

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za društvena pitanja

Godina I. - Broj 23

Izlazi subotom

Zagreb, 6. rujna 2008.

Sadržaj

Urednikovo slovo	3
Kao razgovor	4
UDBA	11
Propovijed po ZAVNOH-u	15
Srpsko pravo na reč	16
Antikorupcijski pogledi	17
Zdravodrugovi	19
Zgodopis	20
Osvrti	24
Pljačka iz očiju	33
ZAVNOH	35
Hrvatski jezik	39
Podlistak	40
Roman	45
Ispovjednikov kutak	48
Kolači	49
Ustaški hitrozov	50
Oni nas ne vole	54
Čitatelji	55

Međunarodno priznanje hrvatskog jezika

U dugoj, višestoljetnoj borbi hrvatskoga naroda za priznanje vlastitosti, samobitnosti i samostojnosti hrvatskoga jezika ovih se dana dogodila još jedna povijesna pobjeda!

Stranica 4

Ljudevit Jonke

MEĐUNARODNO PRIZNANJE HRVATSKOG JEZIKA

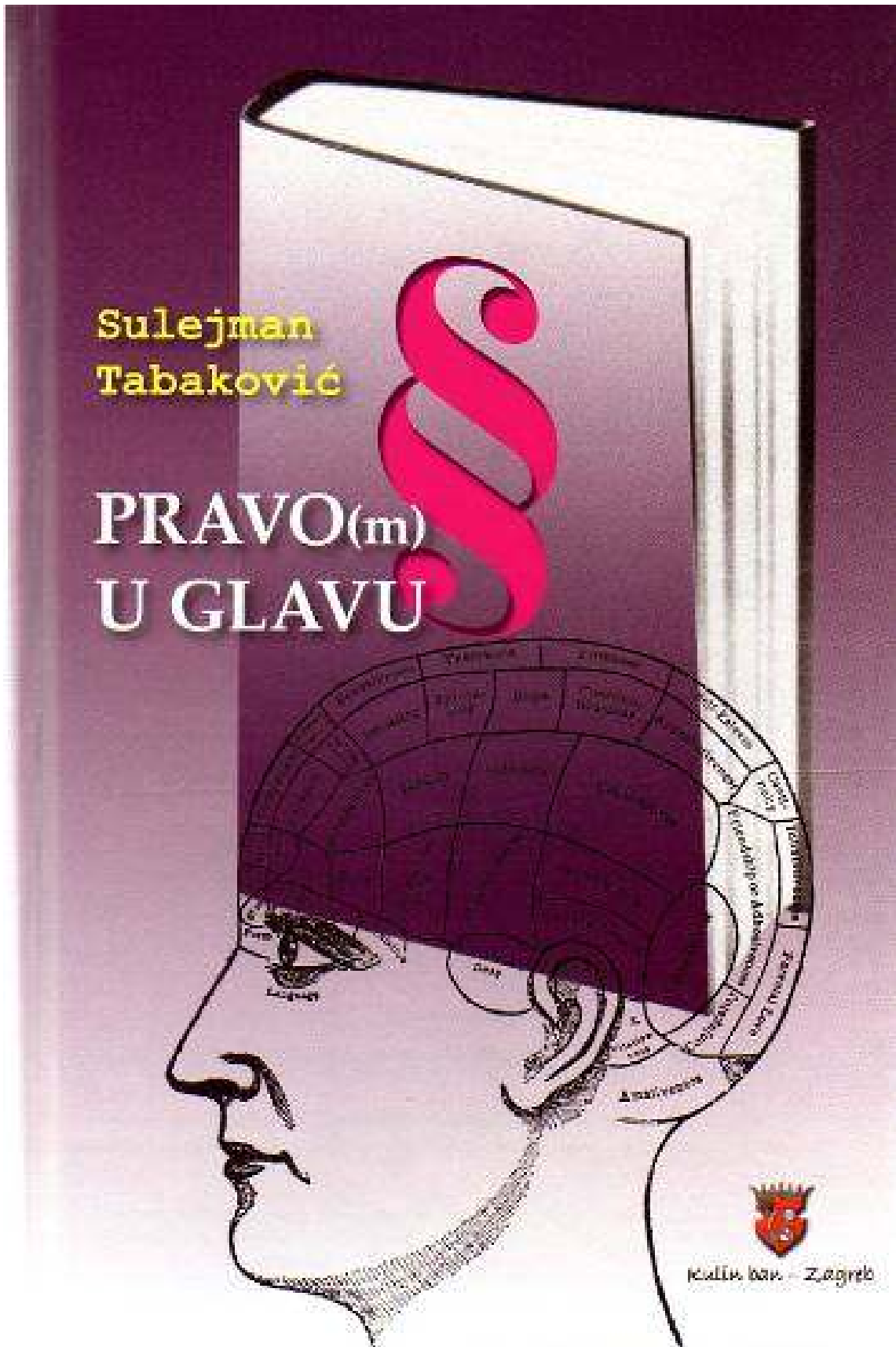
DRŽAVOTVORNI HRVATI, „NOVA USTAŠKA STRANKA“
PARTIZANI I USTAŠE NIJE ZABRANJENA

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA SREBRENICA: „PLANIRANI KAOS“

KAKO SU NASTALI „ANTIFAŠISTI“ EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

Prof. Dubravko Heinrich, iz HTV Kajlovca,
u Glasniku br. 24 tvrdi:

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE

**PRAVO(M) U GLAVU, Sulejman Tabaković,
Nakladnik: Kulin ban, Zagreb, 2007. - str. 414**

DRŽAVOTVORNI HRVATI, PARTIZANI I USTAŠE

Progovori i Ivan Aralica. Dugo ga nismo čuli. Ovako glasno i jasno: „Miroslava Tuđmana, za predsjednika Republike Hrvatske!“ Ako treba, on će za uzvrat, postati i član HDZ-a. Hvala Bogu!

„Jutarnji list“ Ninoslava Pavića, Polet-i s Titom, (30.8.2008.), odmah je to uslužno stavio na prvu stranicu. Subotom. Ekskluzivno. Nije ni čudo. Desničar je u pitanju. Ranjiv je Ninočka uvijek kad su desničari u pitanju! Sve bi dao za njih. I klupicu bi im ispod nogu izmakao.

Najprije stari i okorjeli partizan Dr. Franjo Tuđman, koji je tek kod prof. Marijana Krmpotića počeo učiti hrvatski jezik, i to tada kad su sudrugovi šupirali iz Beograda. A onda ga se, kad je postao hrvatski predsjednik, po starom partizanskom običaju, njega više nije mogao sjetiti. Onda Stjepan Mesić, sin starog Jose Tovařiša, druga posebno osposobljenog za metenje tavana i pražnjenje hambara svojih orahovačkih susjeda. Pa, novi partizanski sin. Sve bolje od boljeg. I korisnije od korisnijeg. Za Njih i

nam partizani da bi nas zaštitili od ustaša.

Mogli bismo, po tko zna koji put ispasti budale, blesani, blente, kako god hoće, pa ustoličiti novog partizanskog Franju ili Stjepana, Stjepana koji i nije zapravo Stjepan, ali – nadam se i molim se Bogu – da to više ne učinimo. Nakon ustaša i partizana nije li došao red na nas:

NA DRŽAVOTVORNE HRVATE.

Prestanimo već jednom šutjeti i pokažimo im otvoreno tko smo i što sve možemo. Opet, kao i u Domo-vinskom ratu. Isprašimo im – rit! Zaslužili su to. Trebat će im to. Da se dozovu pameti.

Uostalom, zbilja, zašto ne bismo i uzeli prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana za predsjednika Republike Hrvatske? Nije li on sin partizanskog generala, sudionika blajburških zbivanja. Na Titovoj strani. A znamo dobro što to znači. I tko je tamo dobio po glavi. I od koga. Uz to, s Antunom Vujićem osnivao je stranku, koje se s vremenom pretopila u SDP.

njihove bez izuzetka tajne službe.

Nekako se to moglo i očekivali. U zadnje su se vrijeme, naime, sve više čuli gromki glasovi dičnih štovatelja ustaške prakse oličene u Eugenu Didi Kvaterniku: Ivan Fumić, Gvozden Flego, Zvanko Ivanković Vonta, te sl. Vrhovna državna vlast u pitanju. Trebaju

T. Drogan

MEĐUNARODNO PRIZNANJE HRVATSKOG JEZIKA

Priredio: **Borna**

UVEDENA OZNAKA ZA HRVATSKI JEZIK

17.07.2008. Nakon 18 godina uvedena je oznaka za hrvatski jezik 'hrv' umjesto 'scr'. Novi kod ubuduće će se unositi u sve svjetske bibliografske baze podataka.

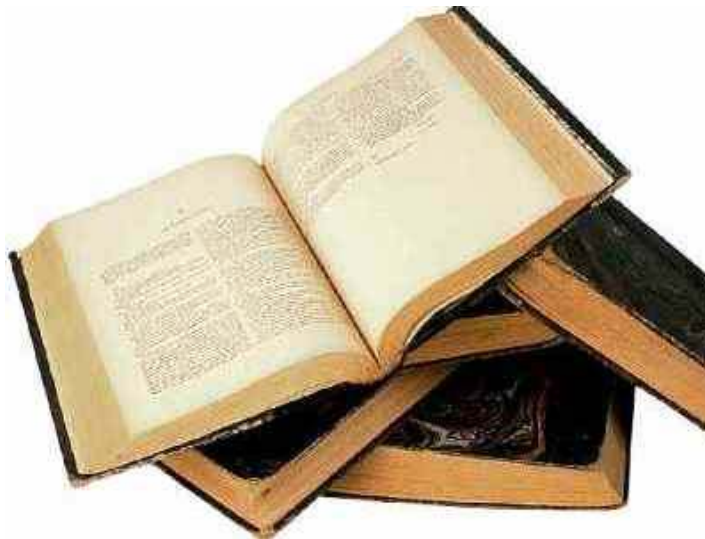
Prihvatanje novog koda za hrvatski jezik 'hrv' umjesto dosadašnjeg 'scr' veliko je međunarodno priznanje hrvatskom jeziku, istaknuo je glavni ravnatelj Nacionalne i sveučilišne knjižnice Tihomil Maštrović.

Novi kod za hrvatski jezik 'hrv' ubuduće će se unositi u sve svjetske baze podataka što je izvanredno važno dostignuće dugogodišnjih napora da hrvatski jezik dobije međunarodno priznanje, rekao je Maštrović na današnjoj konferenciji za novinare u NSK. Maštrović je izvijestio da je NSK ovih dana organizacija Library of Congress (Kongresna knjižnica u Washingtonu) obavijestila da je odobren zahtjev za izmjenom jezičnih kodova za hrvatski i za srpski jezik što ga je još 1990. potaknuo NSK u Zagrebu, a poduprla Narodna biblioteka Srbije.

Odluku o troslovnoj oznaci za hrvatski jezik 'hrv' donijelo je međunarodno tijelo ISO 639-2 Registratin Authority i njegovo

savjetodavno tijelo Joint Advisory Committee službenim dopisom od 17. lipnja ove godine. Navedena odluka okrunila je dugogodišnje napore za međunarodnim priznanjem uporabe hrvatskoga jezika, odnosno da se napokon odredi nacionalna oznaka za hrvatski jezik koji je, kako je istaknuo Maštrović, bio u naka-radnoj svezi sa srpskim.

To je veliko priznanje Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici za promicanje hrvatskoga jezika, što je temeljni uvjet hrvatskoga kulturalnog i znanstvenoga rada, te njegova prepoznavanja i predstavljanja u svjetskim bibliografskim bazama podataka. Maštrović

je izvijestio kako će se nova oznaka početi primjenjivati od 1. rujna, a dosadašnje oznake 'src' i 'scc' u bibliografskim zapisima i dalje vrijede te ne će biti mijenjanje u budućnosti.

O važnosti međunarodnoga priznanja hrvatskoga jezika govorili su ravnatelj Hrvatskoga zavoda za norme Dragutin Funda i voditelj Odsjeka za nacionalne biblio-

grafije NSK Lobel Machala.

Međunarodno priznanje hrvatskoga jezika - prihvaćena nova bibliografska oznaka za hrvatski jezik "hrv" – izmjena u normi ISO 639-2 (B)

Temeljem zajedničke inicijative za izmjenu troslovne oznake za hrvatski jezik, međunarodno tijelo ISO 639-2 Registration Authority i njegovo savjetodavno tijelo Joint Advisory Committee donijelo je odluku kojom se odbacuje daljnja upotreba oznaka "scr" za hrvatski i "scc" za srpski jezik, te određuju oznake hrv za hrvatski i srp za srpski jezik kao jedine preporučene oznake i za bibliografsku i za terminološku primjenu.

Inicijativu su početkom ove godine zajednički pokrenule Nacionalna i sveučilišna knjižnica u Zagrebu, Hrvatski zavod za norme, Narodna biblioteka Srbije i Institut za standardizaciju Srbije, tražeći da se troslovne oznake hrvatskoga i srpskoga jezika iz norme ISO 639-2 za bibliografsku upotrebu izmijene i usklade s oznakama u ostalim dijelovima norme ISO 639.

Službenim dopisom od 17. lipnja 2008. godine ISO 639-2 Registration Authority potvrđuje prihvaćanje zajedničkog zahtjeva, a odluka se primjenjuje službenom objavom izmjena u tablici za oznake jezika od 28. lipnja 2008. Oznake "scr" i "scc" u postojećim bibliografskim zapisima i dalje su važeće, te ih se neće mijenjati u budućnosti. Za sve nove bibliog-

rafske zapise preporuča se upotreba novih oznaka za jezike: hrv za hrvatski jezik i srp za srpski jezik.

Navedena odluka okrunila je dugogodišnje napore za međunarodnim priznanjem upotrebe hrvatskoga jezika, odnosno, nastojanja da se napokon odredi nacionalna oznaka za hrvatski jezik. Ujedno to je pobjeda najviše hrvatske kulturne ustanove, Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu, u promicanju hrvatskoga jezika, što je temeljna pretpostavka hrvatskoga kulturnoga i znanstvenoga rada, te identifikacije hrvatskoga jezika i njegove prezentaciji u svjetskim bibliografskim bazama podataka.

Dokumenti:

Zahtjev za izmjenu troslovnih oznaka u ISO 639-2 (B)

Služeno prihvaćanje izmjena ISO 639-2 Registration Authority

Izmjene u tablici za oznake jezika u Library of Congress – ISO 639-2 Registration Authority

{ x t y p o _ d r o p c a p } P {xtypo_dropcap}rihvaćanje novog koda za hrvatski jezik "hrv" umjesto dosadašnjeg "scr" veliko je međunarodno priznanje hrvatskom jeziku, istaknuo je glavni ravnatelj Nacionalne i sveučilišne knjižnice (NSK) Tihomil Maštrović. Novi kod za hrvatski jezik "hrv" ubuduće će se unositi u sve svjetske baze podataka što je izvanredno važno dostignuće dugogodišnjih napora da hrvatski jezik dobije međunarodno priznanje, rekao je Maštrović na današnjoj konferenciji za novinare u NSK.

Maštrović je izvijestio da je NSK ovih dana organizacija Library of Congress (Kongresna knjižnica u Washingtonu) obavijestila da je

odobren zahtjev za izmjenom jezičnih kodova za hrvatski i za srpski jezik što ga je još 1990. potaknuo NSK u Zagrebu, a dopuprla Narodna biblioteka Srbije.

Odluku o troslovnj oznaci za hrvatski jezik "hrv" donijelo je međunarodno tijelo ISO 639-2 Registratin Authority i njegovo savjetodavno tijelo Joint Advisory Committee službenim dopisom od 17. lipnja ove godine.

Navedena odluka okrunila je dugogodišnje napore za međunarodnim priznanjem uporabe hrvatskoga jezika, odnosno da se napokon odredi nacionalna oznaka za hrvatski jezik koji je, kako je istaknuo Maštrović, bio u nakaradnoj svezi sa srpskim. To je veliko priznanje Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici za promicanje hrvatskoga jezika, što je temeljni uvjet hrvatskog kulturnog i znanstvenoga rada, te njegova prepoznavanja i predstavljanja u svjetskim bibliografskim bazama podataka.

Maštrović je izvijestio kako će se nova oznaka početi primjenjivati od 1. rujna, a dosadašnje oznake "src" i "scc" u bibliografskim zapisima i dalje vrijede te neće biti mijenjane u budućnosti.

O važnosti međunarodnoga priznanja hrvatskoga jezika govorili su ravnatelj Hrvatskoga zavoda za norme Dragutin Funda i voditelj Odsjeka za nacionalne bibliografije NSK Lobel Machala.

VELIKA POBJEDA HRVATSKOG JEZIKA

U dugoj, višestoljetnoj borbi hrvatskoga naroda za priznanje vlastitosti, samobitnosti i samostojnosti hrvatskoga jezika ovih se

dana dogodila još jedna povijesna pobjeda!

Gotovo bi se moglo, bez bojazni da nas proglase patetičnima, uskliknuti parafrazom izreke koju je izgovorio prvi čovjek što se prošetao Mjesecom. Ovo je mali korak za jednog čovjeka, a veliki za čovječanstvo, reče Armstrong.

Svi hrvatski jezikoslovci, kulturni entuzijasti, političari i drugi pregaoci nepreglednoga povijesnog niza nastojanja da se očuva hrvatski nacionalni identitet, kojemu je jezični integritet temelj, mogli bi sad skromno, ali s ponosom reći: ovo je mali korak za nas kao pojedince, a veliki za hrvatsku kulturu u cjelini.

Danas će, naime, u Nacionalnoj i sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu javnosti prvi put biti predložen rezultat inicijative te središnje hrvatske biblioteke (ostvaren uza suradnju Hrvatskoga zavoda za norme) da se u svjetskim bibliografskim bazama podataka napokon odredi nacionalna oznaka za hrvatski jezik.

Ubuduće će, prema odluci međunarodnoga tijela ISO 639-2 Registration Authority i njegova savjetodavnog tijela Joint Advisory Committee, oznaka "hrv" biti obvezatna u bibliografskoj i terminološkoj uporabi (umjesto dosadašnje "scr").

Za širu javnost ta se službena promjena koda, koja praktično znači puno međunarodno priznanje hrvatskoga jezika, može činiti bitnom samo za stručne bibliografske, znanstvene ili nakladničke krugove. No, učinci te male troslovne oznake bit će kudikamo dalekosežniji.

U bibliografijama i katalozima svih knjižnica svijeta, od Library of Congress u Washingtonu, s najvećom bazom podataka, do

svake biblioteke i u najzabitijem kutku planeta, znat će se da se neko izdanje, neka knjiga, neka publikacija s oznakom "hrv" odnosi upravo na Hrvatsku ili dolazi iz Hrvatske, da potječe iz hrvatske kulture, književnosti i jezika ili se njima bavi.

Ulazak u međunarodne baze podataka s ta tri dragocjena slova za hrvatski jezik znači isto što i za pojedinca osobna iskaznica ili JMBG. To je identifikacijski znak koji hrvatski jezik čini osobom! Prepoznatljivom, posebnom i, koliko god sličnom nekoj drugoj "jezičnoj osobi", ipak jedinstvenom i samo svojom! "Bratski zagrljaj" sa srpskim, silom nametan i politikom i uskogrudnošću međunarodne slavistike, ovime je znatno izgubio na svojoj, za Hrvate, neugodnoj čvrstini.

Da će taj prisilni zagrljaj definitivno popustiti, potvrđuje činjenica da su i srpske institucije napokon napustile integralističku jezičnu politiku. Jer, istodobno s međunarodnim priznanjem oznake "hrv", uvedena je, na traženje Narodne biblioteke Srbije (i Instituta za standardizaciju), oznaka "srp" za srpski jezik. Srpskohrvatski jezični sklop pospremljen je u ropotarnicu povijesti!

DOKAZ O POSEBNOSTI HRVATSKOG JEZIKA

Nakon osamnaest godina napora da se međunarodno prizna bibliografska upotreba nacionalne oznake hrv za djela pisana na hrvatskome jeziku, navedena odluka okrunila je dugogodišnje napore za međunarodnim priznanjem upotrebe hrvatskoga jezika odnosno nastojanja da se napokon odredi nacionalna oznaka za hrvatski jezik te hrvatski jezik

postane međunarodno priznat i potpuno neovisan. Veliku zaslugu za potpunu neovisnost i međunarodno priznanje hrvatskog jezika imaju i posljednja znanstvena istraživanja međunarodne slavistike koja su dokazala sljedeće:

- srpsko-hrvatski je politički konstrukt koji nikada nije postojao kao jedan standardni jezik. I Međunarodna je organizacija za standardizaciju (ISO) sa sjedištem u Švicarskoj, različito označila hrvatski i srpski u sustavu univerzalne decimalne klasifikacije: hrvatski kao UDK 862 (kratica hr), a srpski kao UDK 861 (kratica sr), dok se „srpsko-hrvatski“ još pojavljuje kao izvedeni jezik bez posebnoga broja, u vidu „prijeklopa brojeva“ 861/-862 (kratica sh). Hrvatski i srpski književni jezici imali su zasebne tijekove standardizacije (koji su se preklapali nekoliko desetljeća), dok je bosanski jezik (adekvatniji bi naziv bio „bošnjački jezik“) tek sada u fazi konačnoga oblikovanja standarda. To, što su se sva tri jezika iskristalizirala na osnovici novoštokavskoga dijalekta ne znači previše: jezikoslovlje je puno bliških, a priznato različitih standardnih jezika nastalih na sličnoj ili istoj dijalekatskoj osnovici. Primjeri su, npr:

- indonežanski i malajski
- hindi i urdu
- bugarski i makedonski
- norveški i danski
- hrvatski i srpski
- itd.

Hrvatski i srpski standardni jezici se razlikuju u:

1. grafiji (latinica i ćirilica)
2. fonetici (oko 100 zakona u akcentuaciji)
3. gramatici i sintaksi (oko 100 zakona)
4. pravopisu (iako oba jezika rabe fonološki pravopis, u hrvatskome je nazočno morfonološko načelo u nizu propisa, dok se srpski jezik sve više „fonetizira“ u pravopisnim odredbama)
5. morfologiji (preko 300 pravila)
6. semantici (razlike u semantici su previše složena ustroja da bi se prikazale u ovako kratkom prijegledu)
7. rječniku (oko 30% različitih riječi koje su isključivo hrvatske ili srpske. U rječniku od 100.000 riječi, oko 40.000 je različito; po procjeni hrvatskoga jezikoslovca Dalibora Brozovića u korpusu od 500.000 riječi, hrvatski i srpski se razlikuju u 150.000 leksema)

Grafički pokazatelj nepostojanja „srpsko-hrvatskog“ jezika primjer je prijevoda djela švicarskoga psihologa C. G. Junga „Psihologija i alkemija“. Ta knjiga, prevedena na hrvatski 1986., pojavila se u srpskome prijevodu 1999. ali tako što je prevedena s hrvatskoga, a ne s njemačkoga izvornika. Hrvatski prijevod i srpski „prijevod prijevoda“ razlikuju se, čak ako se i zanemare razlike u pismu (latinica i ćirilica) i u dijalekatskoj osnovici standardnoga jezika (jekavski i ekavski), praktički na svakoj stranici knjige, u rječniku, pravopisu, sintaksi i semantici. Budući da je često u porabi analogija po kojoj bi odnos hrvatskoga i srpskoga bio sličan onomu britanskoga i američkoga engleskog jezika - vidlji-

va je nesuvislost te usporedbe jer je prijevod s britanskoga na američki engleski (i obratno), jednostavno nemoguć.

„Dictionarium quinque nobilissimarum Europae linguarum-Latinae, Italicae, Germanicae, Dalmatiae et Ungaricae“, Veneci-

rovnika zrele Renesanse. Taj je prijevod, koji nije tiskan zbog političkih razloga, po svomu jezičnom izrazu (osim u grafiji/slovopisu) jednako blizak modernom hrvatskom jeziku kao francuski njegova suvremenika Montaignea sadašnjemu francuskom, ili engleski Shakespearea modernom engleskom jeziku. No, Kašićev utjecaj u standardizaciji hrvatskoga jezika je najjače djelovao preko „Rituala rimskog“, 1636.)

<http://arhiv.slobodnadalmacija.hr/20001205/prilozi.htm>

<http://www.ffdi.hr/zivot/99-2-1.html>

- hrvatski je standardni jezik nastao na temelju hrvatske književnosti, s presudnim periodom 2. polovice 18. st. za uvedbu novoštokavskog idioma, te standardizacijom grafije/slovopisa u doba Ilirskog pokreta u 1830im godinama. Također, u nekim je prapisnim rješidbama pod utjecajem Karadžić-Daničićeve norme, prvenstveno u periodu tzv. "hrvatskih vukovaca" na prijelazu 19. u 20. stoljeće.

Osnovne značajke:

- standard je novoštokavski, ali uz toleranciju i asimilaciju ostalih hrvatskih narječja (čakavskog i kajkavskog). Hrvatska književnost na štokavskom narječju traje više od 5 stoljeća, od renesansne dubrovačke, dalmatinske i bosanske književnosti (Menčetić, Bunić, Zlatarić, Držić, Vetranović, Divković, Nalješković), preko ključnih autora novoštokavskoga narječja u 18.stoljeću (Kačić-Miošić, Relković, Grabovac, Kanižlić) do konačne uoblike u 19.stoljeću. No-hrvatski jezik je asimilirao i značajnu literaturu i leksikografiju napisane na čakavskome narječju (Marulić, Hektorović, Zoranić) i kajkavskom (Habdelić, Belostenec, Brezovač-

Jezici jugoistočne Europe

Samo ime „bosanski jezik“ je u prošlosti najčešće bilo u porabi za štokavski ikavski i/ili štokavski jekavski dijalekt. Taj pojam, koji su od 17. do 19. stoljeća rabili hrvatski pisci i jezikoslovci, u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, u značenju štokavskoga izraza slovinskoga-ilirskoga-hrvatskoga jezika, ne može poslužiti potkriepom o navodnoj povijesnoj utemeljenosti suvremenom standardnom jeziku Bošnjakamuslimana, s tendencijom da se sadašnja norma bošnjačkoga jezika prikaže kao prirodni sljednik svih djela u kojima je spomenut izraz „bosanski jezik“.

Profili standardizacija jezika, Hrvatski standardni jezik:

- prvi je hrvatski rječnik

ja 1595. Do sredine 19. stoljeća objavljeno je još desetak hrvatskih rječnika, od Mikaljina „Blago jezika slovinskoga“ (Loreto 1649.) do Mažuranić-Užarevićevog „Njemačko-ilirskog slovara“ 1842.

- prva hrvatska gramatika je „Institutionum linguae illyricae libri duo“, 1604., isusovca Bartula Kašića. Do normativne „Gramatike hrvatskoga jezika za niže razrede srednjih škola“ Tome Maretića 1899., tiskano je blizu dvadeset gramatika. (Interesantno je napomenuti da je Kašić auktor prijevoda cijele Biblije (Stari i Novi Zavjet, 1622.-1636.) u raskošnom štokavskojekavskom idiomu stiliziranom prema izrazu književnosti Dub-

ki), te hibridnom čakavsko-kajkavskom (Zrinski, Frankopan, Ritter-Vitezović). Stoga, iz situacije hrvatskoga jezika kao „jedinstva narječja“ (unio dialectorum) sa štokavskim narječjem kao stožerom, ali ne isključivim jezičnim zakonodavcem- sve se više odbacuje pomalo umjetna podjela na tri narječja, tim prije što su neki „štokavski“ poddijalekti bliži po mnogim odlikama određenim „čakavskima“, nego drugima štokavskima (a i izraz je osnivača dubrovačke književnosti na hrvatskome narodnom jeziku,

Šiška Menčetića i Džore Držića, koje povijesno jezikoslovlje smatra začetnicima današnjega hrvatskoga književnoga jezika, miješani štokavski jekavsko-ikavski protkan brojnim čakavskim dijalekatskim značajkama)

- jezično čistunstvo koje se odlikuje tvorbom neologizama kad god je to moguće, bilo za žive jezike, bilo za klasične ili orijentalne. Ukratko-hrvatski je tvorbeni jezik, što je vidljivo od velikih jezikotvoraca 19.stoljeća (Mažuranić, Užarević, i, najviše,

Šulek) do 20. stoljeća, u djelatnosti Ladana i Laszloa..

- naslanjanje na hrvatsku književnu baštinu, te postupna gradba novih oblika u skladu s tom baštinom. Kontinuitet tradicije od 9 stoljeća pismenosti i književnosti na glagoljici, hrvatskoj ćirilici i latinici (pisanim crkvenoslavenskim jezikom hrvatske recenzije i narodnim hrvatskim jezikom). Umjereni fonološki pravopis, uz tendenciju sve veće preoblike standarda u tvorbeni ili fonološko-morfološki pravopis.

OSEBUJNOSTI HRVATSKOG JEZIKA

Prof. Marijan Krmpotić,
Zagreb

VELIKA POBJEDA HRVATSKOG JEZIKA

Novinarica Mirjana Jurišić napisala je članak s tim naslovom u Večernjem listu 17. 7. 2008. u povodu odluke međunarodnog tiela ISO 639-2 Registration Authority i njegova savjetodavnog tiela Joint Advisory Committee da je od 28. lipnja o.g. oznaka "hrv" obvezatna za hrvatski jezik u međunarodnoj bibliografskoj i terminološkoj uporabi u m j e s t o d o s a d a š n j e g "scr" (Serbo-Croatian-Roman). Tom odlukom hrvatski se iztrgno iz "bratskog zagrljaja sa srbskim"- riječi su gospođe Mirjane Jurišić. U povodu te iste odluke oglasil se 17.7.2008. i Jutarnji list, inače omiljeno glasilo svih pera jugoljevice. Članak pod naslovom: "Priznato: hrvatski i srbski različiti jezici" u Jutarnjem listu podpisal je • A.Piteša, H.

Znači li to da hrvatski jezik više ne će biti izvrnut medijskom progonu? Znači li to da više ne ćemo morati slušati i čitati krive uporabe rieči i slovničke grdobe pune balkanizama, zgražati se nad pogrješkama u pravopisu, mrštiti se na otrcane frazetine iz govora ostatka taloga jugobirokratske administracije? Obćenito – znači li to da više ne ćemo morati trpjeti teror govora neprosviećenih koji pate od pomodarstva i posrcu pod kolonijalnim mentalitetom jerbo njima strane rieči zvuče učenije, ljepše, otmjenije, pa makar to bili ne samo anglizmi nego i srbijanski balkanizmi?

Ne, to jamačno ne znači da hrvatski jezik više ne će biti izvrnut medijskom progonu! Jerbo, nebrojene klopke vrebaju sa svih strana na hrvatski jezik dok se odupire agresivnoj jezičnoj asimilaciji s iztoka i sa zapada. Nagriza ga obća nepismenost, nizak stupanj naobrazbe Hrvata i nemanaran odnošaj odgovornih ustanova prema hrvatskom jeziku.

Počnimo prvo s Večernjim listom koji 29.7. 2008. dvanaest dana nakon članka novinarice Mirjane Jurišić o velikoj pobjedi hrvatskog jezika tiska preko pola stranice oglas GRAĐANSKE INICIJATIVE – ZAJEDNO SMO JAČI kako bi "oni " (tko su oni?) bili jači i uz suglasnost zbunjenih prostodušnih ljudi mogli razpisivati referendum po željama svojih zakladnika. Ali u OGLASU su nam zaboravili kazati da jedan referendum stoji najmanje 5 milijuna kuna i tko će za nj dati novce. Zar naši porezni obveznici? I što bi se sve za tu lovu moglo učiniti za sirotinju koja je fol na srdcu ljudima u tim građanskim inicijativama, umjesto da ju "oni" spiskaju na likovanja svojih istomišljenika. Taj su OGLAS objavile organizacije pod imenom : www bolji-žvot hr. i www hrananeo-ruzje. net. i www zelena-lista hr. Vladimir Putin takvim je udrugama koje dobivaju donacije izvana uglavnom odklonil dopustnicu za djelovanje u Rusiji, jerbo su "marionette stranih vlada". I dok mi zaista ne znamo tko se

krije iza tih "www-a" i donira ih, za sigurno znamo samo to da oni ne žive od zraka i da hrvatski nije jezik njihovih majki, jerbo od nas traže da im mi svojim imenom i prezimenom odgovorimo na njihova pitanja koja oni nama postavljaju na srbskom:

1. Da li se pridružujete zahtjevu za razpisivanjem državnog referenduma s pitanjem?

- Da li ste za to da se, najkasnije do 31.12.2008. ukinu ....?

2. Da li se pridružujete zahtjevu za -----?

- Da li ste za zabranu izgradnje nuklearke ....?

3. Da li se pridružujete zahtjevu za razpisivanjem ... ?

- Da li ste za to da se, izmjenom...

4. Da li se pridružujete zahtjevu za razpisivanjem ...?

- Da li ste protiv ulazka RH u NATO pakt?

Ta bi pitanja na hrvatskom glasila ovako:

1. Pridružujete li se ...? Jeste li za ukinuće ...?

2. Pridružujete li se ...? Jeste li za zabranu gradnje nuklearke...?

3. Pridružujete li se ...? Jeste li za to ...?

4. Pridružujete li se ...? Jeste li protiv ulazka ...?

Pitamo gospođu Mirjanu Jurišić je li to iztrgnuće iz "bratskog zagrljaja sa srbskim" koje ona spominje u Večernjem listu 17.7.2008.? Pa, ako ste već Vi omanuli gospođu Jurišić, pitamo se što radi Vaša lektorica gđa. MAJA MATKOVIĆ, kojom se Večernji list inače dičil kano auktoricom "Jezičnog savjetnika – iz prakse za praksu". Očito je lektorica Maja Matković zaboravila u nj iz prakse unijeti srbsku uporabu DA LI za postavljanje pitanja, pa ju upućujemo na članak vrlog hrvatskog jezikoslova Josipa Tabaka: "DAKANJE i DALIKANJE" tiskan u podlistku KULTURA u Večernjem listu prije petnaest godina 5.2.1993. na str. 16.

Ni Jutarnji list nije ništa bolji. Dapače, puno je gori. S njegovih stranica svakodnevno frcaju pirati (gusari), stepenice(stube), zaveses (zastori), zakletve (prisege), zavere (urote), name-re (nakane), novčane kazne (globe), marame (rubci), pokloni (darovi), kolevke (zibke), ogledala (zrcala), moreplovci (pomorci) i provodi (zabave), i t.d. Kako za rieč-dvie o glagolima sada nemamo mjesta – zato ćemo ovdje sada navesti samo dva-tri slovnička bisera pristigla s Balkana ravno u Jutarnji list:

1./ - (...) "Dragan Jurak je iz Zagreba otišao s harmonikom na leđima vlakom za Veneciju i dalje za Francusku" – Jutarnji list 17.7. 2008.;

Naputak: Dr. Stjepan Babić u knjizi JEZIK, Školski leksikon, Panorama, Zagreb 1966. na str. 13. kaže: »Priedlog za ne valja upotrebljavati u značenju cilja,

na pr.: "Avion je krenuo za Beograd". Treba: "u Beograd", pa i vlak u Veneciju i u Francusku.

2./ - »Za velike zapadne sile Karadžićevo svjedočenje predstavlja veliki rizik (Florence Hartman)« – Jutarnji list 6.8.2008. str. 2.

Naputak: Dr. Slavko Pavlešić u "Jezičnom savjetniku s gramatikom", MH Zgb. 1971. na str. 357. kaže da u hrvatskom imamo neodređeni oblik pridjeva i određeni oblik pridjeva. Neodređeni oblik stoji na pitanje KAKAV, a određeni na pitanje KOJI (između više njih): Pa, u hrvatskom na pitanje KAKAV će rizik imati Karadžićevo svjedočenje? Odgovor glasi VELIK! Novinari kojima hrvatski nije materinski jezik to ne mogu znati jer balkanski jezici imaju samo određen oblik pridjeva.

3./ - »Petnaestogodišnji Rudi Halilović snimljen nedugo prije nesreće (...).« - Goran Milaković Jutarnji list 6.8.2008. str. 18.

Naputak: Marijan Krmpotić u Hrvatskom jezičnom priručniku, Agapa, Zgb. 2001. upozorava da u hrvatskom ne dolazi vezni samoglasnik "o" u složenicama s brojevima, jerbo, nema "Petnaesto – godišnjeg dječaka. U nas su dječaci petnaestogodišnji.

Da se i novinari od imena znaju osramotiti kano neuki vježbenici koji pišu također za EHP u Jutarnjem listu potvrdil nam je to g. Ivan Zvonimir Čičak. On je 23. 6. 2008. u svom članku "Granice internetskih sloboda" napisal: »Slušali smo domoljubne pjesme uključujući i onu "U boj, u boj" (... mač istoka, braćo, nek

Turčin zna kako mremo mi«. Gospon I.Z.Čičak ne zna da rieči te pjesme glase: (... mač iz TOKA braćo ....) t.j. iz "korica", što nema veze s njegovim IZTOKOM. I gospodinu I.Z.Čičku savjetujem da pročita podrubnicu na str. 265. mog Hrvatskog jezičnog priručnika da nauči razliku između tiek i tok, ter da tek u hrvatskom znači i apetit, a tok i korice za mač.

Da ima i državnika u nas koji ne haju baš mnogo kako hrvatski javno govore svjedoči i g. Ivo Sanader u Večernjem listu 6.8.2008. svojom izjavom o zamjeni dužnosti poslije izbora: "Gdje ćemo Mesić i ja, odlučit će birači." Taj balkanizam u hrvatskom glasi: "Kamo ćemo Mesić i ja,

odlučit će birači". Zašto? To pročitajte u jednom od idućih brojeva Naroda.

I na HTV-u ima puno novinara koji ne govore liepo hrvatski. A ima ih koji i ne vole govoriti liepo hrvatski. A ni o Hrvatskoj. Neki imaju urednike koji su imali loše ocjene iz hrvatskog u školi kano, primjerice, urednik čitačice viesti gospođe Ljiljane Sauche. Njezin ju je urednik pustil da se izvrgne ruglu u Viestima HTV1 dne 1.8.2008. u 12,00 sati kada je kazala: »U sunce moramo gledati kroz naočale maske za varenje«. To bi bilo kano da je rekla kroz naočale "maske za probavu"! Gospođa Ljiljana Saucha je zacijelo mislila kroz naočale maske za zavarivanje, kako se mora

reći u hrvatskom. Koliko je god ona neuka u hrvatskom, njezin urednik je to još i više.

A da se uvjerimo da su hrvatski i srbski dva posebna jezika ne treba nam odluka međunarodnog tiela ISO 639-2 Registration Authority i njegova Joint Advisory Committee. Dostatno je u Večernjem listu 7.8.2008. pročitati prijetnju Save Štrbca Hrvatima: "Ovo Vam je bila posljednja proslava Oluje". Posljednja ove godine da, ali, hvala Bogu nije i nikada ne će biti zadnja! U hrvatskom posljednji (najnoviji) ne znači i zadnji, pa poručujemo Savi Štrbcu da će proslava Dana domovinske zahvalnosti i hrvatskih branitelja dogodine biti još veličanstvenija.

Hrvatske zemlje - Pribavio Borna

TAKO SMO LIKVIDIRALI BRUNU BUŠIĆA (3)

**DNE 15. SIJEČNJA
1992. GODINE (3)**

	lo, to hoću da kažem.	I kako se razvijalo dalje?
Istražitelj:	Istražitelj:	Blagoje Zelić:
Da li je još netko bio?	Da li je on bio upoznat sa tokom priprema?	Ovi sastanci koji su održavani, oni su tekli na opće zadovoljstvo. Srećko odnosno Josip, nakon održanih sastanaka i instruktaznih dogovora s njima bio je prezadovoljan. On bi Srećka uvijek o tome obavijestio i rekao da je sve u redu.
Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:	
Ja mislim da je Đuro Lukić bio jednom prilikom, sigurno.	Apsolutno.	
Istražitelj:	Istražitelj:	Istražitelj:
Što je Jozo Duplančić znao o svemu tome?	On je znao što vi radite?	Je li Perković u to vrijeme već radio u RSUP-u ili je još uvijek bio u Osijeku?
Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:
Jozo Duplančić je sasvim sigurno znao da se izvode akcije i da ih izvode „Šime“ i „Đorđe“, da su oni upotrebljeni. On je načelnik centra njega se naravno nije stavljalo ...	Apsolutno.	Ne, radio je u Zagrebu.
Istražitelj:	Istražitelj:	Istražitelj:
Naprijed? Gdje ga se nije stavljalo?	Je li znao to otprilike, je li mogao naslućivati, ili je znao točno?	Kakvu je dužnost vršio u Zagrebu?
Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:	Blagoje Zelić:
Mislim od njega se nije ništa kri-	Znao je točno. Nitko od nas tko je učestvovao u tome, počevši od Đure, Perkovića i mene nije imao razloga da od njega krije nešto.	Čujte, bio je inspektor.
	Istražitelj:	Istražitelj:
		Republički inspektor u kojem od-

sjeku?

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Čujte, odgovorni u ime grupe koja je to dogovarala uvijek je s načelnikom to dogovorio.

Za emigraciju.

Istražitelj:

Da li je on trebao to odobriti, blagosloviti?

Istražitelj:

Blagoje Zelić:

Istražitelj:

Tko je bio šef odsjeka u to vrijeme?

Da, hvala Bogu, normalna stvar.

Tko je bio ministar policije u to vrijeme?

Blagoje Zelić:

Je li bio Srećko ili Đuro Lukić, ja ne znam, da vam iskreno kažem.

Istražitelj:

Tko je bio načelnik službe tada?

Blagoje Zelić:

Čujte, teško mi je to tvrditi, je li bio Mustač ili ovaj ... ne znam sada kako se zove ...

Istražitelj:

Dobro, bez obzira tko je bio, da li je načelnik službe bio tada upoznat sa tokom priprema i sa ciljevima?

Blagoje Zelić:

Blagoje Zelić:

Normalno.

Istražitelj:

Znači, u svakom slučaju on je to učinio.

Ne znam, čujte ...

Istražitelj:

Dobro, neovisno od toga tko je bio ministar policije, da li je ministar policije morao biti upoznat s time?

Blagoje Zelić:

Ja to ne znam, stvarno.

Istražitelj:

Da li je za izvršavanje takvih akcija bio potreban i politički blagoslov, znači iz političkih krugova?

Blagoje Zelić:

Iz Hrvatske?

Istražitelj:

Da.

Blagoje Zelić:

Ne znam stvarno.

Istražitelj:

Kako se onda razvijalo dalje, kako ste vi pripremali teren oko Brune?

Blagoje Zelić:

Cijela se stvar razvijala na takav način da se u stvari upriliči sastanak, to se dobro sjećam da je Srećko insistirao, između Bruna i njih, tih suradnika u Parizu. Oni su imali mogućnost da s Brunom

izađu gdje hoće, imali su širi diapazon nego netko tko je nepoznat i imali su mogućnost da s Brunom budu bez nekakvih sumnja, itd ...

Istražitelj:

Tko je vama još u Parizu od vaših suradnika pomogao u izučavanju terena za pripremu likvidacije Brune Bušića?

Blagoje Zelić:

Ja mislim da nismo više imali saradnika u Parizu.

Istražitelj:

Nekoga Talaju?

Blagoje Zelić:

Talaja je bio, ali nije on mogao.

Istražitelj:

Baričević Neven?

Blagoje Zelić:

Baričević Neven, također ne.

Istražitelj:

Nije vam pomogao?

Blagoje Zelić:

Ne.

Istražitelj:

Nije vam mogao pomoći ili ga vi niste uopće kontaktirali?

Blagoje Zelić:

Mi ga nismo kontaktirali jer se smatralo da se stvari mogu komplicirati, jer ovdje se odvijala stvar, po mišljenju Srećka i Josipa, kako treba i ne bi bilo smisla da se to onda vodi na neki drugi teren.

Istražitelj:

Tko je korišten iz kruga Bruninih suradnika oko „Hrvatskog Lista“, oko HNV-a u izučavanju terena?

Blagoje Zelić:

Ja ne znam da smo mi koristili bilo koga od Bruninih suradnika.

Istražitelj:

Da li vi znate tko je odgovoran da je Bruno dobio zabranu ulaska u Njemačku?

Blagoje Zelić:

Ne znam, stvarno ne znam.

Istražitelj:

Kolikom je vama Petar Gudelj pomogao u izučavanju terena i približavanju Bruni Bušiću?

Blagoje Zelić:

Čujte, da vam budem iskren, ovdje nam Petar Gudelj nije mogao puno pomoći. Oko Pariza, oko izučavanja terena, približavanja Bruni, tu nam nije mogao puno pomoći.

Istražitelj:

A što je pomogao, gdje je pomogao?

Blagoje Zelić:

Petar Gudelj je dosta načelno informirao o prilikama oko Bruna, o listu kojeg je izdavao, o utjecaju tog lista, o Bruninom intelektu, o kontaktima, o interesu za Bruna.

Istražitelj:

Koliko puta je on sreo Brunu?

Blagoje Zelić:

Čujte, ja bih vam stvarno lagan ...

Istražitelj:

Kako se on uspio približiti Bruni, kako ste vi planirali da se približi?

Blagoje Zelić:

U stvari mi nismo planirali njegovo približavanje Bruni. On se već na neki način bio približio Bruni, prije našeg stupanja u kontakt s njime. Kad je njegov otac tražio da mi njemu pomognemo, da mi njega na neki način iskopamo, on je već tamo bio.

Istražitelj:

A što je bilo s onim nacrtima „Lore“?

Blagoje Zelić:

Oko tih nacрта „Lore“ ... to su bile ideje koje su se rađale, od tih nacрта pa do raznoraznih drugih ...

TITO PO 10 KUNA

Lasa Šukilo, Zagreb

Rado sam nedjeljom na Britancu, na Britanskom trgu u Zagrebu. Sajam antikviteta, na otvorenom. Uvijek je puno, kad ne pada kiša. I zanimljivo. Dade se svašta vidjeti – i kupiti. Dakako, i mnogog susresti. Vidjeh tamo prošle nedjelje i generala Markicu Rebića. Bliže se izbori, pa je počeo okupljati političke istomišljenike. Pozdrav uz osmijeh. Punom ustima. Bravo. Uzvraćam. Eh, kad bi svaki dan bili izbori. Mnogo bi nam veseliji bili dani. I ugodniji.

Šetam sajmom. Zavirujem. Naravno, zanimaju me knjige. Evo me i do Ivana. Nudi, kao i obično, mnogo knjiga. Raznovrsnih. Bez ikakve diskriminacije. Prati on zakone i tajne upute Jadranke Kosor.

Za oko mi zapinje Titova fotomono grafija. Bogato urešena, s ovitkom. Ilustrirana slikama i fotografijama. U boji, na luksuznom papiru. Debela u A-4 formatu, 240 stranica. Dobro očuvana. Izrađena samoupravnim rukama. Kolika je to tek vrijednost? Zna se, uostalom, kakve su morale biti knjige o Njemu. Rado bih popunila osobnu knjižnicu ili što drugo, a i za dar ne bi bila loša. Ima Njih još uvijek dosta. I vole dobivati. Kao i uvijek. Nu, bojim se bit će skupa. Pitam Ivana.

„Pošto Vam je ova knjiga o Drugu Titu?“

„Deset kuna.“

Zar samo toliko, mislim u sebi. Jadni naš Vrhovni komandant. Iz Drvara, s Neretve, vitez od Sutjeske. Ipak, radi u meni srce nazočno u svakog kupca. Glumim Amerikanku, svakako našeg podrijetla. Nudim.

„Može li za dolar. Američki. U gotovini.“

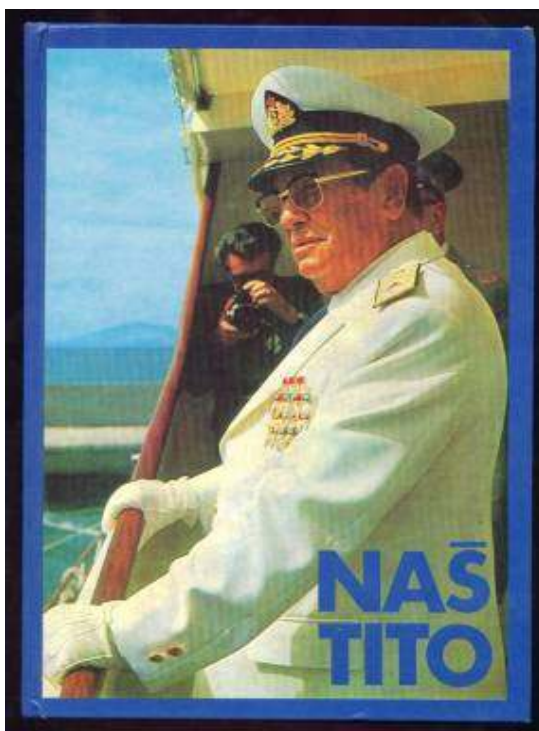
„Ne!“, odlučno će Ivan. „Nudili su mi već šest kuna, ali nisam htio ni razgovarati.“

Odlazim, ali me umalo, evo opet.

„Za jedan euro.“

Ivan ne odgovara. Čak me niti ne gleda. Morala sam izbrojiti deset kuna. Ali, neka, sad je Tito moj! Istina, imam i Dedijerove priloge, sva tri toma, ali ovo je nešto posebno. Divna podloga za popodnevi čaj.

Zadovoljna sjedam popiti kavu i, usput, prolistati „Novi list“ (31.8.2008.). Imam tamo što i vidjeti. Raspisao se Ivan Jakovljević. Čudno, čovjek puno toga zna, iako ovamo ne svraća. Pogledajmo, stoga, što nam on ima reći o Titu i njegovoj Državi. Sa sjetom. Vrijedi ga citirati. Teško se takvih misli nalazi nalazi svaki dan. Posebno u Dan

Božji. Čak i istočnije od Hrvatske.

„BILANCA NAJNOVIJE GOSPODAR-SKE POVIJESTI RAZMRVLJENOG ZAPADNOG BALKANA: UČINCI ZAPADNE POLITIKE DIVIDE ET IMPERA“

„Što vrijeme više odmiče – osobito nakon najnovije tragične epizode u Gruziji – sve je više argumenata i

činjenica, a ne samo krupnih indicija, što ukazuju da su sve dosadašnje agresije i ratovi, i na Balkanu i na Kavkazu, unazad 17 godina, organizirali, dozirali, usmjeravali i okončavali SAD, EU i NATO, u diskretnoj suradnji s Rusijom.“

„I sve to uz krajnji strateški cilj: razdvajanje heterogenog stanovništva, kako bi se kroz etnički 'čistiju' i homogeniju narodnosnu strukturu lakše gradili novi, sigurni euroazijski naftovodi i plinovodi, koji su biznis br. 1 na početku, energijom preždenoga, 21. vijeka.“

„Dobro je ne zaboraviti, da je SFRJ i tijekom krizne 1989-e bila gospodarski razvijenija i od Estonije, Latvije i Litve, i od Čehoslovačke, Poljske i Mađarske, a osobito od Rumunjske i Bugarske, te je već 1989-e bila u Unijinu Phare-programu. Istodobno je – unutar SFRJ – Hrvatska ostvarila najveći BDP, veći i od 20-tak posto razvijenije Slovenije, i od prostorno nešto veće Srbije. Tada je hrvatski BDP po stanovniku iznosio čak 70 posto BDP-a po stanovniku u EU-12. No, politika sustavno vođenih i pomno doziranih, te gramzljivo okončanih agresija, uradila je svoje.

Hrvatska je unazad 17 godina povećala svoje zaostajanje za BDP-om po stanovniku u Uniji, i to za golemih 15 postotnih bodova.“

Moj Ivane, jabuko sa grane. Ostavi se baruna Münchhausena. Ne priliči to

tvojim godinama. Ili se, možda kao Kopinič na Romaniji, što prije pokrij Titovim ćebetom. Preko glave. Jesen će. Manje ćeš tugovati, a niti se tvoj lelek ne će daleko čuti. Svakakav svijet kruži okolo. Ne mogu Josip Manolić, Stjepan Mesić i Ivan Fumić sve nadzirati.

A govorili su da Zapad ne može bez Jugoslavije!

SREBRENICA: PLANIRANI HAOS (1)

Poslano sa:

srpskemučenice@yahoo.co.uk

TEROR BOGOVA RATA

„Istina o Srebrenici puno je bolnija i teža od Velike Kladuše i Bihaća, ali se cela politička elita do današnjeg dana trudila da Srebrenicu prekrije velom tajne i zaborava.“

Ibrahim Mustafić, autor nedavno objavljene knjige "Planirani kaos", ovim rečima najavljuje svoje svedočenje o onome što se u ratnim godinama dogodilo u Srebrenici i Podrinju. Knjiga je objavljena u Sarajevu u 20.000 primeraka (izdavač Udruženje građana "Majke Srebrenice i Podrinja") i već je izazvala oštre reakcije i osude sa bošnjačke strane.

"Planirani kaos" pojavio se nakon gotovo oslobađajuće presude Naseru Oriću u Hagu, a posle istrage koja je najavljena u Bosni i Hercegovini za 49 srebreničkih Bošnjaka osumnjičenih za zločin nad Srbima.

Gledano s te strane, Mustafićeva knjiga mogla bi da se tumači i kao lična odbrana, jer se i njegovo ime spominje među onima koji bi mogli biti uhapšeni.

O ratnim godinama u Srebrenici dosad je objavljeno više knjiga čiji su autori Bošnjaci.

Prvu je potpisao Naser Orić, bolje reći njegovo ime našlo se na koricama, a pravi autor je, po svemu sudeći, neko drugi. Orićeva knjiga nosi naslov "Srebrenica svjedoči i optužuje - genocid nad Bošnjacima u istočnoj Bosni april 1992 - septembar 1994."

Dakle, Orić (ili neko ko se krije iza njegovog imena) već krajem 1994. godine konstatuje genocid u Srebrenici!

Teško je zaista poverovati da bi čovek skromnog obrazovanja, kakav je Orić, istovremeno mogao da vodi krvavi pljačkaški rat i kompetentno analizira Memorandum SANU, teorije o velikoj

Srbiji Stevana Moljevića i istupanja Dobrice Ćosića.

Orić se, međutim, ne obračunava samo sa "srpskim agresorima". On je baražnu vatru otvorio i po muslimanskim prvacima u Srebrenici. Kaže: "Umesto da se stave u funkciju organizovanja otpora i spasavanja, mnogi su spakovali kofere i sklonili sebe i svoje porodice na sigurno".

Među rukovodioce i viđenije intelektualce, koji su se na vreme sklonili iz Srebrenice, Orić ubraja i Besima Ibiševića (otišao u inostranstvo) i Ibrana Mustafića (otišao u Sarajevo).

Reagujući na nazovi knjigu Nasera Orića, Besim Ibišević je 1999. godine, u Amsterdamu, objavio svoje svedočenje "Srebrenica 1987 - 1992." u kojoj za Naserovo sočinjenje kaže da je "egocentrično -propagandističko delo". Ovaj profesor istorije, koji danas živi u Austriji, teško optužuje Orića i njegovu bratiju. Ibišević je u vreme ratnih zbivanja bio predsednik Skupštine opštine Srebrenica.

Milivoje Ivanišević, autor "Hronike našeg groblja", kaže da je Ibišević bio uzurpirao vlast u Srebrenici, da je jedan od osnivača muslimanskih paravojnih formacija i organizator ilegalne nabavke oružja. Po njegovom naređenju sa svih funkcija u Srebrenici bili su prognani Srbi. Ibran Mustafić je rodnom iz opštine Srebrenice. Jedan je od osnivača SDA i organizator mnogih sukoba na verskoj osnovi. Predvodio je većinu akcija protiv Srba u Podrinju. Posle prvih višestranačkih izbora postao je poslanik Skupštine Republike Bosne i Hercegovine. Bio je predsednik Izvršnog odbora SO Srebrenica.

Mustafić kaže da je za vreme studija u Sarajevu "načuo da neka grupa studenata, pred Begovom džamijom treba da se vidi sa onim Alijom Izetbegovićem, što je skoro izašao iz zatvora." Sarajevska televizija već je bila objavila da je održan inicijalni sastanak za osnivanje "političke organizacije koja će okupljati narod muslimanskog povijesnog kruga."

Tada je Mustafić prvi put sreo Aliju Izetbegovića, koji je na ovaj sastanak pozvao desetak Sandžaklija. Bili su to uglavnom mlađi ljudi iz Novog Pazara, Sjenice, Tutina i drugih sandžaklijskih mesta. Mustafić tvrdi da je Alija imao nameru da u Sandžaku podigne bunu protiv Srbije i zato je pozvao na dogovor najviše Sandžaklija. Samo dvojica su bila iz Srebrenice, a među prisutnima on je prepoznao i Safeta Isovića, čuvenog pevača narodnih pesama.

Opisujući tadašnju atmosferu u Podrinju, Mustafić kaže: "I pre mog dolaska sa konkretnim političkim planom, po Potočarima, Srebrenici i drugim okolnim mestima te regije, pucala su stakla na šoferšajbnama automobila sa srbijanskim registracijama na kojima je bila prilepljena slika Slobodana Miloševića".

Mustafić ističe da je na njegov ulazak u partiju Alije Izetbegovića presudno uticalo porodično vaspitanje: "Znao sam da su mi dedu (po majci) četnici zaklali i bacili u Drinu, a dedo (po ocu) i sam je bio pripadnik ustaških formacija. Pored dede, od kojeg sam pravio idola u borbi protiv četničkog zla, slušajući kućnu istoriju, moji junaci su postajali Jure Francetić, Kadrija Softić (ratni zločinci iz Drugog svetskog rata, prim. Lj. B.) i drugi pripadnici ustaških formacija Crne legije i 13. SS Handžar divizije, koji su u očima običnih ljudi predstavljali simbol zaštite muslimanskog naroda. Od moje nene, koju sam najviše voleo, čuo sam pesmu:

"Oj Hrvat, pola brata moga, a Srbije, jebi oca svoga!"

Ovaj deo svoje ispovesti Mustafić zaključuje: "Kroz celo obrazovanje sam isti: mržnja prema četnicima, prezir prema partizanima, koji su za mene bili rezervno utočište za četnike, i ubeđenje da ih nije bilo, granica na Drini bila bi Berlinski zid između Istoka i Zapada, koji bi Bosnu i Hercegovinu i Muslimane zauvek odvojio od Srbije."

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

Sulejman Tabaković, dipl. prav., Zagreb

Poziv svim nezakonito razvlaštenim dioničarima da ovim pismom, požurnicom, podrže tužbeni zahtjev Kulin Bana za poništenje pretvorbe i privatizacije u Hrvatskoj:

Ime i prezime

Poduzeće u kojem si radio

Sadašnja adresa stanovanja

Datum

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

Strasbourg, France

Veza vaš broj: Zahtjev Kulin Ban protiv Hrvatske 17238/07

PREDMET: Požurnica, pridružujem se tužbi Kulina Bana koja se vodi pod brojem zahtjeva 17238/07

Poštovani, pridružujem se zahtjevu za poništenjem pretvorbe i privatizacije u Republici Hrvatskoj iz svih navedenih razloga u tužbi protiv visoke strane ugovornice, Republike Hrvatske, koju je u ime udruge za zaštitu ljudskih prava i nezakonito razvlaštenih dioničara Kulin Ban iz Zagreba podnio njen predsjednik Sulejman Tabaković.

Ime i prezime podnositelja

Potpis

PS.

Podsjetio bih na dokumente uz tužbu koje navodim u nastavku teksta koje sam poslao sudu u Strasbourg uz tužbu. Opsežna dokumentacija s primjerima odnosi se na sve pretvorbe i privatizacije kao i za kuponsku privatizaciju u Republici Hrvatskoj, a posebno na citirana poduzeća kao eklatantan primjer kršenja zakona.

Ovim ujedno potvrđujem da je poništenje pretvorbe i privatizacije moguće kroz navedenu tužbu, jer je u skladu s protokolom i pravilima suda u Strasbourg.

Vašim sudjelovanjem kroz slanje požurnice sa svojim imenom i prezimenom kao i poduzećem u kojem ste radili ubrzo ćemo rješenje koje svi očekujemo, a to je poništenje pljačke građana Republike Hrvatske koje tajkuni i vladajući nazivaju pretvorbom i privatizacijom.

Svi tekstovi su objavljeni na ovom blogu.

EUROPEAN COURT OF HUMANRIGHTS

Strasbourg, France

Uz tužbu sam priložio:

1. Zahtjev za poništenje svih pretvorbi od 29. 06. 2006. godine
2. Zahtjev za poništenje pretvorbe i privatizacije TDZ-a d.d.
3. Zahtjev za poništenje, dopuna, pretvorbe i privatizacije TDR-a d.d.
4. Zahtjev za poništenje pretvorbe i privatizacije NA-ME d.d. Zagreb
5. Zahtjev za poništenje pretvaranja Autobusnog kolodvora d.d. u Javno poduzeće
6. Dopis glavnoj revizorici od 29. 06. 2006. godine

7. Dopis Veleposlanstvu EU od 28.06.2006. godine
8. Dopis Uredu OESS Zagreb od 08.11.2006. godine
9. Dopis Uredu Državne revizorice o zabrani prodaje robnih kuća NA MA
10. Dopis Gradu Zagrebu, Autobusni kolodvor d.d.
11. Demanti dnevnim novinama, Jutarnjem listu, o nezakonitim izjavama Predsjednika Republike Hrvatske, Predsjednika sabora RH, Predsjednika Vlade RH i Državne revizorice koji nije objavljen. Od 14.09. 2006. godine
12. Skupštinu udruge nezakonito razvlaštenih dioničara „ Kulin Ban“ od 22. 11. 2006. godine.
13. Odluku o zastupanju predsjedniku Tabaković Sulejmanu
14. Statut udruge
15. Zahtjev ministrici Lovrin od 08.11.2006. godine

Datum slanja tužbe je bio: Zagreb, 23.03 2007. godine

PROMJENA SCENE NUŽNA

Vjekoslav Škreblin, Zagreb

Nakon svekolikih i javnih dokazivanja, kako hrvatskom scenom koračaju horde beskrupuloznih sumnjivaca, potrebno je načiniti temeljiti zaokret. Početi se IZRAVNO obraćati i komunicirati sa sigurnosnom zajednicom. Oni su OVLAŠTENI načiniti PRVI korak u promjeni scene. I nije im potreban nikakav NALOG koji su do sada potpisivali nadležni, t.j. pripadnici KRIMINALNOG MILJEJA KOJIMA JE POLICIJA SERVIS.

Prisjetimo se primjerice naše policije i policajaca, koji su krenuli zaštititi hrvatski Ustav i pozitivne zakone u BOROVIŠNOM SELU. Taj čin je za mene POVIJESNA ČINJENICA o kojoj bi trebalo znati svako naše dijete.

Danas je situacija složenija nego RANIJE DEVEDESETIH... Danas HRVATSKU ZLORABE NAJOBİČNIJI KRIMINALCI POD ČIJOM SMO OKUPACIJOM. Ali je stoga DANAS mnogo lakše i bezbolnije odraditi posao u ime ZAŠTITE USTAVA I POZITIVNIH ZAKONA

REPUBLIKE HRVATSKE. Treba SAMO započeti akcija čišćenja INSTITUCIJA, KOJE SU POSTALE BANDITSKI BRLOZI I ZAŠTITA HR PROTUHAMA.

Vjerujte mi na riječ, DANAS "NAJOBİČNIJI" POLICAJAC AKO UHITI PRIMJERICE STJEPANA MESIĆA, TE GA PRIVEDE NA KRIM-OBRADU, VJERUJTE MI NA RIJEČ, NITI JEDAN RELEVANTNI ČINBENIK NAŠE ZEMLJE NE ĆE P R I G O V O R I T I T O M "najobičnijem plavcu" ZBOG UHIĆENJA TOBOŽE PREDSEDNIKA RH.

ZNA SE DA JE VAŠ PREDSEDNIK ONO ŠTO O NJEMU PIŠEM, ETO VEĆ NEKOLIKO STOTINA PUTA... najobičniji sumnjivac. Svjestan sam kako takav TIMING PRIVOĐENJA SUMNJIVACA, U VEĆ NAČINJENOM SCENARIJU, ne određuje NITKO IZ NAŠE SIGURNOSNE ZAJEDNICE, koja se, OČITO JE, svrstala u redove međunarodnih snaga, u BORBU PROTIV MITA, KORUPCIJE, TERORA I TERORIZMA.

NAŠE SIGURNOSNE SNAGE trebaju se pripremiti za ljude-

političku garnituru, koja će uvjeren sam, pred BIRAČKIM TIJELOM REPUBLIKE HRVATSKE VERIFICIRATI PROGRAM SVEKOLIKE OBNOVE I NAŠE ZEMLJE.

Slovo I stavljam stoga, jer kada dođe dan "D", i u mnogim zemljama navodno NAJVIŠIH DEMOKRACIJA, slijede isti procesi, promjena političkih scena.

Zar i VAMA ne postaje kristalno jasno, ako OVAKVE "POLITIČKE" GARNITURE NASTAVE REKETARITI RH I NJENE GRAĐANE, USKORO ĆE SVI KOJI SU STVARALI HRVATSKU DRŽAVU NAČINITI SUICID!

Pošto niti jednom našem ali i stranom novinaru istražitelju još nisu narasla "MUDA", prenijeti analize prošlih ali i predvidjeti skora događanja na mnogim scenama mnogih zemalja, DUŽNOST MI JE KAO OSVJEŠĆENOM ČOVJEKU I GRAĐANINU, OBAVIJESTITI ČITATELJE OVOG PORTALA O SKORIM POTEZIMA MEĐUNARODNE SIGURNOSNE ZAJEDNICE.

UHIĆEN JOZO ROGULJ ZBOG MITA

Lasa Šukilo, Zagreb

Jozo Rogulja direktor je splitskog prodajnog središta trgovačkog društva Istravino d.d. Policijski djelatnici Odjela organiziranog kriminala Policijske uprave Splitsko-dalmatinske priveli su ga radi

primanja mita u gospodarskom poslovanju.

Rogulj je, kako je istragom utvrđeno, od početka svibnja 2005. godine, pa do uhićenja, od više osoba i u više navrata zahtijevao i primao novčane iznose kao mito za protuusluge davanja poslova obrtnicima u obliku naručbi Istravina d.d. Poznato je da je uzimao po 10 do 15 posto od vrijednosti ugovora, te je tako ubrao najmanje 182 tisuća kuna.

Protiv njega je podnesena je kaznena prijava.

Kako je Rogulj otkriven?

Nepoznati autoprijevoznik s pod-

ručja Splita, koristeći nove odredbe Kaznenog zakona kojima prijavitelj ne odgovara za dani mito, dojavio je policiji da mu je Rogulj uzimao najprije 15 %, a onda 10 % od iznosa koje je primao na svoj žiro-računa. Kad je primijetio da mu je Rogulj počeo davati praktično „neizvodive“ poslove prijavio ga je policiji.

Rogulj je uhićen ovako:

U caffe-baru Santana solinskog Mercatora primio je 4.200 kuna, označenih, provizije. Tu ga je zaskočila policija. U njega je pronađeno samo 4.170 kuna, jer je u međuvremenu potrošio 30 kuna.

MILANOVIĆEV PUNAC ZAKLJUČIO SUMNJIV POSAO S BANDIĆEM?

Lasa Šukilo, Zagreb

Ovih dana USKOK i policija opet istražuju nezakonitosti u poslovanju Grada Zagreba i Zagrebačkih cesta. Ugovaraju se gradnje već sagrađenih objekata. Tako je tijekom istrage otkriven ugovor zaključen između Gradskog poglavarstva Grada Zagreba i trgovačkog društva GIM d.o.o.,

koje je vlasnik Ivana Musić, glavom i bradom punac SDP-ovog predsjednika Zorana Milanovića.

Ugovoren je o nadzor izgradnje prometnice koja je u vrijeme zaključena ugovora već bila izgrađena. Točnije bila je u funkciji već 18 dana.

Pa, tko to onda kaže, da poslije Tita ne dolazi Tito!

GIM d.o.o. (vjerojatno „Grabi“ i „Mazni“) nadzirala je izgradnju spoja Vatikanske i Sarajevske ulice, a posao je, kao najbolji ponuđač dobila 26. listopada 2006. godine. Natječaj za posao stručnog nadzora

bio je raspisan 5. listopada 2006, te je bio otvoren do 19. listopada iste godine. Spomenuti spoj gradonačelnik Milan Bandić otvorio je 8. listopada dotičen godine, dakle, punih 18 dana prije nego što je poduzeće GIM d.o.o. počelo obavljati nadzor gradnje.

Dakako, za očekivati je, kao mi inače kad su neokomunjari u pitanju, zataškavanje slučaja. Dao je to već i naslutiti rečeni Ivan Musić. Naime, nalazeći se na godišnje odmoru on je samouvjerenno izjavio: „Siguran sam da se ništa nije radilo, a da nije sve štimalo“.

Kako ne!

BIJELA I CRNA KRV U IZRAELU (1)

Diana Majhen, Zagreb

Ne, nije to što mislite. Ne radi se o nekadašnjim rasnim zakonima koji su prije i tijekom drugog svjetskog rata postojali u nekim zemljama Europe, uključivo i NDH, u kojoj je primjerice postojao institut Židova počasnog arijevca, koji za razliku od Židova ne-arijevca nije gubio građanska prava.

Radi se o nečemu puno novijem, ali se o tome, za razliku od navedenog, uglavnom šuti. Medijski prostor za tako nešto kao da ne postoji. Izgleda da su hrvatski mediji popunjeni do posljednjeg slova pisanjem o fašizmu u Hrvatskoj, pa im nedostaje slobodnog prostora za pisanje o rasističkim pojavama u Izraelu.

Prije nekoliko dana Hrvatsku je preplavila vijest o tobožnjem odbacivanju mogućnosti da Srbin u Hrvatskoj donira krv koju bi onda trebao primiti neki unesrećeni Hrvat. Pod više nego tendencioznim naslovima tipa „Šibenska bolnica odbila srpsku krv“ pokušalo se Hrvatsku po milijunti put prikazati kao odvratnu fašističku zemlju u kojoj, eto, nije dopušteno da se miješaju srpska i hrvatska krv, iako se samo radilo o poštivanju hrvatskih propisa kao što su Zakon o krvi i krvnim pripravcima iz 2006. u kojem jasno stoji da je bez dozvole ministra zabranjeno uvoziti krv (a što je uzimanje krvi STRANOG državljanina nego uvoz?), te nekoliko desetina drugih odredbi koje jasno propisuju način davanja krvi i vođenje opsežne evidencije koja se ne može voditi za strane državljanke, te PRAVNO VAŽEĆI

Pravilnik o krvi i krvnim sastojcima iz 1999. čije se odredbe i dalje primjenjuju u nedostatku novog pravilnika, a u kojem jasno stoji da DARIVATELJ MORA BITI DRŽAVLJANIN REPUBLIKE HRVATSKE.

No, vratimo se na temu vezanu uz naoko šokantni naslov. Prije nekih 12 godina u bratskoj anti-fašističkoj državi Izrael otkrilo se da tamošnja državna agencija Magen David Adom koja je pandan Crvenom križu u kršćanskom svijetu, i koja je članica Međunarodnog crvenog križa, JAVNO PRIKUPLJA KRV KOJU DONIRAJU CRNCI (ŽIDOVI PODRIJETLOM IZ ETIOPIJE), ALI ISTU U TAJNOSTI BACA U SMEĆE, kako krv crnih Židova ne bi primili bijeli Židovi. To najodvratnije rasističko orgijanje od strane izraelske državne institucije, dakle od same države Izrael trajalo je godinama (<http://query.nytimes.com/gst/fullpage.html?res=9903E2DE1039F93AA15752C0A960958260>), a kad se otkrila istina situacija se pokušala zataškati neuvjerljivim izlikama poput zaštite izraelskih građana od zaraze HIV-om i slično, izjednačavajući boju kože jedne rase zajednice i rizično ponašanje pojedinaca. Važno je napomenuti neviđenu drskost izraelskih institucija koje su se prema javnosti predstavljale kao divne, krasne i humane, i putem legislative, dok su u tajnosti provodile rasističke mjere prema crncima kakve nije provodio nitko u novijoj povijesti, a navedeno je trajalo sve do prije godinu i pol dana, kad je prav-

doljubljivi Izrael izjednačio „bijelu i crnu krv“ u svojim pravima (ali samo za one rođene u Izraelu (<http://www.allbusiness.com/middle-east/israel/3994665-1.html>)), nakon godina i godina ponižavanja žitelja Izraela crne boje kože, nebrojenih prosvjeda i premlaćivanja prosvjednika.

Nevjerojatno je i zamisliti kako su se morali jadno osjećati ljudi crne boje kože u Izraelu, koji su Izraelu dobri za obavljanje loših i

slabo plaćenih poslova, za rat ili jednostavno kao masa za povećanje postotka židovske populacije u Izraelu i okupiranim područjima, a njihova krv nije bila dovoljno dobra za njihove sugrađane bijele, neki bi rekli "arijske" Židove. „Although our skin is black, our blood is as red as yours – Iako je naša koža crna, krv je crvena kao i vaša“, bio je samo jedan od vapaja ljudi koje je njihova država ne trepnuvši okom svrstala u nižu rasu.

Ukoliko netko ne vjeruje, ili je još uvijek šokiran novom spoznajom o Židovima s ispravnom i Židovima sa neispravnom, crnom krvlju u Izraelu, slobodan je pre-

gledati sljedeće poveznice (i to eminentnih svjetskih tiskovina):

http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/6123878.stm

http://edition.cnn.com/WORLD/9601/ethiopian_blood/

<http://www.nysun.com/foreign/ethiopian-israelis-protest-over-alleged/43042/>

<http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3324656,00.html>

ili se jednostavno sam informirati putem tražilica (ključne riječi: ethiopia, jew, blood, israel, ra-

cism itd.)

Eto, to je Izrael, država poznata po borcima za ljudska prava i borcima protiv neonacizma, ksenofobije i rasne diskriminacije, iz koje u Hrvatsku često dolaze pojedinci i bezobrazne poruke koje nas u Hrvatskoj trebaju učiti redu. Koliko je meni poznato, te se poruke još uvijek odnose na to kako nam trebaju izgledati sprovođi, koje pjevače ne smijemo slušati i što trebamo raditi, a iskreno se i od srca nadam da ne-

ćemo dobiti i naputke kako treba postupati s građanima crne boje kože u Hrvatskoj.

Zamislite da se tako nešto dogodi i otkrije u Hrvatskoj. Što mislite, kako bi reagirali zaštitnici ljudskih prava s Bliskog Istoka i njihovi domaći poslušnici na čelu s počasnim članom jedne židovske vjerske zajednice koji ponekad otvara usta na Juru i Bobana...

I to nije sve o Izraelu i crncima u njemu.

ZDRUGU UDRUGA VETERANA DOMOVINSKOG RATA - P O Z D R A V !

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Osloboditelji!

Nakon prelaska kroz pustinju ideološko-političkih fatamorgana sudionici sjajne bitke OLUJA napokon su, jučer, u Kninu mogli stati na estradu povijesti kao sinovi svog ponosnog hrvatskog naroda i - osloboditelji Hrvatske!

Hrvatski narod se je - unatoč prijetnji i zavođenja u zabludu kriptokomunista i jugonostalgičara Referendumom od 19.05.1991 izjasnio, u maksimalnom postotku, izraženih glasova u prilog svoje Nezavisne Hrvatske Države!

Hrvatski narod se je: SAMOODREDIO, SAMOOBRANIO i SAMOORGANIZIRAO uza sve petljanije i krađe koje su nečasni grabežni manijaci činili iza leđa branitelja kućnjeg praga našeg Roda i našeg Doma i časti i dostojanstva svoje junačke povijesne hrvatske nacije!

Vaša epopeja - sudionika OLUJE

- epopeja u našoj povijesti najzaslužnijih junaka koji su oslobodili Kninsku tvrđavu i na njezinom vrhu podigli ponosni i sveti Hrvatski barjak - ostat će slavljena do konca naše povijesti kao sveto djelo našeg naraštaja koji je išao do kraja putem naših slavinih predaka!

Čestitam junacima koji su shvatili i javno rekli, da Domovinski rat nije djelo ni jedne ideologije, ni jedne stranke, ni jednog grijača leđa uz radiator nego li - djelo zbratimljenih najboljih sinova hrvatske nacije.

Šta bismo mogli boljeg i poželjeti od potrebe da ovo bude prva u beskonačnom nizu proslava Dana hrvatskih branitelja na Tvrđavi naših predaka i naših narodnih vladara?

POZOR: U ukupnosti svečanosti i osnaženja **POBJEDNIČKOG DUHA** hrvatske braće iz svih slojeva društva, staleža, stranaka i vjernika i ateista, nema mjesta razbijačima **SVETOG JEDINSTVA** **POBJEDNIKA** Domovinskog rata, niti onima koji su do jučer izručili,

vali, lovili i javno ponižavali najslavnije zapovjednike operacije **OLUJA**, a sad svom jačinom svojega grla pokušavaju uzurpirati ratne pobjede kao prćiju svoje stranke. Bila je to prigoda da se uza sve odlično promišljene i javno manifestirane osjećaje biranim i dostojanstvenim riječima, oda priznanje bar našim najboljim generalima: Mirku Norcu, Anti Gotovini i Ivanu Korade - koji je svojim divovskim rukama razvio barjak na Kninskoj tvrđavi!

Svi mi znamo da su misli svih nas bili uz naše generale, pa i oni koji su sve učinili da ih - izdaju. Kako bi i za to pokušali ubrati svoje stranačke poene...

Hrvatska vojska nije proizišla ni iz tradicije bratoubilačke borbe između krajnje ljevice i krajnje desnice, nego iz slavne tradicije naše duge povijesne ratničke i obrambene strategije i taktike.

Svi elementi koji su došli do izraza u Domovinskom ratu, posebno u toku operacije **OLUJA** proizišli su iz djela sablje Bana i fel-

dmaršala Josipa Jelačića - Bužimskog! Ne dopustimo nikome da i aluzijom ponižava djelo Velikog Bana - apsolutnog pobjednika i Marksa i Tita i Staljina. Njegov pozdrav: 'Za Domovinu - spremni!' nije ničija ideološka izmišljotina - to je pozdrav Hrvatske vojske Bana Jelačića!

S tim pozdravom i ja Vas pozdravljam:

Za Dom - Spremni!

Mirko Vidović

Vitez Reda

Međunarodne akademije

i, po volji Međunarodne zajednice -

Glavni Konceptor Samoodređenja, obrane i pravnog ustroja

Nezavisne Hrvatske Države.

Živjeli!

06.08.2008.

JAKOVČIĆEV FAŠIZAM

Lasa Šukilo, Zagreb

Ne, ne, nismo u stanju vjerovati. Opet su u Hrvatskoj zabranjene hrvatske pjesme. Prave hrvatske pjesme. Pjevati ih, ali i slušati. I to u našoj Istri koja stoljećima, tisućljećima, nije poklekla tuđinu.

Najprije je na „otvorenoj“ sceni zakokodakao onaj zapjenjeni mali Führer iz Kopra, a uz punu potporu i pratnju olinjalog orkes-

tra Jose Tovariša, sada uz vodstvo dostojnog nasljednika. Traži se otvaranje starih fojbi za Hrvate-državotvorce, a u pripremi su i nove. Konclogori kao da za neke, hrvatske državotvorce, opet postaju moda. Imaju Franjo Gregurić i Ante Vladović dovoljno ukradenog novca na računima „Pozdrava iz Rovinja“.

I onda neizbježni glas hitroguzog Ivana Jakovčića, istarskog župana, koji nam prijeteći gromko

poručuje:

„Kad je riječ o Thompsonu, jedno su glazba i njegove pjesme, premda ima pjesama u kojima je pjevao o Stjepanu Mesiću i Ivici Račanu na neljudski, nehuman, antikršćanski način, što je bio vrhunski primitivizam.“

Ma nemoj!

Nemoj da ti mi dođemo u sred naše Istre, istrest ćemo te iz gaca. Zgubidane jedan!

40 GODINA NK CROATIA ZÜRICH - JUBILARNI NOGOMETNI TURNIR U DVORANI, 14. veljače 2009.

Robert Tonic, Švicarska

Štovani športski prijatelji,

Zapišite si već danas termin velikog spektakla u Zürichu - 14.02.2009 - NK Croatia Zürich slavi svoj 40-ti rođendan.

Priprema se najkvaliteniji hrvatski turnir u Švicarskoj s najjačim malonogometnim momčadima: sudionici su veliki švicarski klubovi, hrvatski klubovi iz Njemačke, Hrvatske i naravno iz Švicarske.

Turnir će se održati u subotu 14.02.2009 u sportskoj dvorani Stadthalle Dietikon u konkurenciji aktivnih (16 momčadi) i seniora/veterana (4 momčadi) od 35 godina i starije. Igra se po 2x7 minuta. Igra se na golove od 5 metara. Momčad imaju po golmana i pet igrača, kao i pričuvne igrače. Turnir počinje u 9.00 sati i završava u 19.00 sati.

Za tradicionalnu zabavu poslije turnira priprema se dolazak veli-

ke hrvatske glazbene zvijezde.

Našim vjernim i dragim prijateljima, gostima, ljubiteljima nogometa pripremamo veliko iznenađenje s nekoliko velikana hrvatskog nogometa.

Daljne informacije možete dobiti na e-mail robert.tonic@eu.sony.com

Ova email adresa je zaštićena od spam robota, nije vidljiva ako ste isključili Javascript ili telefonski 079-749.28.68 i kod g. Marina Topalovića 076-327.03.43.

Športski pozdrav

Uprava NK Croatia Zürich

VIŠE GLASOVA NEGO ZUBI

Lasa Šukilo, Zagreb

Crnogorci zaista misle ozbiljno. Krajnje ozbiljno. Znaju dobro za hrvatsku jezikoslovnu borbu, kako je tekla i kako je završila. Zato i sami kreću sličnim putem, ali odlučnije, snažnije.

Predsjednik Savjeta za standardi-

zaciju Branko Banjević kaže:

„Osnovna načela su da crnogorski jezik ima 33 glasa, umjesto 30 kao što je dosad bilo. Ta tri glasa su šj, žj i dz. Mi smo usvojili da kodificiramo šj i žj i da se za njih naprave znaci. Glas dz nismo unijeli kao obvezujući, nego samo da se konstatira da taj glas postoji.“

Primjer: Šjedi!

Protivnici ovog prijedloga smatraju da je on politički, te da su srpski, hrvatski, bosanski i crnogorski jezik samo inačice jednog jezika. Nije rečeno tko bi mogli biti osporavatelji navedenog prijedloga.

S KIM SI - TAKAV SI!

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

Upravljanje ljudskom zbiljom negdje se događa kao sprtva diktata i prinude, a negdje kao jednakopravnost u pravima i dužnostima, u čemu ima, kako to zapisa Orwell, i onih privilegiranih. U nekim slučajevima se vladavina događa kao 'medvjeda usluga' - sjeda varalica na kolica i u njih upregne magarca; na dugi štap sveže mrkvu i pruži je pred nos 'volšebnog osla'. Ovaj ide za mrkvom sve brže i tako vuče svog gospodara situacije koji ga ponekad mora i uzdama sustegnuti da ne svali kolica u jarugu. I dok jedan vuče, drugi mu se iza leđa podsmijava: sve za mrkvu, mrkvu ni za šta.

No, nemoguće je upravljati ni silom ni prevarom razborit i hladnokrvan narod, koji nikad nije podnosio ni tuđe sluge ni zle gospodare. Ama baš nikad! Metoda vlasti koja sve čini u skladu s mentalitetom svog naroda primjerena je onom što narod od svojih zakonitih vlasti očekuje – da budu ustavni arbitri koji sebe smatraju sastavnim dijelom cjeline.

Primus inter pares. S istim pravima i dužnostima, a s posebnim statusom - nadglednika zakonitog ponašanja svih i svakoga.

Metoda mudre vlasti je usporediva s graditeljima mozaika: i najrazličitiji kamenčići, kad se nađu svaki na svom mjestu - progovore zajedništvom ljeposnog smisla i to ih sve drži u skladu i solidarnosti.

Za razliku od duga Stipe koji se dobro osjeća samo u šumi (i kad glumi i kad ne glumi), koji svašta

isklafra da zadovolji svoju taštinu i jake osjećaje, koje u njemu barabe mogu izazvati kad god hoće!. Milorad Dodik govori samo ono što se onima po tribinama sviđa, a radi samo ono što mora.

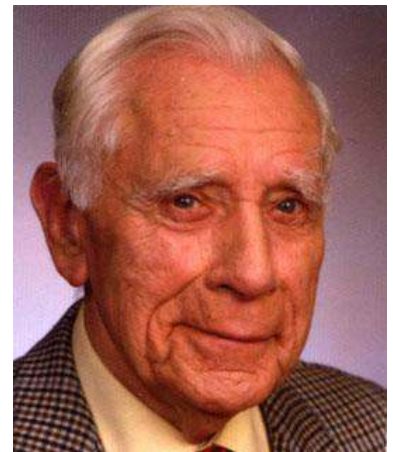
Mesić je klasični tip ideološkog fanatika na položaju vlasti, koji ne ponižava sve one koji mu plješču i hvale ga, znajući da će dobiti sve što zažele ako mu dopuste da ih uzjaši kad god zaželi. Nasuprot njemu, Dodik je tipično srbijanski odgojen više diplomat nego političar, kakav odgovara njegovim saveznicima. Pa i kad se nada izjalovi i dospije i slijepo srljanje za voždovima dovede do tradicionalnog 'kosova' - proslava nade je jača od poraza u zbilji. Nada je besmrtna tako gdje snaga vlada, a zdrav razum ne caruje. Živio utješitelj!

To što narod živi u iluziji da će se obećanje jednog dana ispuniti i strpljenje isplatiti, nije govornikov problem. Pogotovu ne u demokratskim uvjetima alternacije: poslije mene - potop. Dok sam – da sam! A usklađenje interesa veznika i saveznika stvar je o kojoj ionako jači odlučuje. Tako i oslić ide za mrkvom, pa ma koliko se namučio - ipak dobije zasluženi zalogaj. Linijom manjeg otpora.

No, da bismo shvatili mentalitet hrvatskog čovjeka kojeg je kroz povijest uvijek vodio zdrav razum, moramo uzeti u obzir da je zdrav razum najčešće bio u opoziciji sili i nasilju. Hrvati jesu državotvorni narod, ali i narod koji nekako, kako god okreneš - živi u opoziciji. I veznicima i saveznicima.

Elem, "Afera Aschner" - tek sad je to postalo jasno - smišljena je

u kuhinji matorih 'zdravodrugova' na Pantovčaku. Po onoj - napad je najbolja obrana - ta 'afera' je raspaljena i na sva zvonazvučna razglasa da bi se ljudima zavezale oči, da ne vide nastavak procedure u ' aferi Zagorac', jer Austrija nije nikakav ni bantustan ni rađastan – pravdi mora biti udovoljeno, a ta pravda ne podnosi nikakvo miješanje u rad domaćeg pravosuđa onih iz inozemstva koji imaju prljave ruke i crn obraz. Zagorac, navodno, ima u rukama 'kompromitirajuće' dokumenta protiv Mesića i njegovih bolesnih 'zdravodrugova' do kojih ni prijetnje smrću nekog Perkovića-bis nisu mogle doći. Pak je, pod isprikom da ide u Austriju ispravljati irsku 'krivu Drinu', otišao zapravo - na ispo-vijed pred tamošnje pravosudne organe koji za kanarinca kažu da je kanarinac, a za kriminalca da je kriminalac. I ptica zacvrkuće.

A što se tiču rezultata galame oko Ashcnera, najbolje je navesti ono što je (dne 22.06.08, u 20 h) rečeno na udarnom večernjem dnevniku francuskog vladina TV kanala A2: Da je Aschner primio novinare i uljudno im izjavio, da se on ne osjeća ni za što krivim, da u Požegi nije bilo logora etničkog čišćenja za vrijeme

NDH, da nitko nije dirao lojalne građane i da su buntovnici morali birati: ili se pokoravati vlastima NDH ili ići tamo gdje im više odgovara. Rekao je i to da bi on rado to išao objasniti i hrvatskim sucima da tamošnje pravosuđe i dalje ne djeluje ideološko-politički, a na takvim sudovima ni istina ni zakoni nemaju onu vrijednost koju imaju u pravnim državama. I novinar zaključio, da je u NDH vođena borba između onih koji su bili za hrvatsku državnu nezavisnost i onih koji su išli za Titom koji je išao za tim da uništi hrvatsku državu i obnovi Jugoslaviju. Da nije bilo Domovinskog rata teško bi TV gledatelji shvatili o čemu se radi. Ispalo je da je Aschner vratio boomerang na Pantovčak i - on je ostao kod kuće, a pred suce je išao - stari istaknuti prokazivač i klevetnik.

SUMMA SUMMARUM: Situacija u Hrvatskoj u naše vrijeme je usporediva sa situacijom u Afganistanu. Ono što su komunisti bili u našim "šumama i gorama" (pa i u Brezovici), to su talibani u afganskim surim planinama i gudu-

rama - Tora-Bra etcaetera. Kao što su komunisti bili proizvod škole Kominterne u Moskvi, tako su i talibani proizvod islamističkih učilista u Pakistanu. I jedni i drugi imaju više sluha za nadnacionalne nego za nacionalne interese.

Kao što god je, nakon proglašenja NDH, u Hrvatsku došlo više trupa ondašnjih saveznika koji su priznali NDH, tako se danas u Afganistanu

nalazi niz trupa združenih vojnih postrojbi da zajamče opstanak Afganistana i njegovu unutrašnju nezavisnost od ikoje nadnacionalne internacionale - ni one prosovjetske, ni ove al-kaidске.

U zemlji BANA nema nikakvih talibana!

Uostalom, gadno bismo se proveli sučelice s Mesićevom JNA i njezinim paravojnim jedinicama u vrijeme Domovinskog rata da nije bilo što diplomatskih, što humanitarnih, a što oružanih združenih postrojbi čije zemlje su priznale obnovu hrvatske nezavi-

sne države legitimnom voljom svoje hrvatske nacije i to - usprkos zagrebačkih lidera koji su, đuture!, uoči Referenduma za nezavisnost (19.05.1991) nagovarali narod da NE glasa za nezavisnost.

Posve je nelogična i suprotna zdravu razumu Matvejevićeva optužba Mile Pešorde, da je on - taliban! Istina je, kako vidimo - obratna. Videći se u ogledalu nekadašnji 'mitisekunemi', pre-mundureni u 'zdravodrugove'.

Pljuju po slici koju ogledalo pokazuje, prstom pokazuju i tvrde - onaj tamo je fašist! To je onaj koji je kriv i za Jasenovac i za Bleiburg. No, teško je znati, kako bi rekao Tin, 'koji li je taj', dok po zdravu razumu ne shvatimo da denuncijator u ogledalu vidi sebe samoga i sa sobom vodi ideološko-političke svađe i raspre! Na hibret dunjaluku.

A sva stara antička mudrost svodi se na kratki sažetak mudre misaonosti: „Upoznaj sebe samoga!“ Tek nakon toga, sve će ti postati jasnije.

FENOMEN NACIONALIZMA S OSVRTOM NA PRILIKE U BOSNI (4)

Prof. *Filip Ćorlukić*, Pula

Dopunjeno poglavlje rukopisa knjige Quo vadis homo. Dok je Dayton na snazi Bosna se ne može izvući iz ralja suludih nacionalizama.

Takvo je stanje početkom budućnja nacionalne svijesti sredinom 19. stoljeća, dovelo do velike zbunjenosti i zbrke. Ne ulazeći ovdje u pojedinosti, reći ću samo ono bitno. Jedan od najstarijih

evropskih naroda, podijelio se u tri narodnosti, odnosno, nacionalnosti - kako mi to danas neoprezno nazivamo. Naime na Zapadu nation ne znači nacionalnu, etničku pripadnost, nego državljanstvo.

To što su i kršćanstvo i islam suštinski nadnacionalne religije, situaciju čini još besmislenijom. Predstavnik Austrougarske Kalay nastojao je uspostaviti bošnjaštvo kao nacionalnost, ali su utjecaji iz Srbije i Hrvatske to svim

silama nastojali spriječiti, pa su se bosanski katolici opredjeljivali za hrvatstvo, a pravoslavci za srpstvo, dok je najveći broj bosanskih muslimana (posebno na selima) ostao nacionalno neopredjeljen. Paradoks, da je katolik Begić postao Hrvatom, a musliman Filipović neopredjeljenim (kasnije Muslimanom, pa Bošnjakom), nikomu nije smetalo.

Tako je ostalo u kraljevskoj, a dulje vrijeme i u komunističkoj Jugoslaviji. U vrijeme NDH stanje

se radikalno mijenja. Četverogodišnja povijest te zlosretne državi i danas se prikazuje u potpuno lažnom, titovskom stilu, no u to ovdje ne ću pobliže ulaziti. Bilo je zla, koje se stalno preuveličava, ali je bilo i dobra, koje se potpuno prešućuje. Starčevićanska tvrdnja da su muslimani etnički najčistiji Hrvati, Pavelić je još prije dolaska na vlast pojačao tvrdnjom da su oni cvijet hrvatskoga naroda, među muslimanima je oduševljeno prihvaćena.

Međutim, još prije Pavelićeva dolaska Zagreb i prije nego što su Njemačka i Italija priznale proglašenje države nezavisnom (Mađari su je prvi priznali), podrinski su Srbi izvršili strašan pokolj muslimanskog stanovništva, pa je reakcija vlasti sve do 1942. bila neprimjerno oštra. Tada je u skladu s kanonskim pravom PC uspostavljena Hrvatska PC, a pravoslavni građani se proglašavaju Hrvatima – što su mnogi prihvatili.

U svome specifičnom odnosu prema nacionalnim posebnostima i pravu na nacionalnost, komunisti su konačno izmislili jednu lukavu podvalu. Proglasili su muslimansku naciju, s velikim početnim slovom M. Teško je shvatiti da su tu podvalu s „religijskom nacijom“ prihvatili islamski vjernici. No i srpski i hrvatski nacionalisti su bili zadovoljni tom besmislicom, jer nije bilo „opasnosti“ da će neki Hrvat (katolik), ili Srbin (pravoslavac) „prijeci“ u muslimansku nacionalnost, a bošnjačka bi nacionalnost mogla biti mamcem za takvo opredjeljenje – posebno u miješanim brakovima.

Počinju pripreme za rat. Republike Jugoslavije žele više samostalnosti, dok novi vlastodršci u Beogradu nastoje ograničiti i ono postojeće, pa Jugoslaviju što vi-

še centralizirati, s naglašeno srpskim vodstvom. U Srbiji se na sceni pojavljuje vrlo sposoban i lukav „pavijanski vođa čopora“ – Milošević. On lukavom ljudskom kreativnošću u srpskom narodu luciferizira prastari instinktivni program obrane. Da bi signalom o opasnosti ostvario jedinstvo, on Srbe prvo plaši „strašnom opasnošću“ od Šiptara, a zatim i od islama općenito. Stoljećima ideologiziran da je stalno potencijalna žrtva, srpski narod ima nesreću da je njegov instinktivni obrambeni program stalno u „Stand by - toploj pripremi“. Stoga ih se vrlo brzo i lako moglo pokrenuti na ono famozno jedinstvo u obrani. Ubrzo su potpuno prestali misliti svojom glavom, jer su već bili prihvatili da: „vođa misli za nas“. Bili su spremni. Bili su spremni i na najokrutniji rat – onako, kako vođa kaže.

Nakon što su zbog Miloševićeve opstrukcije propali pokušaji uspostavljanja labave konfederacije, što su podržavale sve svjetske sile, dominantom je postala izvorna spoznaja o potpunom razdruživanju. Povijesna je činjenica da 1918. g. Hrvatski sabor nakon odluke o odvajanju od Austrije i Mađarske, te uspostavi Nezavisne države Hrvatske (Što naši povjesničari uporno skrivaju, a o čemu ću pisati drugom prigodom), nije potvrdio odluku kontroverznog Narodnog vijeća (Vlade) o pristupanju Hrvatske Jugoslaviji. Stoga je u formalno-pravnom pogledu uspostava te države bila ništetna, što samim time vrijedi i za njezinu slijednicu Titovu Jugoslaviju. Stoga je bilo logično da se ta odluka iz 1918. poništi i da se prvo uspostavi granica prema Srbiji iz 1918. g., a republike s jedne i druge strane da se odluče o svome statusu.

O uređenju država s lijeve strane Drine, najbolju, vizionarsku je ideju imao Dobroslav Paraga. On je predlagao uspostavu Savezne države Hrvatske i Bosne, a Slovenci neka se odluče žele li se pridružiti, ili ne žele. Emisari su (ne samo Paragini) obilazili Zagreb i Sarajevo, ali su u Zagrebu nailazili na čvrsti otpor Franje Tuđmana. Taj nekadašnji Titov miljenik, najmlađi general, odgajan u boljševičkom duhu, premda se naglo „preobratio“ u tvrdog nacionalistu, ostao je privržen „svetosti“ AVNOJ-a i ZAVNOH-a, kao i Ustava iz 1974. Zagrebom je tada kružilo kazivanje da je na prijedlog uspostave Savezne države Hrvatske i Bosne izjavio: „j... ti državu s dva milijuna Srba i dva milijuna muslimana“. Bez obzira jesu li ova kazivanja izmišljena, ili nisu, događaji su pokazali da to jest bio njegov stav, a što se kasnije vrlo negativno odrazilo na događaje u Hrvatskoj, a velikim je dijelom uzrokom sveukupne tragedije

Bosne.

Ovdje ću još samo spomenuti, da je početak rata obranu Hrvatske zatekao nespremnom, pa su prve udare u Hrvatskoj, a kasnije i u Bosni primili odlučni i dobro naoružani borci Paraginog HOS-a. Bez tog snažnog i učinkovitog otpora teško je reći kako

bi se dalje razvijale ratne operacije. No dok je jugovojaska snažno pomagala sve dragovoljačke paravojske postrojbe, Hrvatska se neprijateljski odnosila prema HOS-u. Bilo je čak i ubijanja. Paraga jest bio čudan, ali su mu ideje kao i ratni uspjesi bili blistavi. I dok je Franjo tijekom rata dijelio ogroman broj odlikovanja, od kojih su mnoga potpuno nezasluzena – Paraga nije dobio niti jedno!

Preskočit ću događaje do početka rata u BiH. Tamo je bila ogromna koncentracija jugo-vojske pod srpskim zapovjedništvom. Homogenizirani bosanski Srbi, koji su, zapravo, za Miloševića bili samo „topovsko meso“ (njega je zanimao teritorij), također su bili izvrsno naoružani. U početku su to bili samo sporadični okršaji, uglavnom s bosanskim Hrvatima, jer oni su još tijekom rata u Hrvatskoj dobro shvatili što ih čeka. Muslimani uopće nisu bili homogenizirani. Od onih koji su shvatili što se događa, veliki se broj skupa s Hrvatima borio u obrani zajedničke im domovine, dok većina, a posebno njihovo vodstvo, nisu vjerovali da je agresija stvarno počela. Tek nakon velikog pokolja Muslimana u Bijeljini i muslimansko vodstvo konačno shvaća stvarno stanje, pa pokreće pripreme za obranu. Da je tada bilo razuma, sve je moglo biti drukčije, no razum je, izgleda svima smetao. Hrvati se ljute zbog muslimanskog ranijeg nesudjelovanja u obrani, dok su Muslimani već prije prigovarali Hrvatima što „izazivaju“ jugoslavensku armiju.

U novonastaloj situaciji bosanski Hrvati ne žele sjedinjavanje obrane i ne dozvoljavaju novoformiranim BiH vojnim jedinicama slobodan prolaz preko „svojih“ teritorija. Stiže i nova ideološka

poruka ekstremnih hrvatskih politikanata, da se Hrvati trebaju boriti samo za obranu „hrvatskih krajeva“. Sukob je postao neizbježnim. Sada Muslimani Hrvate počinju doživljavati izdajicama, dok Hrvati, opsjednuti svojom paranojom, koja se u takvim okolnostima uvijek pojavljuje, počinju Muslimane doživljavati kao glavne neprijatelje – a na srpsku agresiju kao da su zaboravili.

To sve više homogenizira Muslimane i nacionalističko ludilo raste, ali sada u neuobičajenom trokutu. Branitelji su krvavo zaratili između sebe. U međuvremenu Muslimani konačno svoju nacionalnost preimenuju u logično bošnjaštvo, ali (dugoročno) uz sotonski opasnu uvjetovanost: da samo muslimani (vjera) mogu biti Bošnjaci (nacija, narodnost). Besmislica religijske nacije. Opsjednuti tom paranojom oni se suludo odriču 500 godina svoje povijesti kad nisu bili muslimani.

Bez obzira na različite oblike organiziranja država u kojima je prevladao islam, Islam zasnovan na Kuranu izvorno je nadnacionalna, osobna religija svakaog pojedinca, po kojoj svaki čovjek osobno odgovara za svoja djela - dobra ili loša. Arapi, npr. jesu većinom muslimani, ali ih ima mnogo koji nisu muslimani, pa, npr. sirijskom kršćaninu nitko ne osporava pripadnost sirijskoj nacionalnosti.

No, da je u Bosni uspostavljena prava država, tijekom vremena bi se to postupno ispravilo, pa bi ta divna zemlja ponovno postala čudesnim etičkim mikrokozmosom naglašene važnosti dobrog komšije. Ovako, u ovoj frankenštajnsko-američki ustrojenoj daytonskoj tvorevini premnogi komšija mrzi komšiju samo zato

što je druge vjere i druge nacionalnosti - pa izlaz traži u uspostavi nekakvog svog jednonacionalnog kantona, regije – ili čak države. Čak ni u najkrvavijim ratnim sukobima nisu svi bili separatisti, nisu ni u jednoj od tri nacionalnosti. Danas je sve više ljudi koji razmišlja razumno, a dok se ne ukine daytonsko ustrojstvo – ne može biti mira. Za nestabilnost nije kriva posebno ni jedna nacionalna zajednica – kriv je Dayton, a na zločinu ustrojena „Republika srpska“ rak-rana je bosanske države. Na obilježavanju obljetnice divljačkog pokolja u Srebrenici sudjeluje i Veleposlanik SAD-a – glavnog krivca za pokolj – po odgovornoj – a izvršnog za uspostavu RS. Da je došao ukinuti Dayton, još bi moglo biti govora o opraštanju – ali ne i zaboravljanju. Ovako: Zločin ostaje na snazi.

Emocije treba odgajati, a za to treba vremena. I mržnja i ljutnja i prezir, prirodne su emocije. Najgora, a i za mrzitelja najopasnija je mržnja. Ona može prerasti u opsesiju, patološko stanje, koje je vrlo teško izliječiti. Međutim, u vlastitom interesu i ljutnju treba naučiti kontrolirati, a u skladu s Isusovim naukom o ljubavi prema bližnjemu, prezir i mržnju treba svjesno pretvarati u sažaljenje nad onim kojega preziremo. No sve se ovo odnosi na čovjeka pojedinca, jer je sve tri ove emocije, koje inače potječu iz prastare reptilske zone našeg mozga, potpuno besmisleno iskazivati prema cijelom jednom narodu – bez obzira na kojim osnovama zasnovane zajednice.

Filip Ćorlukić, bosanski Hrvat iz bosanske Posavine – Plehan/Derventa

HRVATIMA JE MESIĆ PRIREDIO VELIKE MUKE - SAD IM JOŠ DOĐE I KAO BOG!

Branko Stojković, Bjelovar

STRAŠNA ZABLUDA

Narode, vaši stvarni interesi nemaju ništa zajedničko s pljačkašima i eksploatatorima na vlasti u ovoj zemlji. Zločini naših tlačitelja dosežu vrhunac. Jer vaši najljući neprijatelji su sada postali „Oligarhi“, imperijalistički silnici. Oni su vas 1991. godine gurnuli u besmisleni rat. Tobaže da vi branite zemlju od ugnjetavača i okupatora. A oni su dotle pljačkali i bogatili se, a sad vi ponovo želite slobodu. Istina je da u ovoj zemlji više nitko ne može živjeti, osim „oligarha“ i njihovih pokornih sluga. U 21. stoljeću robovi su opet aktualni na djelu. U Hrvatskoj građani ne rade više za novac, nego svi rade za „obrok“ da bi preživjeli.

OD GOSPODARA RATA DO PREDsjedNIKA HRVATSKE

Mesić je stresao sa sebe staru komunističku kožu, postavši demokrata. Upravo je tako bila zamišljena demokracija. Mnogi ljudi su u ratu poginuli i nastale su velike materijalne štete, sve je gorilo, a u tome je bila nadzemaljska mudrost vođe Stjepana Mesića. On je shvatio svoj prvi korak, kad je u ostvarenju svojih ciljeva počeo vojna osvajanja. Postavši predsjednikom predsjedništva SFRJ-a i Vrhovnim komandantom JNA. U tom ratu u Jugoslaviji, komunističko carstvo je zauvijek propalo. A na noge je

stalo djelovati njegova „lešina“, koja je dobila naziv „komunistički - kapitalizam“.

MESIĆEVE PLANIRANE PLJAČKE NISU SLUČAJNE

Mesić laže beskonačno, i za to ne odgovara, nego nastavlja svoju prljavu igru. Ako netko kaže samo jednu istinu, dobiva otkaz, tj. izgubi posao, ili završi u zatvoru. U mojim očima cijela je stvar bila namještena, isto onako kako je i TITO vladao 40 godina kao diktator. Isto je i sada. Državne odrednice su stvaranje, godinama, Mesićevih afera: Zagorac, Glavaš, Petrač, ..., i.t.d. S kojima se zabavlja i ovako bijedan i glup puk. Mesić je čovjek kojega je školovala UDB-a, i zato ga nikada nitko nije ulovio u istini. I to je sva njegova tajna društvenog uspjeha. Teško je progledati kroz sve laži, što ih je izrekao Stjepan Mesić. On je i dalje ugledni vojskovođa, političar, poduzetnik, ..., i najposlije predsjednik Republike Hrvatske.

ROBSTVO KOJE VOLE LJUDI

Branko Stojković još uvijek razmišlja o tome kako bi napisao knjigu „RAT ZA OLIGARHIJU“, s kojom bi pomogao hrvatskom narodu da shvati svoju poziciju i ulogu u Europi i Svijetu. Hrvatska je sad izmišljena država s kojom upravljaju pljačkaši zvani „Tajkuni“. Hrvatska plovi na

„santi leda“, a njeni narodi, svakog časa čekaju da se utope. Na stranicama te knjige opisao bih i razotkrio primjere zla, koji su, bile laži, a maskirani su bile u istinu. Laži u koje vas Mesić i njegova družina uvjerava su vaša bolesna propast. Stjepan Mesić je kao predsjednik SFRJ-a i Vrhovni komandant JNA 1991. godine razarao Jugoslavenske republike, ta tako i hrvatske građove, danas njegove sve osnovane građevinarske tvrtke obnavljaju i izgrađuju, što je on namjerno porušio. Dakako sve to dobro plaća narod.

SVE MESIĆEVO BOGASTVO JE ZAPOČELO OD PRISVAJANJA NAŠIČKE CEMENTARE 1992. GODINE

U bivšoj Jugoslaviji je to tako ispadalo, da je Josip Broz - TITO bio zatočeno božanstvo, jer nitko mu ništa nije mogao. Tako je i danas slično - da Stjepan Mesić u Hrvatskoj radi što hoće, i za to ne odgovara. Za svoje postupke koji imaju krvavu i nepravednu pozadinu. Međutim, ako u Hrvatskoj na čelu sjedi glavni šef Stjepan Mesić, koji zloupotrebljava svoj položaj i ovlasti, odnosno koristi svoje jake veze za stvaranje milijarderskih profita u svom privatnom biznisu. No, sve je počelo to bogaćenje od našičke cementare koju je preuzela 1992. godine njegova kći. Mesić je godinama izvlačio novac iz

državnog proračuna za sanaciju i obnovu te tvrtke. Na taj način je razvio niz svojih privatnih poduzeća.

IZ SJENE MESIĆ UPRAVLJA SA „NEXE GRUPOM“

Od obične cementare nastala je „NEXE GRUPA“, koja se razvila od novaca iz džepova hrvatskih građana. Sad Mesićeve tvrtke posluju u desetak stranih država. I dalje tim tvrtkama u Hrvatskoj se namještaju razni poslovi. Mesićeva grupa u pretvorbi i privatizaciji je došla do drugih ogrom-

nih kapitala – dionica, i to u besćenje. Izgleda nikoga ne zanima pitanje osobnog bogaćenja na račun naroda. Mesić je već sedam godina predsjednik Republike Hrvatske, zahvaljujući njegovim pljačkama narod je pretvoren u masu siromaha. Smiješno je kada Mesić obećava da će se obračunati s onima koji su zemlju pokrali. I da će oni morati vratiti novac.

PUNJENJE DRŽAVNOG PRORAČUNA ZA BOGATAŠE

Godinama se novac iz hrvatskog državnog proračuna slijeva u Me-

sićeve privatne džepove. Od toga novca je stvoreno 300-tinjak Mesićevih poduzeća, što je ogromni kapital. Glavni vlasnik „NEXE GRUPE“ je Stjepan Mesić, čije vlasništvo vrijedi u milijardama kuna. Činjenica je kako Mesić nikada nije odgovarao za svoja zla i kriminala. Tko amnestira Mesića, i tko pokriva sve njegove teške grijehove? To pitanje je isto, kao i pitanje kako je TITO bio veliki zločinac, a proglašavan je velikim čovjekom. Mesić sve želi pretvoriti u politički spektakl, da bi izbjegao – da hrvatska nacija shvati da je on veliki ratni zločinac i profiter. Hrvatski predsjednik Mesić ima dva mandata, i to za nagradu. Ne može postati osumnjičenik, jer hrvatski građani nemaju osobne svijesti i znanja.

KOMUNISTI SU POSTALI PRVI KAPITALISTI

Kada sam istražio istinu o Stjepanu Mesiću, on mi se je zgadio kao čovjek. Mesić je morao uništiti svu konkurenciju svojih neprijatelja: Miroslava Kutle, Ivića Pašalića, i drugih... Sjetimo se samo, kako je Mesić javno optužio Kutlu da on ima 178 poduzeća, kojima i sam ne zna sva imena. Danas Mesić ima oko 300-tinjak poduzeća, pa nikome ništa. A da ne govorimo o Ivici Todoriću, i drugim hrvatskim tajkunima. Kojima je rat bio brat. Poslije ovih zadnjih izbora 25.11.2007., za zastupnike u Hrvatskom saboru, jasno se je vidjelo – da je „opalila“ ista prijevara, te iste stranke i ljudi su opet ostali na vlasti. U biti nije se ništa promijenilo. Scenarij je ostao stari. Građevinski lobiji na čelu s Mesićem i Čačićem (HNS), učvrstili su

još bolje svoju poziciju. Oni i dalje planiraju ubiranje novca od naroda putem: „NEXE GRUPE“ (Bilokalnik, Slavonija IGM, cementara Našice, Tvornica opeke Sarajevo d.o.o., IGM „Stražilovo“ d.o.o. Sremski Karlovci, Beton MIX – Zagreb, i t. d.). Upravljanje trgovinama, izgradnja, prodaja stanova i apartmana... Hrvatska „NEXE GRUPA“ posluje u Keniji, Rusiji, Mađarskoj, Bugarskoj, Sloveniji, BiH, Srbiji, Crnoj Gori, ... A nedugo je preuzela i kamenolome od Vlade Zeca i Kamen-Ingrada.

MESIĆ KAO PREDSJEDNIK JE SRAMOTA ZA HRVATSKI NAROD

Kada nam se je Stjepan Mesić u svom govoru obraćao na Hrvatskoj televiziji, u svojoj novogodišnjoj poslanici, izrugao se je narodu: „Kako je učinjen krupan korak unaprijed“, i da kao predsjednik Republike Hrvatske i sam je zadovoljan. On nadalje kaže: „Jer dosta je učinjeno i na dobrom smo putu za EU i NATO.“ Nitko ne pita Mesića kad ide na putovanja u Rusiju i Keniju, što je zapravo on tamo radio i čime se je bavio? Činjenica je da i hrvatski narod ima problema s pamćenjem, i da je duboko bolestan, kad sve to gleda i štiti. Hrvatska zemlja je Mesićeva prcija. Dva desetljeća tu se taloži „mulj“, a mediji koji su korumpirani i nalaze se u rukama OLIGARHIJE, narodu ispiru mozak. Ljudi svakodnevno bezbolno prihvaćaju „nova poskupljenja“ hrane, energenata, i svega ostaloga. Iako su građani nezaposleni i nemaju nikakva primanja. Narod je sad pod jarmom nasilja, terora

i prijevare...

BOGATAŠI PREKO NOĆI U RATU

Bogataši, tj. oligarhija su plod „Domovinskog rata“ i promjene u Hrvatskoj. Jedna od velike nesreće hrvatske povijesti je to, što je Hrvatska ustala u krivo vrijeme demokratskih promjena, i dobila vlast „vašarsku i cirkušantsku“. Možemo beskonačno razglabati o Mesićevim poslovima, a njegovim firmama namještaju se izgradnje: škola, dvorana, i drugih objekata koji se grade od novaca iz državnog proračuna. Dobar je primjer gradnja bjelovarskih srednjih škola i sportske dvorane, i obnova gimnazijske kupole. Sve te radove Mesić je uredno obišao, i nije ga bilo sram što su njegove tvrtke u tome sudjelovale. U našoj Bjelovarsko-bilogorskoj županiji Mesiću su to omogućili gradonačelnica Đ. Adlešić i župan D. Bajs. Zato su bili poželjni da na izborima uđu u Hrvatski sabor. U Hrvatskoj na djelu su organizirane pljačke i svemoguća prijevare. Poskupljuju kruh i mlijeko, a političari i klero-svećenici hoće da se širi populacija novorođene djece.

PARTIJSKA „CRVENA HRVATSKA“ DRŽI NAUK RIMO-KATOLIČKE CRKVE

Ekumenizam krasi „bodljikava žica“ i robovlasnički sistem, jer u Hrvatskoj nema ni slobode, ni građanskih prava, jer je iluzija potpomognuta imunitetom „finih krvnika i dželata“ nad narodom. Mesić je pretvorio Pantovčak u bazu i logistiku za svoje pljačke

hrvatskog naroda. Zemlja se nije odmaknula od komunističkog doba. Policija je u rukama partijske stranke, koja štiti ustavno i zakonski bande pljačkaša na vlasti. Na sličan način ČEKA je preimenovana u USKOK. To nam je dokaz kakva nam je država, vlast i policija. Bivši komunisti koji su 45 godina varali, imaju na što sad trošiti novac koji su porezima ubrali od naroda. U napuhavanju lažne države tek sad pojedinci su počeli shvaćati koliko je Hrvatska uništena zemlja, a bila je bogata. Stari komunisti i UDB-aši jedino su oni zaglibili u raskoši. Prevareni i potišteni građani postali su umorni i nevažni.

I OVA JE ISTINA PRESUĆENA DA JE JOSIP BROZ TITO BIO SLUGA

Nikada nigdje ovo nije bilo zapisano, a možda je i namjerno prešućeno, jer nitko nije istražio da je TITO bio sluga na poljoprivredno-gospodarskom imanju kod obitelji Čižmeković u Gornjim Plavnicama nedaleko od Bjelovara. Smatram da je ovo vrlo koristan podatak, koji pokazuje tko je u stvari bio TITO prije nego što je postao velikan, kojemu su čak narodi slavili rođendan i održavali priredbe. U Gornjim Plavnicama kod saborskog zastupnika HSS-a Zvonka Čižmekovića 1923. godine TITO je bio sluga (što potvrđuju i obiteljske fotografije). Kad je TITO došao na vlast u imanje Čižmekovićevih nije dirano, kada se otimala bogatašima i kulacima imovina. To je dokaz da tadašnja pravda i zakoni nisu bili isti za sve. U vrijeme komunizma u Gornje Plavnice dolazili su poznati oficiri JNA (npr. general Martin Špegelj i dr.) i političari. U

TITOVJOJ biografiji nigdje to nije bilo zapisano. Obitelj Zvonka Čižmekovića: sin Vlado, snaha Ankića, unuk Dražen i unuka Marina dobili su 1989. godine pismeni dopis da se pridruže demokraciji i HDZ-u u Hrvatskoj. U obitelji Čižmeković, negdje prije 1990. godine dogodila se je velika tragedija. Danas ta obitelj i to poljoprivredno gospodarstvo više ne postoje. Moram ovdje reći: Naravno, partija (SKJ) nikada nije imala čistu viziju svog stvaranja, odnosno nikad nije bilo riješeno od samog početka u njoj „nacionalno pitanje“, kao i njen razvoj. U tome ona nije bila osnovica stvaranja jedinstva radničke klase u svijetu, ili bolje rečeno to je bila najstrašnija prijevarena zvana socijal-demokratski pokret.

OD SLUGE DO VOĐE

Partija se nikad nije izvukla iz religiozno-sektaške izolacije, da bi se uklopila u čistu organizaciju. To je i dokaz da je TITO 1970. posjetio PAPU u njegovom sjedištu u Vatikanu. No danas se slobodno može reći da je partija imala velike iluzije i da su građani platili, i to na razne načine takvu politiku. Opasne sile uvukle su ih u imaginaciju, kao što ih i danas u to uvlači Mesić. I TITO je u svojim strastima i snovima sanjao revoluciju i prvi korak u ostvarivanju svojih snova da vojno mora porobiti građane i zemlju sa svim njezinim prirodnim bogatstvima i potencijalima. Josip Broz Tito je proveo četrdeset godina na čelu Komunističke partije, odnosno Saveza komunista Jugoslavije, godinama je varao građane (radnike i seljake), kao što to danas čini i Mesić.

EUROPSKA UNIJA, A ZAŠTO NE I BALKANSKA UNIJA? (2) - SVJETLOST ZA SLIJEPCE

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

ODGOVOR HARALAMPIJU

EU je utemeljena na Međunarodnom pravu po kojem su svi ljudi i svi narodi, sve nacije i rase jednake. BU je nemoguća iz jednostavnog razloga: "Dušanov zakonik" zabranjuje pravoslavcima zajednički život s katolicima i muslimanima (Čl. 6, 7, 8, 9 i 10), a ima i rasnu konotaciju jer zabranjuje pravoslavlima Srbima prijateljstvo s Arbanasima i Vlasima (Čl. 83). 'Dušanov zakonik' izra-

dio je i objelodanio Sv. Sinod Srpske pravoslavne crkve god. 1354, godi nu dana prije smrti Stefana-Dušana. Taj zakonik je i danas nešto kao 'Kanonsko pravo' SPC.

Taj zakonik bi morao najprije biti promijenjen u onim stavkama iz kojih izbija pravoslavni fundamentalizam i srpski rasni zakoni. A dok se to ne dogodi, u što tvrdim sumnjam, dotle je nemoguće biti ravnopravan s onim tko te unaprijed osuđuje i odbacuje. Po nesreći, praksa je dokazala da Dušanov zakonik ne važi samo u Srbiji, nego i u drugim okolnim zemljama u kojima žive pripadni-

ci SPC, što već nekoliko stoljeća proizvodi netrpeljivosti, svade i ratove. Izlaz iz tog ćor-sokaka bio bi moguć kad bi se i u Hrvatskoj, kao što je to već učinjeno u Makedoniji i u Crnoj Gori, strukturirala Pravoslavna Crkva Hrvatske.

Dotle je, prema tome, svaki razgovor o 'normalizaciji odnosa' između Srbije i okolnih zemalja je - neozbiljna stvar - Haralampijev lampaš u 'balkanskoj krčmi' - ako ne i provokacija.

I - točka!

DEPOPULACIJA HRVATA U VOJVODINI (5)

dr. sc. Dražen Živić, Vukovar

Prave razmjere hrvatskoga egzodusa iz Vojvodine neprijeporno pokazuju podatci o kretanju Hrvata po okruzima. U svim je vojvođanskim okruzima apsolutni broj hrvatskog stanovništva smanjen, najviše u Srijemskom okrugu (za 51,9%), a "najmanje" u Zapadno-bačkom okrugu (za 10,1%). U Sjeverno-bačkom okrugu

okrugu za 15,4%, u Južno-banatskom okrugu za 30,5% te u Južno-bačkom okrugu za 27,2%. Demografski regres Hrvata u Srijemskom okrugu (u apsolutnom smislu smanjenje je

ja Hrvata u Vojvodini.

Nema nikakve sumnje da je smanjenje veličine kontingenta hrvatskog stanovništva determinirao i promjene udjela Hrvata u

TABLICA 3. Promjena broja i udjela Hrvata i Bunjevaca u Vojvodini prema okruzima u razdoblju 1953.-2002. godine								
Okrug	Godina	Sjeverno-bački	Srednje-banatski	Sjeverno-banatski	Južno-banatski	Zapadno-bački	Južno-bački	Srijemski
Ukupan broj stanovnika	1991	205.401	221.353	179.783	328.428	215.916	553.027	309.981
Broj Hrvata	1991	19.965,00	1.222,00	74,70	3.081,00	14.414,00	16.532,00	21.847,00
% Hrvata	1991	9,70	0,60	0,40	0,90	6,70	3,00	7,00
Broj Bunjevaca	1991	17.735,00	36,00	100,00	43,00	3.074,00	420,00	26,00
% Bunjevaca	1991	8,60	0,00	0,10	0,00	1,40	0,10	0,00
Ukupan broj stanovnika	2002	200.140,00	208.456,00	165.881,00	313.937,00	214.011,00	593.666,00	335.901,00
Broj Hrvata	2002	17.227,00	1.031,00	632,00	2.140,00	12.980,00	12.040,00	10.516,00
% Hrvata	2002	8,60	0,50	0,40	0,70	6,10	2,00	3,10
Broj Bunjevaca	2002	16.454,00	25,00	98,00	41,00	2.806,00	315,00	27,00
% Bunjevaca	2002	8,20	0,00	0,10	0,00	1,30	0,10	0,00
Indeks pr. Broja Bunjevaca	2002/1991	92,80	69,40	98,00	95,30	91,30	75,00	103,80

Hrvati su depopulirali za 13,7%, u Srednje-banatskom okrugu za 15,6%, u Sjeverno-banatskom

okrugu za 15,4%, u Južno-banatskom okrugu za 30,5% te u Južno-bačkom okrugu za 27,2%. Demografski regres Hrvata u Srijemskom okrugu (u apsolutnom smislu smanjenje je

ukupnom stanovništvu pojedinog okruga. Tako je, naime, u Sjeverno-bačkom okrugu udjel hr-

vatskog stanovništva smanjen sa 9,7% na 8,6%, u Srednje-banatskom okrugu sa 0,6% na 0,5%, u Južno-banatskom okrugu sa 0,9% na 0,7%, u zapadno-bačkom okrugu sa 6,7% na 6,1% te u Srijemskom okrugu sa 7,0% na 3,1%. Jedino je u Srednje-banatskom okrugu udjel Hrvata ostao nepromijenjen (0,4%). Razvidno je - na temelju prikazanih podataka - da su Hrvati nešto značajniji udjel u ukupnom stanovništvu zadržali samo u Sjeverno-bačkom okrugu, u kojemu zajedno sa stanovništvom koje se u popisima izjasnilo Bunjevcima, čine gotovo petinu populacije (18,3%).

SRIJEM I Branka Jagić

*Šušti, sjetno, javor pokraj poljskog puta,
bagrem, davno, mirise je svoje rastočio,
hrastu, gorostasu, bujnu glavu nebo guta,
a korijenje, u zemlju, duboko je ustobočio.*

*U zemlju, masnu, srijemsku crmicu
na salašu, sa stanom izgrađenim,
gdje danju radno zvonu Slava Ocu,
a s večeri zahvala molitvama pomirnim.*

*Tek, u prilici nekoj, svirkom oživi stan,
nekim čudom, tamburaši to su došli
i pjesmom ispratili večer i noć u radni dan.*

*Sjećanja su to na dane što su prošli,
kada ni fijaker, ni uglancani kršni vranici
nisu znali za nasilne dođoše u palanci.*

Procjena ukupne depopulacije hrvatske zajednice u Vojvodini 1991.-2002.

Temeljem dostupnih podataka izvršili smo i procjenu ukupne depopulacije hrvatske etničke skupine i zajednice u Vojvodini između 1991. i 2002. godine. Uvodno treba ponoviti da pod pojmom hrvatske zajednice ne podrazumijevamo samo osobe koje su se u popisima izjasnile Hrvatima, nego smo u navedeni kontingent, uz službeni broj Hr-

vata, uključili i stanovništvo u popisima izjašnjeno kao Bunjevci (za 1991. i 2002.) i Šokci (za 1991.), te procijenjeni broj osoba hrvatskoga etničkoga podrijetla iz kategorije "Jugoslavena" (za 1991. i 2002.). Potonju smo skupinu procijenili adekvatno udjelu Hrvata, Bunjevaca i Šokaca u ukupnom stanovništvu Vojvodine (1991. taj je udjel iznosio 4,85%, a 2001. 3,76%). Drugim riječima, pošli smo od pretpostavke da je u kontingentu "Jugoslavena" 1991. godine najmanje 5,0% osoba (ili 8.715 stanovnika) bilo hrvatskog etničkog podrijetla. Istim metodološkim postupkom smo za 2002. godinu procijenili da se u kontingentu "Jugoslavena" na određeni način "krije" 4,0% (ili 1.995 stanovnika) Hrvata. Riječ je najvjerojatnije o podcijenjenim izračunima, ali smo njihovim korištenjem izbjegli mogućnost neobjektivnog precjenjivanja

službeni broj izjašnjenih Hrvata. Na isti način smo za 2002. godinu procijenili da je u Vojvodini živjelo približno 78.307 osoba hrvatskog podrijetla, ili 38,5% više od službeno objavljenog broja Hrvata. U tom bi slučaju apsolutni demografski regres hrvatske zajednice iznosio 25.806 osoba, a relativni 24,8%. Time smo se na određeni način približili procjenama koje kažu da je iz tadašnje Savezne Republike Jugoslavije između 1991. i 2002. godine prisilno iselilo/izbjeglo oko 30.000 Hrvata, među kojima najveći broj iz Vojvodine, a u njoj, pak, iz Srijema. Dakako, u navedeni demografski regres uključen je i negativan prirodni prirast hrvatskog stanovništva. Kako u proteklih desetak godina nije bilo useljavanja Hrvata u Vojvodinu niti povratka izbjeglih Hrvata iz Hrvatske, onda možemo argumentirano tvrditi da je depopulacija Hrvata u Vojvodini

određena njihovom niskom demo-reprodukcijom i osobito visokom negativnom migracijskom bilansom (iseljavanjem/izbjeglištvom). U dugoročnom smislu, tihi egzodus Hrvata iz Vojvodine imat će duboke posljedice, ne samo opstojnost hrvatskog etničkog i nacionalnog

Srijemska kulturna elita

ukupne depopulacije hrvatske zajednice u Vojvodini.

Imajući sve prethodno na umu, možemo procijeniti da je u Vojvodini 1991. godine živjelo približno 104.113 osoba hrvatskog etničkog podrijetla, što je 43,8% više nego što je u popisu iskazan

bića u tom području, nego i po višestoljetni - često puta javno isticali - multietnički karakter vojvođanskog prostora.

KAKO SU ONO MILAN KOVAČ, STIPE HRKAČ, JAKO ANDABAK, GROF GEORG ELTZ VUKOVARSKI, MILAN HORVAT, DARKO OSTOJA & COMP. OPLJAČKALI VIŠE MILIJARDI KUNA OD 227.882 HRVATSKA BRANITELJA I PROGNAZIKA (6. dio)

dr. sc. Tomislav Dragun

PISMO DR. DIETERU-DIETRICHU WOLFU (3)

DRŽAVNI VRH

Vaš nagovor možda je to onaj dugo očekivani signal za pravi početak hrvatskog napuštanja komunističkog broda i logora. Nažalost, bojimo se, ne i dovoljan, jer bi mogao biti sabotiran kao i svi dosadašnji, slični poticaji. Komunisti, točno je što Vi kažete, imaju „još velik utjecaj“ općenito u Hrvatskoj, te posebno u njenom pravosuđu, ali i nedovoljno izražajno. Oni, naime, i dalje posve vladaju Hrvatskom optimalno raspoređeni u dvije vladajuće stranke (HDZ i SDP = SKH = KPH), a nakon što su tijekom pretvorbe i privatizacije, nesmiljeno i pohlepno, prigrabili glavninu hrvatskog gospodarskog bogatstva, medija i političkih položaja. Apsolutno, preko Državnog odvjetništva RH, a slijedom toga i hrvatskog sudstva, drže – kako sami kažu - „sve pod kontrolom“, te tako osiguravaju svoju vladavinu oslonjenu na bezgraničnom bezakonju, pljački i korupciji. Može se reći da je u to uključen čak i hrvatski dio Interpola!

Ovome svakako treba dodati i tragičnu činjenicu da su se ko-

munistima u Republici Hrvatskoj, iz posve pragmatične oportunističke, pridružile i razne druge osobe, izvorno izvan komunističkog kruga, kojima odgovara položaj uz svaku vlast, pa i uz onu komunističku, samo da bi udovoljile svojim pohlepnim ambicijama. Tim više je onda otežan položaj svih onih antikomunistički usmjerenih ljudi, kojih je u Hrvatskoj ogromna većina, među koje svakako i ja spadam, a koji su bili proganjani cijelo vrijeme Titova i posttitova jugokomunističkog režima. Vrijede i dalje stare metode prisile: lažna optuživanja, ograničavanja prava na pošten rad i samostalno gospodarsko djelovanje, pa sve do oprobanih „starih recepata“ u obliku slanja u psihijatrijske bolnice i sl.

S prijateljima u Psihijatrijskoj bolnici Vrapče u Zagrebu – lijevo: Diana Majhen, sasvim desno: Vjekoslav Škreblin

Prema svjedočenju pok. prof. dr. sc. Šime Đodana, bivšeg ministra

obrane RH, Hrvatskom upravlja Tajni komitet, kojega su izvorni članovi: Dr. Franjo Tuđman, Iвица Račan, Josip Manolić, Josip Boljkovac i dr. sc. Dušan Bilandžić. Ostali, kako on reče, u HDZ-u samo su po nalogu dizali ruke. Glavni državni kadrovik je Josip Manolić, stari i iskusni udbaša. Vodeći ljudi gospodarskog krila Tajnog komiteta, popularno nazvanog „Skupina Hennessy“, su Franjo Gregurić, Ante Todorović (otac Ivice), Mladen Vedriš, mr. sc. Zlatko Mateša, Željko Čović i Franjo Luković. Sada su oni, u osobnom vlasništvu, a ne u društvenom kao ranije, skupili praktično sav hrvatski gospodarski potencijal. Kako je to izvedeno?

Ponajprije preuzimanjem vlasti. SDP je samo preimenovana KPH, odnosno SKH. Bez uvijanja i bez skrivanja. Dobro i na vrijeme organizirana partija s bogatom logističkom i kadrovskom potporom. HDZ je politički pokret u kojem su zarana upravljačke pozicije preuzeli stari komunistički kadrovi poput Josipa Manolića, Stjepana Mesića, pa i samog Dr. Franje Tuđmana, te niže prokušane kadrovske snage kakvi su Josip Perković i njemu slični.

Korupcija i pljačka su aktivnosti

programirane na samom državnom vrhu, a ne sporadični ekscеси. Nisu to bezimеni procesi, nego su poznata i imеna njihovih nositelja. Zašto ih skrivati?

GOSPODARSKA PRETVORBA I PRIVATIZACIJA

Gospodarsko preuzimanje Republike Hrvatske od strane komunistа i njihovih neokomunističkih slugu provodeno je metodologijom koju čine sljedeći „alati“: primjena „Markovićeва privatizacijskog zakona“, i to prije donošenja Zakona o pretvorbi društvenih poduzeća, izuzimanje banaka i osiguravajućih društava iz ozakonjene privatizacije, menadžersko kreditiranje, interna dokapitalizacija, kuponska privatizacija, namještanje poslova i drugi oblici korupcije.

DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO REPUBLIKE HRVATSKE

Glavno kriminalno sučelje neokomunističke vlasti u Republici Hrvatskoj. Optužuje ljude tamo gdje nema osnove za to, a prikrija utemeljeno potaknute kaznene progone.

Ministarstvo pravosuđa RH u tom smislu je samo poslušni izvršni servis. Državnog odvjetništva RH.

SUDSTVO

Otežući sudske procese, te odbijajući tužbene zahtjeve zbog „nepotpunosti“ tužbi, njihove „nejasnoće“ i „nerazumljivosti“, hrvatsko sudstvo operativno realizira zahtjeve hrvatskog neokomunističkog državnog vrha oblikovane putem Državnog odvjetništva.

MEDIJI

Novine, časopisi, radio i TV samo su hajkački ustrojene skupine za obilježavanje progona predodre-

đenih ljudi, odnosno za „jednodušnu“ potporu akcijama vladajućima. Po skraćenom tečaju Staljinove sibirске uljudbe. Ovamo svakako treba ubrojiti i sindikalne ustroje.

PREDPRISTUPNA SREDSTVA EUROPSKE UNIJE

Financijsku potporu iz ovih izvora mogu dobiti samo oni gospodarstvenici koji su organski sastavni dio aktualne neokomunističke hrvatske vlasti, odnosno oni koji prihvaćaju korupcijske kriterije kao poslovno pravilo.

Mogu biti vrlo konkretan, s tim da bih na svako svjedočenje izišao dokumentacijski i činjenično dobro opskrbljen.

* * *

Ovo pismo čini nam se izglednim. Međutim, moramo i dalje biti oprezni. Hrvatske novine bubnjaju kako je Zapad ocijenio da je Republika Hrvatska stabilna država po njegovu ukusu. Savjetuje se stoga domaćim kritičarima aktualne hrvatske vlasti da se ne trebaju obraćati inozemstvu, jer ih tamo više ne će imati tko čuti.

Računamo, eto, i s tim, pa smo - polazeći od takvih „naputaka“ - i sami započeli s određenim aktivnostima koje bi zaista trebale pridonijeti, konačno, demokracizaciji hrvatskog društva, a među kojima izdvajamo tri:

LUSTRACIJA KOMUNISTIČKIH KADROVA

Europske rezolucije s podlogom za lustraciju komunističkog naslijeđa ne vrijede u Republici Hrvatskoj, niti se provode. Hrvatski uljudbeni pokret stoga je osnovao Časni lustracijski sud koji će s jeseni ove godine početi s radom (dokumenti br. 11, 12 i 13)

UTVRĐIVANJE NIŠTAVNOSTI UGOVORA O ZAMJENI DIONICA U KUPONSKOJ PRIVATIZACIJI

Državni ured za reviziju utvrdio je da je zamjena dionica u kuponskoj privatizaciji nezakonito provedena, čime su „pogodnici“ prigrabili, praktično bez ikakve naknade, preko 25 % hrvatskih gospodarskih nekretnina, te tako izravno oštetili skoro 230.000 hrvatskih branitelja i prognanika (dokumenti 14, 15 i 16).

Hrvatski uljudbeni pokret podnio je Trgovačkom sudu u Zagrebu tužbe za utvrđivanje ništetnim ugovora o zamjeni dionica u kuponskoj privatizaciji. Međutim, sudski sporovi su zapeli, jer Hrvatski fond za privatizaciju ne dopušta uvid u dotične ugovore, budući je to poslovna tajna.

Sada smo zatražili izravno očitovanje državnog vrha: Luke Bebića, predsjednika Hrvatskog sabora, Stjepana Mesića, predsjednika RH i dr. sc. Sanadera, predsjednika Vlade RH (dokument 17).

SMJENA MLADENA BAJIĆA

Podnijeli smo zahtjev Vladi RH i Hrvatskom saboru za smjenu Mladena Bajića (dokument 18).

Toliko cijenjeni gospodine zamjeniče savezne njemačke tužiteljice. Vjerujući u Vašu iskrenost i dosljednost, očekujemo odgovarajući odgovor, pa Vas u tom smislu pozdravljamo

Sa štovanjem

dr. sc. Tomislav Dragun

predsjednik

ZAVNOH NIJE POSTOJAO (3)

dr. sc. Tomislav Dragun

NARODNI POLITIČKI PREDSTAVNICI

Vrlo komunistička povijesna pera, dakle, ozbiljno zapisaše, a u to se i zakleše, kako se nekakva „grupa vijećnika AVNOJ-a iz Hrvatske“ odjednom „zatekla na okupu na oslobođenom teritoriju Like“, te tamo „1. ožujka 1943. godine“ osnovala „Inicijativni odbor ZAVNOH-a“. Hrvatskog parlamenta! Hrvatskog državnog sabora.

To će reći, po njima, tako su se javili začetci hrvatske države. Dotad za hrvatsku državnost, za hrvatsku državu, kao nitko ništa nije znao, niti je ona ikada postojala! Zanimljivo. Nu, tomu ćemo se pitanju posebno vratiti. Prethodno ćemo se pak malo pozabaviti tom fantomskom „grupom vijećnika AVNOJ-a iz Hrvatske“, a za koju smo već ranije rekli kako nitko nema pojma tko bi mogli biti dotični ljudi. Niti na hrvatskoj strani, a ni na komunističkoj.

Kako je onda netko, i tko, došao na pomisao za izmisliti i proširiti takvu vijest, štoviše djelatno ju iskoristiti da se, ni manji ni više, „odmah preuzme funkcija privremenog najvišeg organa narodne vlasti“. Dakako, Hrvatske.

Iskorišten je avnojevski zaključak o stvaranju zemaljskih antifašističkih vijeća:¹

„Jedan od važnih zadataka članova AVNOJ-a bio je da na svojim nacionalnim područjima odnosno u zemljama Jugoslavije, pripreme i pomognu formiranje zemaljskih antifašističkih vijeća,

izabranih narodnih političkih predstavništava koja će u okviru svojih zemalja obavljati zadatke iz djelokruga AVNOJ-a i putem kojih će se delegirati vijećnici u AVNOJ.“

Okolnost, što nisu postojali nikakvi izabrani narodni politički predstavnici“, kreator Prvog zasjedanja ZAVNOH-a ništa nije smetala. Tito, i njegovi srpski okolnici, sustolnici, uostalom, uvijek su tako i radili. Ništa novo, utemeljeno bi se reklo.

Kominternu (Komunistička internacionala) imala je tijekom Drugog svjetskog rata stalno obavijesno središte u Zagrebu. Glavni obavijestnik, dotično šef toga središta, bio je stari jugoslavenski komunist Josip Kopinič. Redovno je i obilato slao vijesti u Moskvu, a da nikada nije otkriven, niti mu je bio zapriječen rad. Unatoč činjenici što se znalo za rad njegove radio-stanice koja je tijekom Drugog svjetskog rata djelovala u zapadnom dijelu Zagreba.

Istodobno, međutim, takva izravna radijska sveza Tita s Kominternom nije postojala.

Iz tog razloga pozvao je Tito krajem 1941. godine Josipa Kopiniča na Romaniju. I on je došao, te nastojao pomoći povezati Vrhovni partizanski štab sa Staljinom. U Rogatici je boravio od 30. prosinca 1941. do 4. siječnja 1942. godine, našavši se – kako sam kaže – jedne večeri s Titom i „pod jednim pokrivačem“². Na povratku nosio je zadaću. Trebalo je do Zagreba provesti Ivu Lolu Ribara, a onda tamo ozbiljne stvari izvesti. Josip Kopinič o tomu kaže:

„U Bijelim vodama Tito mi je sa-

općio da je odlučeno da Ivo-Lola Ribar pođe u Zagreb i sa Kardeľjom organizira Sekretarijat CK KPJ koji će djelovati na neoslobođenoj teritoriji. U prvo vrijeme njih dvojica bi predstavljala i taj Sekretarijat, a kasnije, kada se bude širila njegova aktivnost, trebalo ga je popuniti nekim drugim članovima i instruktorima CK KPJ. Kardelj i Lola dobili su puna ovlaštenja, da u ime CK KPJ, a po upouštvenim dobivenim od Tita, poduzimaju sdamostalno sve mjere.“³

Komunistička partija Hrvatske? Njen CK? Što je s njima?

Taman posla! Za Tita i njegovo srpsko-partizansko društvo Hrvatska je bila samo jedna od jugoslavenskih pokrajina:⁴

„U tom periodu Kopinič je slao Kominterni i izvještaje hrvatskog rukovodstva o akcijama u ovoj pokrajini.“

Iza svega su, razumije se, nedvojbeno stajali velikosrpski interesi. Pojava Inicijativnog odbora ZAVNOH-a i odmah nakon toga održavanje Prvog zasjedanja ZAVNOH-a imali su stoga itekako konkretne podloge. Navest ćemo tri najvažnije.

KOMUNISTIČKA PARTIJA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE

Prvo.

Josip Kopinič vodio je Kominternino obavijesno središte u Zagrebu. Ivan Srebrnjak isto tako, i na istom mjestu, radio je za sovjetski Generalštab, odnosno za sovjetsku obavjesnu službu.

U Titovom pismu s dne 4. rujna 1941. godine upućenom Radi Končaru i Vladi Popoviću – Špancu stoji pak ovo:⁵

„Ovo Titovo pismo otkriva dvije stvari. Prvo, da je on od Končara bio informiran o Kopiničevom zahtjevu da mu se omogući kontakt sa Srebrenjakom (Antonovom – op.a.), što je rukovodstvo CK KPH tumačilo, u danim okolnostima, kao pokušaj stvaranja nekog saveza između Kopiniča i Antonova protiv partijskog rukovodstva. Druga stvar iz Titovog pisma je još zanimljivija. Tito inzistira da funkcionari KPJ i KPH ne smiju raditi za Srebrenjakov centar iz razloga koje on objašnjava, a kojima je već detaljno bilo riječi. Međutim, suradnja i Hebranga i Krajačića i drugih se nastavljala. Pitanje je zašto CK KPH, odnosno Operativno rukovodstvo, nije odlučno postupio po Titovoj direktivi, nego je žmurio na ovu situaciju, koja je kasnije i dovela do provale Hebranga, a sa njime i čitavog niza partijskih rukovodstava i organizacija u Hrvatskoj?“

Odgovor je, međutim koliko god se to činilo nevjerojatnim, vrlo jednostavan. Josip Kopinič i Ivan Srebrnjak bili su sovjetski obavještajnici. Sovjetski savez pak radio je na odvajanju Hrvatske od Jugoslavije. U tu svrhu radilo se na osnivanju Komunističke partije NDH. Smatralo se, naime, u Moskvi kako bi na taj način Komunistička partija SSSR mogla izravnije utjecati na zbivanja u Hrvatskoj.

Ozbiljnost tih nakana potvrđuje Blagoje Nešković, član Istražne komisije u slučaju „Hrvatskog ljeta“ 1941. godine, a na upit Vjekoslava Cencića:⁶

„Istragom je utvrđeno, a vodili smo je Vlado Popović – Španac i

ja, da su Mesni komitet, Leo Mates, Herta Has i drugi, a to se vidi i po kaznama, hteli da se odvoje od CK KPJ i da osnuju KP Nezavisne Države Hrvatske. Mojim dolaskom i pomoći druga Popovića, to je sprečeno.“

Odnosno, uz razumljivu ogradu, budući su izjave davane za Titova života:

„Nešković, dakle, izvještava Tita da je posrijedi separatistička akcija i pokušaj cijepanja KPJ, za što je okrivljen Kopinič. I tu, opet, nastaju podjele. Jer, drugi učesnici ovih zbivanja (ne samo Kopinič, koji odbija bilo kakvu namjeru da stvara „nezavisnu“ partiju u okviru NDH, što bi značilo da Kominternu, i on osobno, priznaje cijepanje Jugoslavije, kako neki smatraju i danas) kazuju da takva namjera nije postojala ni kod koga.“

Međutim, Blagoje Nešković očito zna što govori, pa ustraje:⁷

„Sprečio sam Josipa Kopiniča da formira Komunističku partiju Nezavisne Države Hrvatske.“

U tomu ga neizravno podržava i samo sovjetsko rukovodstvo, što je pak vidljivo iz jedne od emisija Radio Moskve emitirane tijekom listopada 1949. godine:⁸

„... Tito je dobio poruku od svojih imperijalističkih gospodara da sprečava da rukovodstvo oslobođilačke borbe pređe u ruke čestitih komunista, odanih narodu.“

Istragu je naredio Politbiro CK KPJ na sjednici održanoj u Beogradu dne 16. srpnja 1941. godine, a kojoj su, osim Tita, pribivali neizbježni Aleksandar Ranković, Ivo Lola Ribar i Ivan Milutinović. Međutim, prema priznaju samog Blagoja Neškovića, Istražna komisija počela je s radom već 10. srpnja 1941. godine.⁹

Drugo.

Komunisti Hrvati, 1941. godine, bili su protiv rušenja infrastrukturnih objekata u Hrvatskoj:¹⁰

„Uništavanje pruga, mostova, radio-stanica, organiziranje diverzija, to je zapravo glupost.“

Zato su, jednako kao i njihovi sljednici 30 godina kasnije, doživjeli svoje „Hrvatsko ljet“.

Kopinič je¹¹ tako 24. lipnja predao brzojav Kominterne izravno upućen CK KPH, kojim se upozorava na potrebu za organiziranjem diverzantskih i drugih akcija otpora. Po njegovom mišljenju s tim se odugovlačilo. Postupalo se tako ne samo s diverzijama, nego i s tiskom partijskog proglašenja. A treba znati:¹²

„U to vrijeme Kominternu je bila bog i batina za sve KP u svijetu i sve su one morale izvršavati njene direktive. Tako je Kominternu tom depešom od 22. juna tražila akcije.“

I počima poznata priča:¹³

„Krajem juna i početkom jula dolazi do oštrog i otvorenog sukoba Josipa Kopiniča, kao rukovodioca Centra za veze Kominterne u Zagrebu, i rukovodstva KP Hrvatske. Tito u Zagreb šalje istražnu partijsku komisiju, a nakon provedene istrage Politbiro CK KPJ, u avgustu 1941, kažnjava rukovodstva CK KP Hrvatske i Mjesnog komiteta KPH u Zagrebu, Od Kominterne Tito u avgustu traži da smijeni Kopiniča, ali iz Moskve u septembru stiže odgovor da se vjeruje i Titu i Kopiniču i da su obojica potrebni u borbi koja se vodi protiv Hitlera.“

Istragu su vodili, kao i inače, Srbi, Blagoje Nešković i Vlado Popović – Španac, a kazne je u Beogradu 10. kolovoza 1941. odredio Politbiro CK KPJ u kojem su,

pored Tita, sjedili samo Srbi: Aleksandar Ranković, Ivan Milutinović i Blagoje Nešković.¹⁴

Kazne su bile zbilja drastične. Njihov istinski cilj bio je uvođenje potpunog srpskog nadzora nad radom Komunističke partije Hrvatske, dotično nad hrvatskim komunistima.¹⁵

„10. MK u Z. (Mjesni komitet KP Zagreba); strogi ukor – zbog grupaštva, antipartijaskih ispada prema rukovodstvu KPH i KPJ, neizvršavanja postavljenih zadataka i zbog zločinačkog uprošćenja akcije o oslobođenju ljudi iz Kerestince ... Istovremeno, nalaže se, CK KPH da smijeni MK i imenuje novi.

12. CK KPH: ukor – zbog nedovoljne kontrole i nepoduzimanja mjera za izvršavanje akcija koje je CK KPJ nužno postavio pred čitavom Partijom u momentu razbojničkog napada na SSSR.“

Treće.

Hrvati, posebno oni na selu, nikako nisu bili protiv Nezavisne države Hrvatske. Ta, toliko dugo su čekali samostalnu hrvatsku državu, a da bi ju onda rušili, a od njih se upravo to očekivalo i tražilo.

Izvidnica prilika u Hrvatskoj i očevidac bio je Edvard Kardelj:¹⁶

„Edvard Kardelj dolazi u Zagreb krajem jula, uključuje se u rad istrage i ostaje u ovom gradu kao delegat Politbiroa CK KPJ u namjeri da stvori Biro KPJ za okupirano područje Hrvatske i Slovenije.“

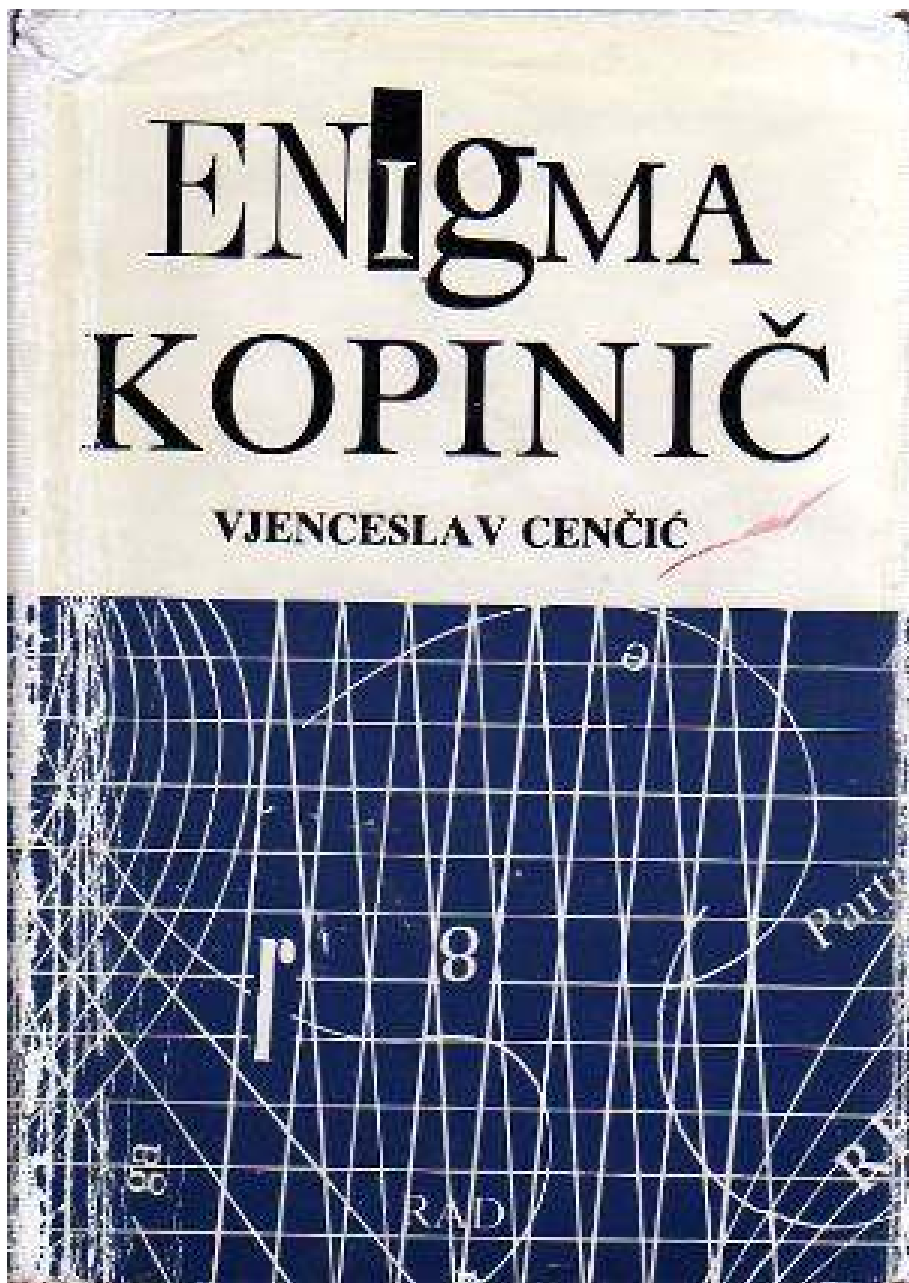
Njegovi su zaključni jasni, ali i točni. Za protivnike Nezavisne Države Hrvatske neugodni i neprihvatljivi. U svom izvješću Titu o situaciji u Hrvatskoj i Sloveniji

(2.8.1941.) on otvoreno kaže:¹⁷

„Dešavaju se slučajevi da seljaci, pak čak i radnici, predaju komuniste vlastima. Postoji i strah u hrvatskim selima da će se Srbi

mogao videti – izgubili glavu.

Oba ta momenta, povezana jedan s drugim, su uzrok da je oslobodilački pokret u Hrvatskoj (što se Hrvata tiče) još jako slab.

osvetiti ako pobedi SSSR. ... Drugo, Partija se nije na vreme organizaciono pripremila, tako da su je u nekim krajevima frankovci prosto potpuno uništili ili uterali u šume, čime se je izolirala. I – nema smisla poricati – naši su na terenu skoro u većini slučajeva, koliko sam do sada

Činjenica je, dakle, da je Hrvatska danas za nas najteži teren.“

Na kraju gorki, neutješni, vapaj:¹⁸

„Postoji razlika u borbenoj spremnosti hrvatskih i srpskih sela. Ako bismo mi tu išli po liniji manjeg otpora, doveli bismo u

sukob ta dva sela. Pošto-poto moramo dići u borbu i hrvatska sela, ili će potpuno uništiti srpska naselja.”

Pametnom i dobronamjernom više nego dosta.

TKO BI, KONAČNO, MOGAO BITI TAJ AV- NOJ?

Nužno je upitati se, ima li taj rečeni AVNOJ, recimo, čak i u slučaju da su se neki njegovi vijećnici zaista „zadesili“ na „oslobođenom“ području Like, zapovijedati u Hrvatskoj i određivati tko će, i „odmah“, preuzeti „funkcija privremenog najvišeg organa narodne vlasti“ u Hrvatskoj. Tko su uostalom oni? Tko je AVNOJ?

Odgovor ne treba daleko tražiti. Dat će nam ga Tito:¹⁹

„To je bio jugoslavenski 'partizanski parlament' u kojem su bili zastupljeni predstavnici svih političkih struja i grupa koje su učestvovala u narodno oslobodilačkoj borbi. ... Anfifašističko vijeće narodnog oslobođenja Jugoslavije jeste opštenacionalno i opšte partijsko političko predstavništvo narodnooslobodilačke borbe u Jugoslaviji.”

Mi ćemo, kako bismo izbjegli sve nesporazume, pak skromno priu-pitati Druga Tita:

T.D.: Čiji je AVNOJ parlament?

JBT: „Partizanski.”

T.D.: Kojih partizana?

JBT: „Jugoslavenskih.”

T.D.: Drugih predstavnika u nje-mu nije bilo?

JBT: „Bilo je. Zastupljeni su predstavnici svih političkih struja

i grupa, naravno samo onih koje su učestvovala u narodno oslobodilačkoj borbi.”

T.D.: To će reći?

JBT: „AVNOJ je opštenacionalno predstavništvo narodnooslobodilačke borbe u Jugoslaviji.”

T.D.: Općenacionalno?

JBT: „Rekao sam jugoslavenski parlament. Valjda je jasno.”

T.D.: Demokratski parlament? Višestranački?

JBT: „Ni govora. Suvišno i prevaziđeno. AVNOJ je opšte partijsko političko predstavništvo.”

T.D.: Partijsko. Koje partije?

JBT: „Zna se. Komunističke partije Jugoslavije.”

T.D. Izabranih predstavnika?

JBT: „Tako je. Odabrao sam ih nakon široke diskusije. Posebno me je zanimalo mišljenje Aleksandra Rankovića, Edvarda Kardelja i Vladimira Bakarića.”

T.D.: Hrvatska?

JBT: „I ta jugoslavenska pokrajina dobit će zemaljsko antififašističko vijeće narodnog oslobođenja. Nekog ću već poslati da to pokrene, da osnuje Inicijativni odbor ZAVNOH-a.”

T.D.: A hrvatsko državno pravo?

Stari dobričina samo se nasmijao.

Jasan. K'o pasulj. I dosljedan. Kao i uvijek. Vjeran svojoj jugokomunističkoj ideologiji.

¹-POVIJEST DRŽAVA I PRAVA NA PODRUČJU SFRJ, Ivan Beuc, „Narodne novine“, Zagreb, 1989., str. 193

²-ENIGMA KOPINIČ, II. dio, Vjekoslav Cenčić, „Rad“, Beograd, 1983., str. 12

³-ENIGMA KOPINIČ, II. dio, Isto, str. 16

⁴-ENIGMA KOPINIČ, II. dio, Isto, str. 9

⁵-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Vjekoslav Cenčić, „Rad“, Beograd, 1983., str. 328

⁶-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 314

⁷-KOPINIČ BEZ ENIGME, Milenko Doder, CIP, Zagreb, 1986., str. 52

⁸-KOPINIČ BEZ ENIGME, str. 67

⁹-KOPINIČ BEZ ENIGME, str. 46 i 54

¹⁰-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 203

¹¹-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 202

¹²-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 203

¹³-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 200

¹⁴-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 317

¹⁵-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 319

¹⁶-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 314

¹⁷-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 315

¹⁸-ENIGMA KOPINIČ, I. dio, Isto, str. 316

¹⁹-MOĆ TITOVE RIJEČI, Dane Šijan, „Stylos“, Zagreb, 1977., str. 99 i 101

RAZLIKOVNI RJEČNIK IZMEĐU HRVATSKOG JEZIKA I SRPSKOG JEZIKA (15. dio)

HRVATSKI JEZIK

SRPSKI JEZIK

<i>gostoljubivost</i>	<i>gostoprimljivost, gostoljubivost</i>
<i>gostoljublje</i>	<i>gostoprimstvo</i>
<i>govedska juha</i>	<i>goveđa supa</i>
<i>govedina</i>	<i>govedina, goveđina (arh.)</i>
<i>zboriti, govoriti, pričati, kazivati</i>	<i>govoriti, pričati, kazivati</i>
<i>grabežljivac</i>	<i>grabljivac, grabljivica, predator</i>
<i>grablje, dem. grabljice</i>	<i>grabulja, pl. grabulje;</i>
<i>tuča</i>	<i>grad</i>
<i>gramžljiv, gramžljivost</i>	<i>gramziv, gramzivost</i>
<i>graničiti: Hrvatska graniči s Mađarskom...</i>	<i>graničiti se: Srbija se graniči sa Mađarskom...</i>
<i>špotati (grd, loš. češki: špatny); zašpotati</i>	<i>grditi; izgrditi</i>
<i>pogreška</i>	<i>greška</i>
<i>gripa</i>	<i>grip</i>
<i>grižnja savjesti</i>	<i>griža savesti</i>
<i>vrućica</i>	<i>groznica</i>
<i>prsa, prsni (postoji razlika između muških "prsa" i ženskih "grudi")</i>	<i>grudi, grudni</i>
<i>gruda, grudati se, (?) zgrudati se</i>	<i>grudva, grudvati se, zgrudvati se</i>
<i>skupina</i>	<i>grupa</i>
<i>brisalo</i>	<i>gumica (za brisanje)</i>
<i>hrušt</i>	<i>gundelj, hrušt, gundevalj</i>
<i>kožuh</i>	<i>gunj, kožun</i>
<i>sladokusac</i>	<i>gurman</i>
<i>gustoća</i>	<i>gustina</i>
<i>železnarija</i>	<i>gvoždara</i>
<i>željezo</i>	<i>gvožđe, željezo</i>
<i>haljetak; halje (arh.)</i>	<i>haljinica; odežda (odeća), odora</i>
<i>kaos</i>	<i>haos</i>

NIKADA DOVRŠENA PRIČA: ŠUBIĆI, FRANKOPANI I ZRINSKI (7)

Darko pl. Prebeg, dipl. ing., Čakovac

SAGA O KNEZOVIMA ŠUBIĆIMA (1)

Ionako vrlo intenzivni kontakti između Šubića i Anžuvinača još se više pojačavaju. Kralj počinje sve više i više u javnosti naglašavati kraljičino krvno srodstvo s banom i njegovom braćom. Knez Juraj I. Šubić krajem devedesetih godina 13. st. više puta osobno posjećuje njihov napuljski dvor. Upravo je zato on osobno i otišao po kralja Karla I. Roberta Anžuvinača u mjesecu srpnju godine 1300. u Napulj te ga doveo u Hrvatsku, kao počasnog gosta bana Pavla I. Šubića. No, pravi razlog bijaše strah, da bi duže odlaganje

gdje ga dočeka i primi osobno ban Pavao I. Šubić. Kada umre Andrija III. Mlečanin, ban Pavao I. osobno isprati Karla I. Roberta u Zagreb. Tu ga dočeka župan Ugrin od obitelji Čaka Iločkih koji ga otprati do Ostrogona u Ugarskoj. U ožujku 1301. godine ga ostrogonski nadbiskup Grgur okruni za ugarsko-hrvatskog kralja, kao Karla I. Anžuvinača (1301-1342.). Nakon svih tih događaja, niti ban Pavao I. niti njegova braća nisu se više baš previše miješali u kraljevo vladanje Ugarskom. Još su s voljom bili poslali svoje poslanike na kraljevu krunidbu, no nakon toga kao da gube interes za aktivnije kontakte s kraljevskim dvorom. Odnos knezova Bribirskih i dinastije Anžuvinača ionako bijaše vrlo složen. Mnogo ranije, nego je anžuvinska dinastija zasjele na hrvatsko-

knezu Jurju I. Istovremeno, on s Goričkim grofovima sklapa ženidbeni ugovor, kako bi osigurao njihovo savezništvo. I osobni odnosi između Karla I. Roberta i Pavla I. bijahu hladni. Primorski se ban često nije odazivao na neke kraljeve pozive. No, ipak od napuljskog dvora Pavao I. dobivaše vrlo pristojnu godišnju mirovinu od 100 zlatnih uncija, koja je poslije bila zamijenjena sa žitom. Mudri Pavao I. Šubić tih godina vrlo vješto koristi gotovo otvoreno suptarništvo između Arpadovića i Anžuvinača te uspostavlja prisniju političku vezu s ondašnjim papom, Bonifacijem VIII. (1294-1303.). Upravo je taj odnos, nakon mnogih godina molbi Šibenčana, bio presudan za imenovanje novog šibenskog biskupa i osnivanje šibenske biskupije. Iako su Bribirci na vrhuncu svoje moći vladali svim dalmatinskim gradovima osim Zadra, oslanjaše se ipak najviše na one takve nastale na hrvatskom teritoriju, izvan nekadašnjih bizantskih temata. Zato su podupirali sva nastojanja njihovog društvenog i pravnog izjednačavanja sa starim dalmatinskim gradskim komunama. Tako upravo zahvaljujući knezu Jurju I. Šubiću, godine 1298. grad Šibenik dobiva svoju biskupiju te se osamostaljuje od trogirске Crkve. Godine 1304. stječe "civitet" tj. građansko pravo. I gradu Omišu godine 1315. knez Juraj I. Šubić daje prilično široku unutarnju autonomiju.

Nakon godine 1300. politika bana Pavla I. Šubića bijaše uglavnom usredotočena na druga dva njemu vrlo važna cilja, širenje svoje vlasti nad Bosnom te preuzimanja grada Zadra od mletačke Venecije. Povod kojim je ban Pavao I. iskoristio proširiti svoju vlast i na Bosnu, nije ostao povijesno zabilježen. Najvjerojatnije je svoje prste ponovno oko svega imala ondašnja politika, dvorske intrige i spletkarenja protiv kralja. A niti tih godina sve ozbiljnije jačanje

1-39 Karta srednje i južne Dalmacije, Cornelli (zbirka D. Novak)

njegova odlaska u Ugarsku, moglo izazvati gubitak kraljevske krune ugarsko-hrvatskog prijestolja. Knez Juraj I. ponajprije dovede napuljskog kralja u talijansko mjesto Manfredonia, a odatle odoše u Split,

ugarsko prijestolje, ban Pavao I. Šubić ne bijaše previše njome oduševljen, jer je njihov napuljski dvor stalno zahtijevao vojničku službu od Bribiraca. Zato je i prepustio pregovore s Anžuvincima svom bratu,

pateranstva (bogumili) na sve širem području Bosne, nije nikako bilo zanemarivim razlogom. A u ime se svekolike obrane kršćanstva od bilo koje druge vjere, pogotovo islamske, tada vrlo lako moglo podići veliku vojsku. Bio je dovoljan tek obični papinski mig iz vječnog grada Rima. I interesi su baš uvijek bili političke (ili osobne) prirode mnogih vladajućih pojedinaca. Obitelj Kotromanića, koja tada banovaše Bosnom, bijaše na neki način u kraljevoj nemilosti, a spomenuta vječna priča oko križarskog rata protiv islamističkih nevjernika svakako je išla banu Šubiću u prilog. Naravno, ništa od toga pri podvrgavanju zemlje Bosne nije išlo milom. Ratni je pohod započeo u proljeće 1302. godine, a predvodiše ga banov brat, Mladen I. Šubić. Do mjeseca svibnja njegova vojska us-

1-38 Omiš polukružna kula

pijeva osvojiti veliki dio bosanske banovine te potisnuti njihova bana Stjepana Kotromana sve do rijeke Drine. U mjesecu je lipnju rat već bio gotov. Mladen I. već kao novi bosanski ban dodjeljuje u mjestu Hotći (danas Foča) razne trgovačke povlastice Splicićanima, zahvaljujući im tako na značajnoj vojničkoj podrzi. Pored toga, ban Pavao I. još godine 1301. započinje jake vojne operacije u Humu. Zauzima veći dio i te pokrajine te pokušava osvojiti grad Kotor. Cijelo ga vrijeme pomaže vrlo zainteresirani Mlečani sa svojom jakom ratnom mornaricom te brodovlje njihovih zavisnih gradova Zadra i Dubrovnika. U mjesecu svibnju 1302. godine Šubićeve su postrojbe već u Trebinju, a potom osvojiše i Onogošt (danas Nikšić). Iako se sredinom 1303. godine pre-

govaralo između osvajača i kralja Uroša II. Milutina, ban Pavao I. Šubić ipak uspostavlja svoj vladarski suverenitet nad Humskom zemljom. Tamo kao upravitelja postavlja svoga sina Mladena II. Šubića. Uglavnom, ban Pavao I. Šubić s braćom još više širi svoju vlast na Bosnu, ponašajući se shodno moćnom i samostalnom vladaru. Postaje doživotni ban Hrvatske, uzevši naslov „Banus maritimus“, u značenju „banus Coruacie et Dalmacie“ ili ban Hrvatske i Dalmacije. Tome još ranije (1299.) dodaje i „Dominus Bosnae“, gospodar Bosne.

A novi je ugarsko-hrvatski kralj Karlo I. Robert Anžuvinac u međuvremenu muku mučio učvrstiti svoju vlast u Ugarskoj. Pretendenata na njegov prijestol bijaše mnogo, a on bijaše tada tek jedanaestogodišnji dječarac, nedorastao i životno neiskusno. I dok su ugarskom zemljom bjesnjele bitke s „protukraljevima“, dotle Hrvatskom vladaše mir, zahvaljujući ponajprije vladajućoj čvrstoj ruci bana Pavla I. Šubića te lojalnoj pomoći njegove braće. Tih se godina počinju na otvorenoj društvenoj i političkoj sceni sve više pojavljivati i njegovi sinovi, Mladen II., Juraj II., Pavao II. i Grgur II. Svi se oni od roda Šubića potpuno pokoravaju volji starješinskoj bana Pavla I. On određuje sve njihove posjede, on im daje obavljati čitavoj obitelji važne poslove i sl. Ban hrvatski Pavao I. Šubić nepobitni je starješina i knezova bibrirskih (1300-1305.). No, uz Hrvatsku i Dalmaciju on banuje i Bosnom, a tamo od godine 1301. stalno vladaše svakojaki neredi. Budući da mu je ionako pri pridobivanju Bosne najviše pomogao brat Mladen I., ban Pavao I. Šubić mu potpuno prepušta bosanski banat. Mladen I. Šubić odmah odbacuje svoj dugogodišnji naslov splitskog kneza te se već od iste godine naziva „banus bosnensis“, bosanskim banom. Kneštvo u

1-37 Omiš četvrtasta kula

svojim dalmatinskim gradovima prenosi na brata Jurja I., a sam odlazi živjeti u Bosnu. No, mora da je upravo ta velika vlast jako udarila u glavu mladome još Jurju I. Šubiću, jer ovaj stade iz čista mira haraćiti sve živo po moru Jadranskom. Dapače, pridružiše mu se zdušno i njegovi podanici Omišani, koji se rado vratiše svojim starim gusarskim poslovima. Ponovno nije bilo sigurne i mirne plovidbe niti mletačkom brodovlju niti lađama ostalih dalmatinskih gradova. Niti su njegovi napuljski rođaci bili toga pošteđeni. Najviše na kneza Jurja I. verbalno napadoše Mlečani. Oni se pozvaše na ugovor o desetogodišnjem miru iz godine 1294. te zahtjevaše isplatu ugovornih penala od strane dalmatinskih gradova. I zaista, gradovi Trogir, Šibenik i Split počеше isplaćivati te ranijim ugovorom zajamčene iznose. Sve to Šubićima naravno ne bijaše pravo, a pogotovo je ljutim na brata svoga morao biti ban Pavao I. Zato valjda knez Juraj I. odluči sve napustiti i otići u bijeli svijet. Ali, preduhitri ga smrt, godine 1303. A ban Pavao I. nije imao nikakvih problema zamijeniti svoga pokojnog brata nekim od svojih četiriju sinova. Na čast kneza svih primorskih gradova Dalmacije on tada godine 1304. postavi sina Jurja II. Šubića. Banu pak bosanskome Mladenu I. očigledno ta čast ne bi suđena, jer je već mjeseca lipnja 1304. godine ubijen u vjerskim nemirima sa pateranima (bogumilima). Tako u jako kratkom vremenu izgubiše knezovi Šubići dva svoja vrlo člana. Osvetiše ih osobno ban Pavao I. te od godine 1305. zavladaše čitavom Bosnom. Iste te godine ban Pavao I. dodje-

ljuje bosanski banat svome najstarijem sinu Mladenu II. Šubiću, knezu Humske zemlje, a sam se otad počine nazivati "tocius Bosne dominus" odnosno gospodarem čitave Bosne. Treći pak banov sin Pavao II. Šubić posta knezom grada Splita (1305.). Nema povijesnih dokaza, no moglo bi se pretpostaviti, kako najmlađi Grgur II. Šubić bijaše tada knezom grada Šibenika.

Svih tih godina ban je Pavao I. Šubić ipak najprisniji suradnik kuće Anžvinaca, kako u Hrvatskoj tako i u Ugarskoj. Pored toga, zahvaljujući darovnicama kraljeva Andrije II. i Karla II., njegova je banska čast bila naslijedna baština svim knezovima bibrirskim za sva vremena. Ta mu je činjenica pribavljala gotovo kraljevsku vlast i veliki ugled, kako u banovini primorskoj tako i u kraljevini Hrvatskoj i Dalmaciji. Tada se uz Šubiće u Hrvatskoj, ime kralja Karla I. Roberta spominjalo samo kao znak počasti. Eto, tolika ogromna bijaše moć Bribiraca. Pored toga, ban je Pavao I. činio sve, da se sav njegov rod još više uzdigne iznad ostalih jakih hrvatskih plemićkih obitelji, pogotovo Nelipića knezova kninskih i Kurjakovića knezova krbavskih. Jednako tako on silno želi u svojoj vlasti baš sve utvrđene gradove u čitavoj Hrvatskoj. Taj nam podatak daje za naslutiti, kako je vjerovatno ban Pavao I. Šubić morao ipak potajno sanjati o svom budućem položaju novog kralja u Hrvata. Jedino tako se može objasniti, zašto je ban Pavao I. toliko jakom silom pritisnuo manju, ali nikako nevažnu plemićku obitelj Tugomerića te mu ovi 1306. godine ustupiše svoj grad Bag (danas Karlobag) na samoj primorsko-dalmatinskoj granici. Otuda je doskora ban Pavao I. počeo značajnije utjecati na mnoge poslove susjednih mletačkih otoka, pogotovo na grad Rab, kojemu je omogućio mnoge privilegije. Sve ovo napominjem s razlogom razumijevanja, kolika je ustvari tih prvih godina 14.st. bila ogromna moć bana Pavla I. Šubića u ondašnjoj Hrvatskoj i Dalmaciji. Njegov se veličanstveni i povezani pos-

jed protezao od Kvarner do rijeke Neretve, od mora jadranskog do rijeke Drine pa sve do granica livanjske županije. On čitavo to područje nazi-

1-41 Svi brzaci rijeke Une...

1-40 Rijeka Una granica Bosne

va svojim vladarskim gospodarstvom, a ugarsko-hrvatski se kralj uopće niti ne spominje. No, godine su 1308. kraljevi problemi u Ugarskoj počeli polako jenjavati. Znatno ojačan, on pozva u Ugarsku sve svoje privrženičke, među inima naravno i bana Pavla I. Šubića. Ali, nekako u isti taj čas, planu gotovo bez razloga ljuta svađa između bana i grada Trogira. Mnogo jači ban ih poštidiše, jer mu u to vrijeme bijaše stalo živjeti u što boljim prijateljskim odnosima sa svim dalmatinskim gradovima. To se ticalo i samog grada Zadra, koji je inače priznavao mletačku vlast.

Dana se 15.lipnja 1309. godine po drugi puta u Budimu krunio kralj Karlo I. Robert Anžvinac. Odista velikom tom slavlju nije prisustvovao osobno ban Pavao I., već ga predstavljao nadbiskup splitski. Ban je tada na umu imao nešto sasvim drugo, novi poklon svome kralju i sebi

samom. Grad Zadar. Njega se onda smatralo dušom čitave Dalmacije. Tko je Zadrane u svojoj vlasti imao, bijaše neprikosnovenim gospodarem svih dalmatinskih gradova. A tada su ga još imali Mlečani, čiju su vlast Zadrani i inače priznavali, iako su vjerojatno s teškom mukom morali gutati vlastiti ponos. Naime, još su im godine 1202. venecijanci bili oduzeli sve njihove stare povlastice te ga učinili od saveznika tek svojim podanikom. Tako mu i knez bijaše samo po mletačkome duždu odabran. Najopakija pak odredba bijaše zabrana ženidbe Zadrana s Hrvatima (od 1273.!) Sve je to itekako bolo oči banove, a nisu niti ponosni žitelji toga grada zasigurno bili previše oduševljeni. A vrijeme donošenja dobre odluke bijaše više nego povoljno. Mlečani su se bili godine 1308. posvađali s papom Klementom V. oko grada Ferrare, zbog čega je sveti otac sve njihove podanike bulom oslobodio zakletve na vjernost mletačkom duždu. Začas je pola ondašnje Europe počelo na sve moguće načine obračunavat s Mlecima. Oni zato odmah zatražiše od pape oprost. Čitavo je ovo povijesno događanje s Mlečanima nama ovdje zanimljivo zbog slijedećeg. U gradu se Veneciji naime spremao puč s Bajamonte Tiepolom na čelu. On je namjeravao zbaciti dužda te preuzeti vlast u čitavoj Mletačkoj republici. A s obzirom, kako je jedna kneginja bibrirska bila udata za člana te obitelji, glavni pučista tako ustvari bijaše rođakom banu Pavlu I. Šubiću. Noću 15.lipnja 1310. godine planu građanski rat. Snage pučista bijahu gotovo odmah svladane, a Tiepolo pobježe u Hrvatsku, kod knezova bibrirskih. Svi ti događaji išli su banu Pavlu I. itekako u prilog njegovih planova. On odmah posla svoju jaku vojsku te je ostavi čekati nedaleko zadarskih gradskih zidina, da je svi mogu dobro vidjeti. Ta je igra živaca trajala do dana 6.ožujka 1311. godine, kada u samom gradu planu pobuna. Pobunjenici istom preuzeše svu vlast. Mlečani hitno šalju svoju ratnu mornaricu koja nemilosrdno tuče topovima po

Zadru. Zadrani se pak, potpomognuti s kopna hrvatskim banskim četama i knezom Mladenom II. Šubićem (tada već banom bosanskim) na čelu, smjelo braniše. Za grad se Zadar također bio zauzeo i sam kralj Karlo I. Robert, udarivši jako političkim i diplomatskim putovima na Mlečane. No, ratu se tom za vrlo važni taj grad nije naslućivalo kraja. Niti jedna od zaraćenih strana ne bijaše dovoljno jaka pobijediti onu drugu. Zato započеше pregovore o miru, koji nisu bili dogovoreni. Tu mučnu pat poziciju riješiše Zadrani sami. Jedne olujne noći, kada se more kraj Zadra toliko pjenilo, da Mlečani nisu niti sanjali o borbi, priđuše neopazice lukavi Dalmatinci malim čamcima do zapovjedničkog broda te uhvatiše samog vojvodu svog mletačkog brodovlja, Justiniana Belletto te ga, zajedno s još nekim visokim brodskim časnicima, odvedo-

še u svoj grad i tamo zatočiše. Tu je vrlo ubrzo i umro. Moćni Mlečani živješe tako veliku ratnu sramotu, a ogromnu radost slobode Zadranima ipak pomutiše iznenadna smrt bana Pavla I. Šubića godine 1312. Tako onaj prirodni tijek ljudskog života u vidu Smrti nadjača sve neprijatelje banove, a obitelj knezova bibrirskih zauvijek izgubi svoga najvećeg sina iz svih vremena postojanja knezova Šubića. I tek još nešto kratko da pripomenem. Osvajanje Bosne bana Pavla I. Šubića bijaše potpuno okrunjeno godine 1308., kada mu je kralj Karlo I. Robert Anžvinac potvrdio cijeli bosanski banat kao nasljedni posjed. Detalje ove bosanske sage možete pročitati u nekom od na-

rednih nastavaka. No, prije toga bih predstavio još jedan vrlo važan segment, a koji mnogo govori o društvenom karakteru vrljih hrvatskih knezova Šubića.

PRIPOMENA:

Nepotpisane fotografije
www.destinacije.com

1-42 Dalmacija 14.st. detalj karte
(zbirka D.Novak)

64 GODINE OD BITKE KOD OBOROVA - 29. III. 1944. (7)

TIJEK BORBE (5)

Uz štab III bataljona nalazio se i štab brigade.

Oko 2 sata u noći, 28. na 29. III t.g. vodnik Jovo Novaković, dežurni oficir III bataljona, primijetio je da se na desnoj obali Save bacaju rakete, a osjetili su se i neki drugi čudnovati pokreti i muvanje neprijatelja. Za ovog to nije bilo iznenađenje. Međutim, brzo se utvrdilo da je brigada, već prije nego što je svanulo, bila opkoljena.

Neprijatelj se javio rano ujutro. Bilo je šest sati. Kratki rafali s one strane i odgovor s ove, označili su početak drame, kojoj tada još nitko nije mogao predvidjeti kraja.

Prvi neprijateljski meci na sektoru Oborova bili su ispaljeni na borcu III čete III bataljona.

Jedno od partizanskih okupljališta tijekom bitke

Na III četu se napad brzo pojačava. Dobiva sve više i više na žestini. Neprijatelj bije s mitraljeza, a čuju se i minobacači s one strane Save.

Slijedi naređenje štaba brigade: koncentracija četa i pokret prema potoku Črncu. Odstupanje i pripreme za proboj obruča.

Naglim pokretima bataljon se brzo razvio u streljački lanac po livadama i poljima i krenuo prema potoku s namjerom da se probije u šumu Žuticu. Na čelu bataljona je komandant brigade Miloš Korač. Drži u ruci pištolj i komandira bataljonom, pošto je brigada razdijeljena i to u prvim časovima napada, na dva dijela, koji se kasnije pretvaraju u grupe i grupice.

Uza sve to što se očekivao ova-

kav razvoj događaja, kod nekih zavlada strah i panika. Članovi OK predlažu da se sve što može ići i što je u stanju da se bori, svrsta u bataljon i krene na juriš, da se probije izvan obruča.

Komandant Korač naređuje juriš. Nije bilo drugog izlaza. Juriš je

bio tako silovit, da je neprijatelj bio odbačen u Prečno. Ali, da bi se probio neprijateljski obruč, trebalo je opet jurišati. Cilj je još uvijek bio da se brigada, odnosno III bataljon na ovom sektoru dokopa potoka, da ga pređe i da se probije izvan obruča, koji se još više stezao.

U prvim časovima proboja ginu članovi štaba. Pogiba zamjenik

komandanta bataljona Stevo Ruklić, iz Srpske Kapele, pa komesar III bataljona Ivica Perković, operativni oficir III bataljona Emil Goranović iz Hagnja kod Bjelovara i zamjenik komesara III bataljona Josip Novak iz Dugog Sela. U jurišu prema potoku Črncu prva je pala pogođena mitraljeskim rafalom vodni delegat Anđela Sekelj, rodom iz Dubrave kod Gradeca.

Na livadama Oborova ostade tako ležati mrtav cio štab III bataljona II Moslavačke brigade.

Izvor: „Bitka kod Oborova“, Milan Brunović i Tomo Sović, Udruženje boraca NOR Općine Dugo Selo, 1965., str. 101. do 103.

OBOROVO 1900 - 1925 (7)

vič. Stjepan Levanić, župnik u Oborovu

ZAJEDNIŠTVO I NAPREDAK (5)

Budući je u ratu nedostajalo oružja (topova), stoga su za njihovu proizvodnju korištena zvona iz crkava. Godine 1916. u kolovozu je austrougarska država skinula srednje zvono teško 437,5 kg i malo teško 170,5 kg, a 3. prosinca 1917. godine najveće, teško 844 kg. Za „naknadu“ je crkvi dano zvono teško 61 kg.

Ljudi, poradi neskotanka novca ... odbijaju davati lukno ... Pod konac 1918. godine nastala je pljačka, a potom i ubijanja po selima od razuzdanih i podivljalih vojnika koji pobje-goše u šume, tzv.

„zeleni kadar“. Stradavali su bolji gospodari, a poubijano je i nekoliko svećenika. Zlo vrijeme je i pred ovdašnjim župnikom ...

Oborovljani su se digli 6. rujna

1920. protiv žandara nakon rata nastanjenih u općinskoj kući. Razlog lošem ponašanju žandara je pijančevanje i oholost prema stanovništvu. U jednom od sukoba ubijen je od „pijanog žandara“ Ivan Blažek iz Prečnoga 5. Par dana nakon toga dvojica žandara bježe čamcem preko Kupe.

Dana 25. lipnja 1922. u nedjelju pod Sv. Misom je blagoslovljen križ u Prevlaki. Iste godine seljani Prečna podigli su kapelicu sa starinskim kipom Presv. Trojstva, koja je blagoslovljena 23. srpnja. U kapelicu je stavljena slika Sv. Florijana.

Uz gradnje, odlazak u Ameriku, gospodarsku školu ... valja spomenuti i prehranu. U Oborovu je rađen posebno dobar sir – A la trapista. Godine 1924. polovicom svibnja je otvorena nova sirana u staroj zgradi pokraj župnog stana. U prvoj sirani bilo je i poteškoća u zimsko vrijeme oko formiranja sira. Stoga su ljudi, bojeći se neuspjeha, slabo donosili mlijeko u novu siranu.

Raspelo u Preseki (1904.)

LAUDONOVA LJUBAV

Dalibor Habeduš

Dani bez odgovora

Vratili se njegovi ljudi u Bunić i ostao je Laudon samo s dva služaka. S jednim, koji je redio njegovu gostioničku sobicu, i s drugim, koji se bavio oko konja.

Činili mu se dani gotovo beskrajni; u generaliji se uzaludno javljao, isprva mu davali neke nejasne odgovore, a onda se i to dogodilo da ga nisu puštali u zgradu.

Karlovački je ulični život bujao sve više i snažnije; na svakom se koraku vidjelo da je zemlja u ratu, dolazile čete s raznih strana hrvatskog konfina, javljale se trublje i bubnjevi, i Laudon je u svom neradu teško podnosio svu tu ratničku vrevu.

Bilo mu je kao da je zatvoren u kavezu, a vani se događale mnoge stvari, koje je on smatrao svojim životnim pozivom. Bilo mu je kao da je krivo osuđen.

Postajalo mu sve jasnije da su sva njegova očekivanja uzaludna i jednog se jutra spremio na put do Zagreba, najavio kod generalata svoj odlazak i zaputio se spram glavnoga grada kraljevine Hrvatske.

Grof Petarzi se zadovoljno osmjehnuo, kada su mu pokazali Laudonovo pismo, i gundao svom ukrašenom pobočniku:

- I to je dobro! ... On je otišao bez dozvole. ... I to se neka javi na više mjesto, grofe! ... Naučit ćemo mi gospodina buničkog majora! ... Izgleda kao da ne vidi ili ne želi vidjeti. ... Osjetit će da smo ipak tu!

U Zagrebu se najavio Laudon kod bana grofa Franje Nadaždija. Bio je uvjeren da će mu taj visoki magnat ići na ruku i znao je da su banski kuriri gotovo svakog dana odlazili u Beč.

Odsjeo je u gostionici u podgrađu i očekivao poziv da se najavi kod njegove preuzvišenosti. Da protuče vrijeme, obilazio je gradske ulice i trgove i zastajao ispred velikih kuća, koje su doduše arhitektonski bile dosta skromne, ali su ipak odavale velikašku otmjenost.

Ulicama su često projurili ga-

lantni četveroprezi, vidjeli se znalački izabrani konji; na bokovima i onom stražnjem sjedalu iza gospoštijjskih mjesta sjedili su kućiši i lakaji s bijelim perikama, a tu i tamo i po koji husar u crvenoj odori sa zlatnim gajtanima.

U predvečerje vidjelo se često kako dva sluge nose male roccocco-nosiljke; u njima dame s visokim bijelim frizurama, živim očima i na licu sa crnom piknjicom od engleskog flastera.

Ispred nosiljke išao je lakaj u svilenj livrejji, kratkim svilenim hlačicama, bijelim čarapama, crnim polucipelama i kopljom, uzdignutim nosom, a u ruci nosio pripaljenu buktinju da osvjetljuje put za njezinu milost.

Vidio je Laudon da taj gradić, daleko na jugu od carskoga Beča, ima sve one fineze, kao i rezidencija Marije Terezije, a kada ga je poznati grof Oršić pozvao i na večeru u svoju gornjogradsku palaču, bilo je Laudonu jasno, da se nalazi u jednom starom kulturnom gradu, koji nije nimalo zaostajao za ostalim središtima velike austrijske monarhije.

Znao je Zagreb za Laudona iz Trenkovog procesa pred rat-

nim sudom, pa iako su gospoda malo sumnjičavo promatrala buničkog majora, one raskošne dame u svili i baršunu, osute draguljima, bile su zadivljene tom jednostavnom, ali i nesumnjivo markantnom pojavom.

Anastazija Patačić podizala je često lornjon i ogledavala se na čovjeka o kom je u gornjogradskom društvu kružila doduše neobična, ali i nesumnjivo junačka fama.

Laudon je mirno sjedio uz kućedomaćina, pa kada mu je netko spomenuo Patačićkinu ljepotu, dosjetio se Trnovca i promrmljao više za sebe nego li za subesjednika:

- Moj grofe, ne znate vi što je prava ljepota! ... Ima daleko odavle jedan zabačeni kraj, jedna planinska kurija i u njoj živi ...

Onda mu se čelo zamračilo, prekinuo je to svoje čudno pričanje i čitave večeri bio toliko šutljiv da je samo u kratko odgovarao na postavljena pitanja.

Drugog dana primio je obavijest da ga očekuje njegova preuzvišenost - hrvatski ban.

U banskoj palači vidio je oko sebe samo vidljivo začuđena lica. Pročulo se od sinoćnje večeri da se Laudon nalazi u Zagrebu, i to ime, koje je prošlo čitavom Europom, budilo je svačiju radoznalost.

Sam ban primio je vrlo ljubezno i obećao sa svoje strane učiniti sve što je moguće. Za-

molio ga da napiše odmah pismo za dvor, koje će prvi kurir odnijeti do Beča.

Laudon je u kratko zaželio da ga što prije šalju na bojište i bio je uvjeren da će mu to njegov pismo biti od koristi.

Oprostio se s banom, otišao do gostionice u podgrađu i već istog dana napustio Zagreb. Njegove slutnje bile su protkane radošću i sigurnošću.

U Karlovcu se ponovno najavio kod Petarzija i začudilo ga što je odmah bio primljen. Pomislio je na čas, da li ga možda čeka dobar odgovor, ali sva ona poniženja, koja je proživio u karlovačkom generalatu, uvjeravala ga protivno.

General ga primio posve službeno:

- A, Vi ste ponovno ovdje? ... I otišli ste u Zagreb bez naše dozvole! ... Vi ste sami spomenuli da živite jedino za vojničko zvanje, i začuđuje nas iskreno taj Vaš postupak! ... Vi znate reglement i ja ću protiv Vas povesti postupak!

Laudon je doduše mirno stajao, ali vidjelo se na onom bakrenom licu da teško svladava svoju srdžbu. Odgovorio je odlučno:

- Da li mi gospodin general ima još štogod saopćiti?

Petarzi se smiješkao:

- Vaša je molba u Beču odbijena. ... Imate nastupiti svoju dužnost u Buniću, i ako se još je-

dnoć dogodi, da bez naše dozvole napustite mjesto službovanja, bit ćete najstrože kažnjeni, majore Laudon! ... To nisu Trenkove čete! ... To je carski generalat! ... Hvala!

Laudon je izašao s nasmiješenim licem. U ovaj čas činio mu se taj karlovački general, ta sitna procedura s nekim prijavljivanjem i sve što se dogodilo nakon proglašenja rata, upravo smiješno i gundao je u svojim mislima:

- Ili sam ja lud ili je čitav svijet izgubio pamet? ... Danas, kada me trebaju, danas mi trabunjaju o nekom reglementu. ... I zar će te ukrašene lutke voditi rat?! ... Ti...

Nije završio započetu misao. Lice mu se uozbiljilo, skrenuo je u jednu sobičicu generalije i čvrstim i velikim pismenima napisao:

„Ekscelencijo, ja putujem u Beč. Ako će me i tamo dočekati kao što me dočekala Vaša Ekscelencija, otpasati ću mač i postati građaninom. Onda zbilja nisam vrijedan da nosim caričinu odoru.

Laudon. "

Navratio se u gostionicu, pozvao svoje ljude i već nekoliko časaka kasnije jurili su na svojim vilovitim konjima sve dalje i dalje od Karlovca.

Nakon dvanaest dana stigli su Beč, na čitavom se putu vidjele ratne pripreme, sva su važnija raskršća bila puna vojnika. Sve

one kolone ljudi, konja i stoke kretale su spram sjevera.

Laudon je odsjeo kod nekog krojača, koji je živio u prizemlju kućerine gdje se nekoć nalazio Laudonov bečki stan. Krojač ga primio vrlo ljubezno:

- Znao sam da ćete doći. ... Da će Vas zvati!

Laudon se osmjehnuo:

- Došao sam, meštrec, ali da su me zvali, u to ne vjerujem.

- Gospodine majore, pa mi smo u ratu!

- I vi mislite da sam potreban?

- A tko ako ne Vaša milost!? - smješkao se krojač.

- Zašto tako mislite, meštrec?

- To nije teško pogoditi, Vaša milosti. ... Danas bi nam i te kako trebao Trenk. ... I njegovi panduri. ... Jadni Trenk! ... Suviše je mlad svršio. ...

Na Laudonovom licu pojavila se iskrena žalost za drugom s mnogih ratišta i s kompicom iz jednog velikog procesa, gdje je sa strane onih koji bi morali biti najviše zahvalni, nabačena

ljaga na jedno veliko ratničko ime.

Vidio je Laudon kako mali svijet dobro prosuđuje ratne prilike, a oni veliki i moćni, kako su nezahvalni kada im netko postaje suvišan.

Ohrabrilo ga to krojačevo pričanje i bio je uvjeren da će uspjeti. U malom je svijetu uvijek živila najveća istina i bio je toliko zadovoljan, da je iza sumraka pošao i u gostionicu s jorgovanskim grmljem u Alserstrasse.

Bilo je sve puno ljudi, pogotovo časnika i vojnika, koji su došli u Beč s raznih krajeva monarhije, i kao da su mu svi oni njihovi pogledi jasno govorili, da je stigao u pravi čas. Kod njegova stola nađoše se Georg i Pave Rukavina, stisnuli mu srdačno desnicu i bili neugodno dirnuti kada im je priznao svu istinu.

- Znam da i vi vjerujete da sam pozvan. ... Ali to se ipak nije dogodilo. ... Što više, ja sam došao usprkos Petarzijeva naloga da se moram vratiti u Bunić!

Georg je zašrinuo zubima:

- Pa zar je poludio? ... I što bi ti radio na jugu, a čitav će zapad biti uskoro u plamenu! ... Moj Gideon, kao da je povijest postavila krive ljude!

Laudon je mrmljao tiho, ali i odlučno:

- Da nije tako, možda bi ljudi živjeli mnogo sretnije. ... U mojim očima čitava povijest i nije drugo nego li zapletaji, koji nastaju kada mali ljudi pokreću suviše velika pitanja! ... Ali ja nisam filozof. ... Ja sam vojnik, i kada su razvijene zastave, mi moramo braniti samo carica!

Ostali su neobično dugo. Svira la je neka mala kapela; kod mnogih su stolova pjevali ratničke pjesme, a kada se Laudon s Rukavinama vraćao kući, govorio je tiho, ali s glasom punim samopouzdanja:

- Možda su sve te ignorancije bile potrebne. ... Danas sam jači nego li ikada!

Nastavit će se.

TRAGOM CIVILNIH EUROPSKIH POGLEDA FELDMARŠALA ERNESTA GIDEONA BARUNA OD LAUDONA

2. Pojam i lokacija

„Laudonov gaj“ nalazi se na Krbavskom polju, koje je pak smješteno u Lici, središnjoj hrvatskoj pokrajini koja povezuje kontinentalni i primorski dio Republike Hrvatske.

„Krbavsko polje je krška, periodički plavljena ravan, koja se proteže dinarskim smjerom (SZ – JI) u istočnom dijelu Like. Njegova dužina iznosi 21 km, prosječna mu je širina nešto manja od 5 km, a površina oko 100 km².

Polje je opkoljeno brdima. To su bočni obronci Plješivice, s istočne i jugoistočne strane, a Vrebačke Staze, sa zapadne i jugozapadne strane polja. Na sjeveru ga zatvara poseban brdski predjel (gdje se dodiruju obronci spomenutih planina s krajnjim južnim ograncima Male Kapele), kojeg istočni dio čini – Gorica, a zapadni Pisačuša.

Krbavsko polje nije izrazita ravnica. U njemu se izdvajaju uski i povišeni rubni pojasevi, koji se nagnju prema središnjim dijelovima polja.“

„Glavne niske i ravne predjele sačinjavaju Čaire i šumska površina Laudonov gaj u sjevernom dijelu polja, i najniža i prostrana ravnica Hrčić, u središnjem dijelu polja.“

„Laudonov gaj nalazi se kod mjesta Bunić desno od ceste T. Korenica – Udbina u Krbavskom polju. Ta šumskogospodarska jedinica ima 408,49 hektara površine ne računajući tri privatne enklave koje se nalaze u okviru Laudonova gaja.“

OČEVE SU RUKE UVIJEK RAŠIRENE ZA NAS

fra Petar Filić, OFM, Zagreb

„Isus im ponovno reče: 'Mir vama! Kao što je mene poslao Otac, i ja šaljem vas'. To rekavši, dahne u njih i reče im: 'Primitite Duha Svetoga. Kojima oprostite grijehe, bit će oprošteni, a kojima zadržite bit će zadržani!'” (Iv 20,21-23)

Ovim riječima Isus svečano posvećuje svoje učenike za posebno poslanje koje je on tijekom svoga zemaljskog života vršio: službu milosrđa, pomirenja. Otada oni i njihovi nasljednici nastavljaju tu njegovu službu kako im je On rekao: *„Kao što je Otac poslao mene, tako i ja šaljem vas!”* (Iv 20, 21b), da liječe rane duša, da traže zalutalu ovcu, da otpuštaju grijehe...

Čovjek je stvoren na sliku Božju (Post 1,26). Slika Božja je Isus (*„Tko je vidio mene vidio je Oca”*), na tu sliku smo mi stvoreni. Po toj smo slici uzdignuti nad svim Božjim stvorenjima.

Padom je čovjek oštetio i narušio tu sliku. Ona nije više slična njegovoj slici, Isusu. Kad mi oštetimo neku umjetničku sliku odmah tražimo nekog dobrog stručnjaka restauratora da nam sliku obnovi, i uredi da bude kao što je bila.

Tako se i Otac nebeski sažalio nad

čovjekom koji je grijehom postao narušena slika, zato je poslao svoga Sina da je obnovi-restaurira. On ju je restaurirao svojim tijelom i krvlju, najbolje sredstvo što nam je dao za uljepšavanje naš slike, i trajno to čini po Crkvi. To nam je sam Isus najbolje izrekao u prisposobi O milosrdnom Ocu (Lk 15,11-32), da je sakrament pomirenja, koji je on ustanovio, trajno raširene ruke Očeve koje čekaju sina u svoj zagrljaj, a ruke su Isus koji nas privlači bliže k Očevim grudima.

Kroz čimbenike sakramenta pomirenja: kajanje, ispovijest, zadovoljština i odrješenje, možemo isto tako vidjeti kako se to događa. Isus nam u prisposobi govori što je to kajanje i kaže: *„Došavši k sebi, reče: 'Koliki najamnici oca moga imaju kruha na pretek, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći svom ocu i reći mu: 'Oče sagriješih protiv Neba i pred tobom. Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim. Primi me kao jednog od svojih najmnika!’”* To je milost otkrivanja da smo narušena slika Božja, i u to je stanju nama najteže, zato želimo obnoviti-restaurirati našu sliku.

Kajanje je najvažniji čin sakramenta pomirenja. On je žaljenje za počinjeni grijeh s odlukom ne griješiti više. Ono nije čin samog čovjeka nego je dar Božji. Isus, na čiju smo sliku stvoreni, pomaže da, gledajući u njega, uvidimo da je naša slika narušena. To je milost Božja koja nam daje da spoznamo svoje grijehe, da dođemo k sebi i vidimo da našoj slici treba restauriranje. To je „metanoja” po kojoj prihvaćamo Kristov način prosuđivanja i djelovanja. Zato je bit obraćenja kajanje.

Drugi korak je ispovijed. Isus nam govori u svojoj prisposobi: *„Usta i pođe k svom ocu. Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i*

izljubi ga. A sin će mu: Oče! Sagriješih protiv Neba i pred tobom! Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim!” Tako smo i mi svoju sliku (sebe) donijeli našem restauratoru. Najbolje restaurator je autor slike, i kad smo došli k njemu pokazujemo oštećenja. Tu u ispovijedi čeka nas gospodin u svećenikovoju službi i događa se ono što Isus nastavlja u svojoj prisposobi: *„A otac reče slugama: 'Brzo iznesite haljinu najljepšu i obucite ga! Stavite mu prsten na ruku i obuću na noge! Tele ugojeno dovedite i zakoljite pa da se provedemo jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!”*

Treći korak u pomirenju je ono što slijedi poslije restauriranja: Svjesni smo razlike između narušene i obnovljene slike, zato bi zadovoljština, kao treći korak, bila naša odluka da ćemo sliku čuvati. Nastojati nadoknaditi štetu - ako smo nekoga oštetili svojom grješnošću. No, još više, to je slavlje. Zato treći korak uključuje našu zahvalnost Ocu, jer kako nastavlja Isus u prisposobi: *„I stadoše se veseliti”*. To znači i Nebo se raduje što je naša slika sada lijepa i što se u njoj prepoznaje onaj na čiju smo sliku stvoreni, a to je Isus.

Četvrti korak je i vrhunac našeg pomirenja, a to je odriješenje. „Njime Crkva, nakon što je u prijašnja tri koraka utvrdila iskrenost podjeljuje u ime Božje oprostjenje i pomirenje s Bogom i zajednicom braće. Time se pomirenje dovršuje: Otac prima sina koji mu se vratio, Krist izgubljenu ovcu na svojim ramenima u ovčinjak, a Duh Sveti nanovo posvećuje svoj hram ili se potpunije u njemu nastanjuje. To se naročito očituje u ponovnom ili revnijem sudjelovanju kod stola Gospodnjeg, gdje se gozbom Crkve Božje slavi velika radost što se sin izdaleka vratio”.

Rim 14,17

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Hladni koh od griza

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Sastojine za koh:

1 l mlijeka,
10 dg šećera,
10 dg griza,
4 bjelanjka i
1 vanili šećer.

Sastojine za kremu:

4 žumanjka,
4 žlice šećera,
4 žlice brašna,
10 dg čokolade i
1 l mlijeka.

Snimio: Matej Kristan Mirković

Izrada

Izmiješati 10 dg šećera, 1 vanili šećer i 10 dg griza, te razrijediti s 2 dl hladnog mlijeka u zdjeli u kojoj će se dalje kuhati. Ostatak mlijeka (8 dl) staviti da zakipi, te ga preliti preko pripremljene smjese (šećer i griz) i izmiješati. Dalje kuhati uz stalno miješanje na laganoj vatri dok se ne zgusne. U toplo dodati 4 bjelanjka i miješati dok ne postane jednolična masa. Ostaviti da se ohladi, povremeno promiješati.

Koha:

Izrada kreme:

Izmiješati 4 žumanjka, 4 žlice šećera, dodati 4 žlice brašna i 2 dl hladnog mlijeka, te promiješati. Ostatak mlijeka (8 dl) i 10 dg čokolade staviti da zakipi. Preliti preko žumanjaka, šećera i brašna, te dalje kuhati na laganoj vatri uz stalno miješanje dok se ne zgusne. Ostaviti da se ohladi, povremeno promiješati.

Završna obrada:

Ohlađeni griz staviti u manju ovlaženu zdjelu i ostaviti u hladnjaku 45 minuta. Zatim istresti u veću zdjelu i preliti kremom. Dobro ohladiti u hladnjaku.

Dobar tek!

ZABRANA „NOVE USTAŠKE STRANKE“

Gen Kameni, Zagreb

B: Normalno!

A: Koji mali?

A: Spremni.

A: Gdje Vam je sada sjedište?

B: Taj iz Kopra. S umjetnim brčićima, koje po danu skida.

B: Spremni!

B: Nepromijenjeno! Zagreb, Maksimirska c. 299.

A: I, kažete, sluša. Koga?

A: Ja sam Gen Kameni, novinar-reporter Glasnika. Trebam ...

A: U blizini tramvajskog okretišta u Dubravi?

B: Da, sluša. Pa, i nas. Podgrijava. Treba nam to. Nije loš – ali kao sluga.

B: Slušam Vas!

B: Tako je!

A: Ipak, krenuo je na Thompsona. Zajedno s Poglavarom.

A: Trebam gospodina Anticu Us-trajnića, predsjednika Nove Ustaške Stranke (NUS).

B: Slušam Vas!

A: Vi ste. Osobno?

B: Da ja sam! Ne običavam koristiti slugu. Izvolite!

A: Niste zabranjeni?

B: Tko?

A: I radite?

A: Nova Ustaška Stranka.

B: Naravno! Primamo i nove članove.

B: Ne, nitko nije niti pokrenuo postupak za zabranu naše stranke. Nismo dobilo nikakvu obavijest u svezi toga.

A: Međutim, g. Amir Ukajinić misli da ste stvar prošlosti.

A: Radite i dalje?

B: On, pa misli. Mali sluša!

A: Hvala na razgovoru.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Navratite. Na na čaj. Romanij-ski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

Mate Granić i Franjo Gregurić

B: Ha, ha, ha! On, krenuo! Nismo mu poslali pravu ustašku kapu s vezenim slovom „U“, pa se malo naljutio. Ne smeta. Dobar je on dečko!

A: I niste zabranjeni?

B: Ni govora. Nitko ne traži našu zabranu. Ovo su samo zabavne ljetne igre.

PRONAĐEN TRANSKRIPT KOJI OTKRIVA KAKO SU NASTALI "ANTIFAŠISTI"!

IZ TAJNE BILJEŽNICE UDBAŠA POKAJNIKA

Priredila **Diana Majhen**, Zagreb

Došli smo u posjed kopije transkripta spontanog dogovora koji se dogodio u Moskvi, 22.lipnja 1941. godine, u samom Kremlju. Iako je nemoguće provjeriti autentičnost ovog transkripta koji pokazuje da su "antifašizam" kreirali Staljin, Tito i Molotov nakon što je Hitler napao Sovjetski savez, kasnija povijesna zbivanja ukazuju da postoji ogromna vjerojatnost da je sve istina. U stvari, istina nije istina, istina je ono što piše u transkriptima, zar ne? Ako je istina da je Tuđman dijelio BiH, o čemu govore "svjedoci", mada povijesna zbivanja ukazuju da je upravo Hrvatska spasila BiH, onda je ovo istina 1000%.

Moskva, 22.lipnja 1941. Sunčano jutro, tek pokoji oblak. Centar Moskve, Kremlj. Najveća prostorija u Kremlju. Na podu parket od uralskog hrasta. Na sredini dvorane stol s pločom i figurama, za stolom sjede tri muškarca. Jedan u odori, s elegantnim brkovima. Drugi, mlađi, u civilu, s valovitom frizurom i prigupim izgledom lica. Treći, u civilu, bez jasnih vanjskih oznaka....

Staljin: Šah!

Molotov: Oprostite šefe, igrate mlin.

Staljin: Pa? Šah!

Molotov: Šefe, ovo je mlin, nema šaha u mlinu...

Staljin (prigiba se Molotovu i šapće): Tito je idiot, neće ništa skužiti, hehehehe

Molotov: Hehehehe

Tito: Hm, odličan potez...

Staljin: Hehehehe, jesam ti rekao, hehehehe

(Vrata se otvaraju, ulazi neki uzrujani i uplašeni tip)

Staljin: Voloda, jesi to ti?

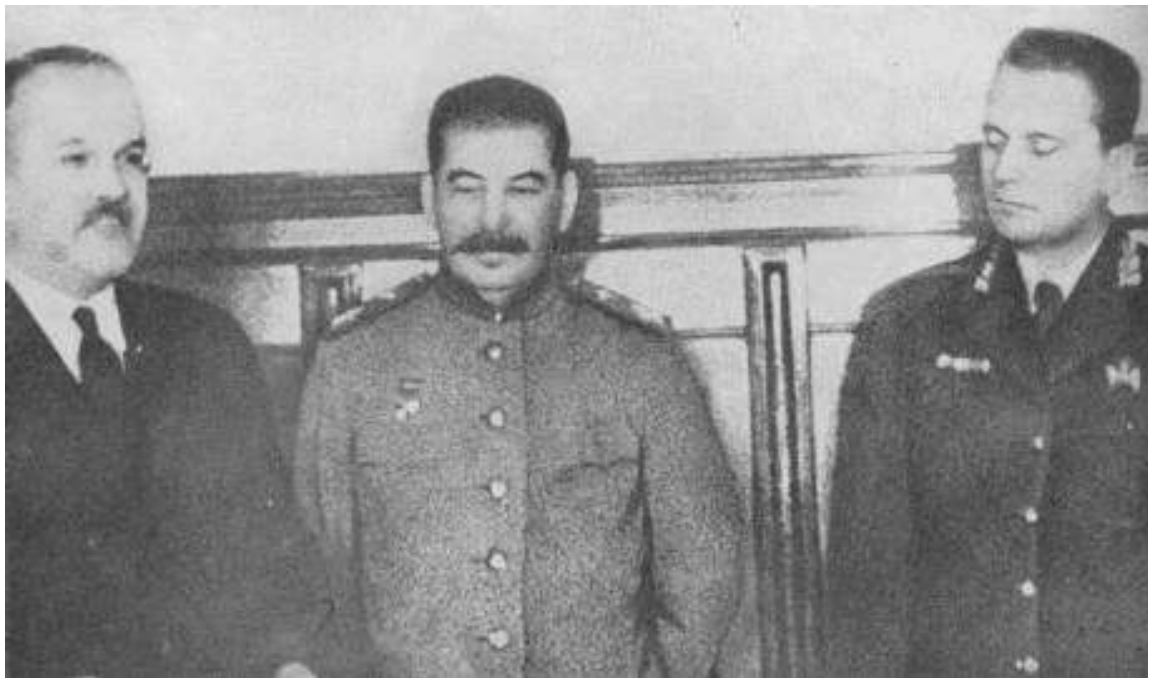
Voloda: Ne, to je moj brat. Naravno da sam ja!

Staljin: Pa što je, što si se uzrujao?

Voloda: Pa, ne znam kako da kažem, znate...ovaj, Adolf nas je napao jučer.

Staljin: Koji Adolf?

Molotov: Koji Adolf, što brljaš?

Molotov, Staljin i Tito

Molotov: Hehehe

(Bam! Bam! Jako lupanje po vratima)

Staljin: Tko je?

Glas iz hodnika: Ja sam.

Molotov: Bolje za tebe da je nešto važno, šef pobjeđuje u mli...u šahu, hehehehe

Voloda: Pa onaj iz Njemačke, Hitler. Napao nas je jučer s gomilom vojnika, tenkova i aviona, probili su se par stotina kilometara u Sovjetski Savez, naši gubici se broje u desetinama tisuća...

Staljin: Hehehe

Molotov: Hehehehe

Voloda: Ne zezam se.

Staljin: Hehehe, duhovito.

Molotov: Voloda, tovariš Staljin se prije dva dana čuo s Adolfom i dogovarali su se da zajedno napadnu Britaniju.

Voloda: Ljudi, ne zajebavam se, počeo je rat, pola vojske nam je uništeno!

Staljin: Postaješ naporan, vrijedaš mi najboljeg prijatelja!

(u dvoranu ulaze trojica u odorama...)

Molotov: Što vi generali nemate pametnijeg posla, što nas gnjavite?

Jedan general: Pametnijeg posla? Pa napadnuti smo, uništene su nam sve zapadne armije!

Staljin: Štoooooooooooooo? Pa što se dogodilo?

Voloda: Pa sve sam vam rekao! Njemačka nas je jučer napala golemim snagama i probila se nekoliko stotina kilometara u naše područje, uništava sve pred sobom!

Drugi general: Istina je!

Staljin (uzrujano): Ne vjerujem, sve ću vas strijeljati! Nazovite Berlin odmah!

(Molotov prilazi telefonu i okreće brojčanik...)

Molotov: Molotov ovdje, trebao bih Ribentropa...Ah, ti si, bok. Kako si?

Ribbentrop (s druge strane linije): krččč... ššššššš... krččč... zzzzz... ššššš

Molotov (glasno): Pa zašto??????

Staljin: Što je što, je bilo???

Molotov (govori u slušalicu): Izdajico, bili smo prijatelji!

Ribbentrop (s druge strane linije): krččč... ššššššš... krččč... zzzzz... ššššš

(Molotov bijesno poklapa slušalicu)

Staljin: Hoćeš mi reći što je bilo???

Molotov (utučeno): Istina je, šmrc...

Staljin: Štoooooooooooooo???? Pa zašto???

Molotov (kroz plač): Kaže Joachim da smo komunjare i da nas treba zgaziti, šmrc.

Staljin: Još ne mogu vjerovati... gamad nacistička.

Molotov: Da... a tako smo dobro surađivali...

Staljin: Točno. Komunisti i nacisti su prirodni saveznici, u nama kuca isto srce...

Molotov: Da. Mi smo dva prsta iste ruke. Zajedno smo mogli pokoriti cijeli svijet.

Staljin: Točno. Kad se samo sjetim kako smo zajedno napali Poljsku 1939...

Molotov: Eh, to su bila vremena! Adolf sa zapada, mi s istoka, a Britanci i Francuzi gledaju.

Staljin: Zgazili smo skupa Poljake za 3 tjedna!

Molotov: A tek Litva, Letonija, Estonija lani! Da nije bilo Hitlera, nikad ih ne bi uspjeli osvojiti!

Staljin: Pa Finska... još od Turaka nitko nije uspio u svega par godina pokoriti pola Europe kao Hitler i ja zajedno!

Tito: Pa Španjolska...

Molotov: Kakva Španjolska sad?

Tito: Pa i tamo smo Hitler i mi zajedno ratovali...

Staljin: Ti si idiot, to je bilo prije, kad smo bili na suprotnim stranama, prije našeg dogovora s Hitlerom 1939! Ali to nitko ne smije znati!

Tito: A?

Molotov: B!

Tito: Ne razumijem, pa zar nije Hitler naš saveznik oduvijek?

Staljin (bijesno): Naravno da jest, oduvijek! Ono što je bilo prije se nikad nije dogodilo! Nikad mi komunisti nismo ratovali protiv fašista u Španjolskoj 1936., ratovali smo zajedno s njima!

Molotov: Hm, šefe, od danas vrijedi druga povijesna istina....

Staljin: Zašto?

Molotov: Pa napali su nas jučer!

Staljin: Oh, da... hm, moramo napisati novu povijesnu istinu. Imaš kakvu ideju?

Molotov: Pa, recimo ovako. Dakle, ovo je nova povijesna istina. Mi komunisti nismo nikad surađivali s nacistima. Nikad nismo skupa dijelili Poljsku, nikad nismo napali Finsku, nikad nismo osvojili Litvu, Letoniju, Estoniju, oduvijek smo mrzili sve nacističke! Nikad nismo s njima 1939. postigli Sporazum o nenapadanju! U biti, mi smo oduvijek bili toliko protiv fašista da se trebamo nazivati antifašistima!

Staljin: Odlično! Dakle, mi smo od danas antifašisti i trebamo zgaziti fašiste!

Tito: Odlično, dakle od danas smo antifašisti? Što ćemo s Jugoslavijom?

Staljin: Što, što ćemo? Pa što se tamo događa?

Tito: Ništa, sve je u redu.

Staljin: Mi smo osvojili Jugoslaviju?

Tito: Da, mi i Hitler zajedno, prije 2 mjeseca.

Staljin: A tko je drži danas?

Tito: Pa Nijemci veći dio, onda Talijani, pa Bugari, Mađari...

Staljin: Pa to su sve Hitlerovi igrači! A što držimo mi?

Tito: Tko mi?

Staljin: Pa komunisti, tvoja Partija, što ona radi?

Tito: A što bi radila, pa ono što ste vi rekli da se radi! Ništa. Trebali smo spriječiti Britance da sruše vladu Cvetković-Maček koja je pristupila Trojnom paktu još u ožujku, nismo uspjeli, onda su Britanci srušili Vladu, pa smo ih skupa s Nijemcima, Talijanima i ostalima napali. Kralj je pobjegao u London. Naš saveznik Hitler je sa svojim satelitima podijelio zemlju, sjetite se kako smo bili zadovoljni događajima.

Staljin: Pa jeste ubili kojeg Nijemca? Jeste zapalili koju štalu? Jeste digli koju prugu u zrak?

Tito: A zašto bi to radili, kad smo saveznici???

Staljin: Odmah dižite ustanak! Hitler nam više nije saveznik, izbacite ga iz Jugoslavije!

Tito: Ustanak, ustanak, lako je to reći... kako ćemo objasniti komunistima da moramo ratovati protiv Hitlera koji nam je dvije godine bio najvjerniji saveznik!?

Molotov: Što nas briga! Izmisite

nešto, recite da su nacisti postali grozni, da je nacizam zločinačka ideologija, recite da smo mi oduvijek bili antifašisti, pobijte par seljaka, popalite par sela i recite da su to napravile ustaše! Okrenite narod!

Tito: Dobro, to neće biti problem, tako i tako Srbi ne mogu smisliti što je stvorena nezavisna Hrvatska, to će biti detonator.

Staljin: Odlično. Dižite ustanak već danas! Nađite par komunista, pokupite ih iz birtija, ako treba izmislite ih! Odvedite ih negdje u šumu i proglasite ih antifašističkim borcima!

Tito: Ok, šefe!

Molotov: A što ćemo poslije?

Staljin: Kad poslije?

Molotov: Pa poslije rata. Ljudi će pamtiti da smo mi surađivali s fašistima, da smo skupa s njima osvajali i ubijali i pljačkali po Europi.

Staljin: Spriječi to! Zapali sve knjige, sve novine, pobij sve koji kažu da smo surađivali s Hitlerom. Učini kao da se to nikad nije ni dogodilo. Tito, ti isto.

Tito: Ok, šefe!

Molotov: A što ćemo kad propadnemo?

Staljin: Tko kad propadnemo?

Molotov: Pa mi, komunizam. Nećemo moći varati i ubijati vlastiti narod vječno. Kad tad ćemo propasti.

Staljin: Kad predviđaš da će propasti komunizam?

Molotov: Pa, negdje krajem 20. stoljeća, ne prije.

Staljin: Pa to je dosta brzo! Jebiga, razradi i taj plan! Prije nego što se počne ljuljati komunizam, ubaci naše igrače u protivnički

tabor, neka svjedoče istinu da smo mi oduvijek bili antifašisti! Tito, ti isto.

Tito: Ok, šefe!

Molotov: Trebalo bi odmah pripremiti ljude za to...

Staljin: Točno. Odmah.

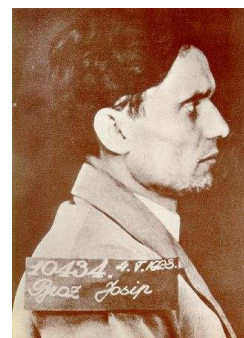
Molotov: Do pada komunizma ima svega 50 godina. Dakle, trebaju nam mladi ljudi koji će za 50 godina biti u naponu zrelosti, da ih ubacimo u demokrate koji će i nakon pada komunizma pričati da smo mi komunisti oduvijek bili antifašisti i da smo oduvijek bili protiv Hitlera.

Staljin: Ok, mi ćemo srediti do kod sebe. Muči me Jugoslavija. Tito, iimaš ti koga u planu za Jugoslaviju?

Tito: Možda imam. Ima u Orahovici jedan mali, zovu ga cigo. Crn je ko ugljen, ima nisko čelo, glup ko top, ali laže bolje od Pinokia.

Staljin: Odlično, daj tog malog iz Orahovice. Kad padne komunizam, neka postane disident, dovedite ga na vlast u Jugoslaviji, hoću da stalno laže da smo mi oduvijek bili antifašisti, i da smo se mi komunisti digli protiv nacista, a ne oni protiv nas. Ne želim da se gasi niti jednu sekundu! Neka ide po tribinama, po svim skupovima, po svim proslavama, neka stalno ponavlja da smo mi antifašisti i da smo oduvijek bili protiv Hitlera!

Tito: Ok, šefe!

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U PAKRACU

Ne želimo na adresu odo-pakrac@po.t-com.hr primati Glasnik.

Općinsko državno odvjetništvo u Pakracu
odo-pakrac@po.t-com.hr

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U SPLITU

Poštovani,
Glasnik ne želimo dobivati.

Općinsko državno odvjetništvo Split
odo-kaz-split@st.t-com.hr

OPĆINSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U ZAGREBU

Ne želimo primati vaš glasnik!
Hvala.

Općinsko Državno Odvjetništvo
odozagreb@inet.hr

Tko je kriv za pomor ovaca na Kornatima

CENTAR ZA DUHOVNU POMOĆ

Poštovani,
Molimo vas da nam ne šaljete vaš Glasnik!
Hvala na razumijevanju.

Centar za duhovnu pomoć.
cdp@cdp.hr

MANJINE I ISELJENIŠTVO

Molim Vas da mi više ne šaljete Glasnik na adrese:
manjine@matis.hr i iseljenistvo@matis.hr.
S poštovanjem.

Marija Hećimović
marija@matis.hr

BORIS BOBUROV

Molim vas da mi ne šaljete vašu fašističku poštu.
Hvala.

Boris Boburov
acn114979@acn-dsl.ch

FRAGARIA d.o.o.

Molim vas da mi više ne šaljete to smeće.
Hvala.

damir@fragaria.hr
FRAGARIA d.o.o., Pete ravnice 2, Zagreb
Proizvodnja i promet voćem i povrćem

ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U ČAKOVCU

Ne želimo primati vaš glasnik!

Županijsko državno odvjetništvo
zdo-kaz-cakovec@ck.htnet.hr

ZAŠTO?

Možda Vi znate? Javite nam.

HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE (1)

Uvaženi gospodine dr. sc. Dragun,

Hvala Vam na osobnom mailu i prostoru u GLASNIKU u svezi LEKTORIRANJA (u novom broju nisam našao težih jezičnih grijeha - tek je problem "sa" umjesto "s"!) i "kantonizacije" lista, tj da "savezni list" bude složen od "kantona" (članaka), koji ga čine - vidi BiH.

Onda ne morate gutati ono što ne želite (ili ste već pročitali). Ta dva dopisa poslao sam Vama kao glavnom uredniku, radi eventualne primjene pri slaganju lista, no ako Vi mislite, da to treba dati na uvid čitateljima, neka bude tako.

Međutim, ono što sam ja zaista namijenio čitateljima nije im upućeno, a to je moj članak HTV - ŠKOLA SVAKOVRSNE MANIPULACIJE. Bio bih Vam zahvalan na objašnjenju.

Taj sam članak skratio, jer mi urednici obično sužavaju prostor. Ako se ipak odlučite to objaviti, nudim Vam sada još i dodatak, kojeg sam odrezao u poslanoj verziji:

Usput, medijska politika službene Hrvatske ostala je okovana lancima komunizma: onaj, koga si žigosao nije vrijedan prikaza u medijima. To je ordinarna glupost i grijeh prema povijesti.

HTV prikazuje film o hrvatskim Pretorijancima, ali ne o osobama i prilikama novijeg razdoblja.

O Paveliću, Juri i Bobanu, ... će povijest govoriti po predaji, a spali smo na to, da ustaše možemo vidjeti samo u seriji Ratkayevih... Nijemci imaju na TV nekoliko filmova o Hitleru, Goebelsu, Goeringu, Hessu, ... ne zbog njihove afirmacije, već zbog realnog prikaza svojim građanima i svijetu.

Prvi veliki fašist svjetske pozornice i krvnik, general Franco, pokopan je tako u katedrali i vi se možete u demokratskoj Španjolskoj tamo pomoliti za njegovu dušu. U Slunju je porušen spomenik nekom ustaši, koji je navodno branio taj kraj, a da ja o tom čovjeku, njegovim djelima i nedjelima ne smijem znati ništa... Ali ga moram mrziti.

To, da nas se drži u medijskom mraku, da urednici na HTV uređuju povijest u skladu s naputcima iz Europe (del Ponte, Soroš, Bild, ...), da su Hrvati u BiH tabu tema na „hrvatskoj“ TV, dok RTS već u jutarnjem programu uključuje (svoj) studio u Banja Luci, je škandal.

Neka si izabrani ne umišljaju, da su pozvani zbog svoje pune kvalitete, ne, oni su uspjeli, jer nam se čini da su drugi još gori u tome. Na kraju će opet pobijediti narod...

*Prof. Dubravko Heinrich
duhein@net4u.hr*

USPJEŠNO!

Poštovani gospodine Dragun,
Sve pohvale i uspješan rad žele:

Senada Lending Group Inc i staff
Srdačan pozdrav

Senada Kovačić
President
9550 Regency blvd # 103
Jacksonville FL 32225
slg@senadalending.com

ŠALJEM VAM E-MAIL ADRESE SVOJIH PRIJATELJA

Cijenjeni gospodine,

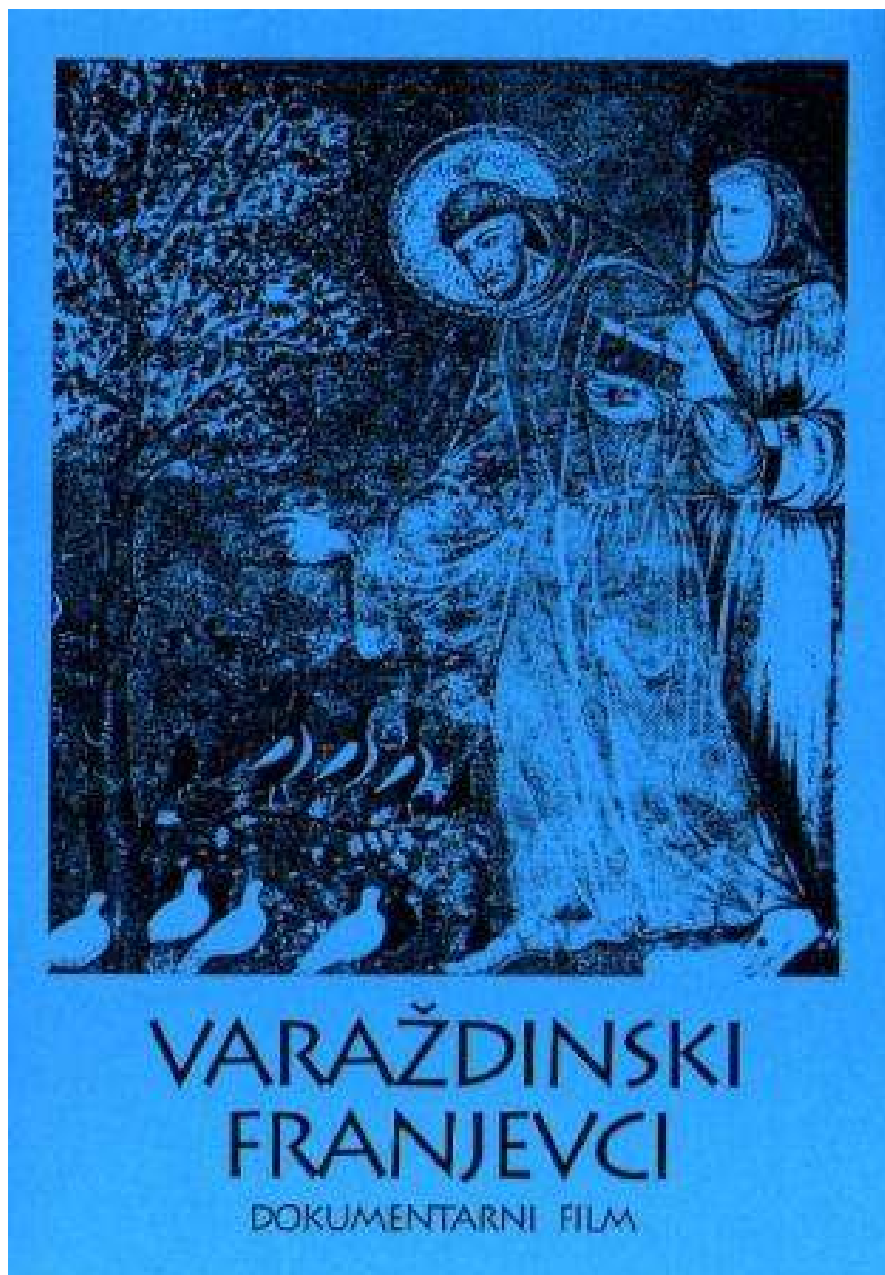
Šaljem Vam e-mail adrese svojih prijatelja. Možete slobodno reći da im šaljete na moju preporuku, a oni će ili zahvaliti ili odbiti kao i svi normalni i slobodni ljudi (ovi ljudi žive izvan HR).

Lijepi pozdrav

Ivica Hadas!
ihadas@ftidi.hr

Obavijest

Idućeg tjedna na

Hrvatskoj starokatoličkoj televiziji

www.svakovamdobro.hr

prikazujemo dokumentarni film

Darka pl. Prebega

Varaždinski franjevci

Hrvatski uljudbeni pokret

Udruga za zaštitu prava
građana

Pete poljanice 7

10000 Zagreb

Hrvatska

tel: +385 1 29-23-756

fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com

www.hrvatskauljudba.hr

www.svakovamdobro.hr

www.pravednostiljubav.hr

www.borovnicaunas.hr

www.redangus.hr

www.blackdragun.hr

www.laudonovgaj.hr

www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:

**Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.**

Uredništvo:

dr. sc. Tomislav Dragun

glavni urednik

091/33-88-431

Hrvoje Mirković

grafički urednik

091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.

oec. za izdavača

091/33-88-433

Priloge slati na adresu:

Zagreb, Pete poljanice 7

hrvatska.uljudba@gmail.com

Idejno rješenje:

© Hrvoje Mirković